ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Januari 1938. Rom. 6: 5-6 Årg. 5.

BIBELSTUDIUM.

Ett nådens år från Herren.

Luk. 1: 19.

När Jesus började sitt verksamhetsår fick Han genom den Helige Andes ledning sig förelagt att predika *"ett nådens år från Herren"*, vilket var liktydigt med frambärandet av ett särskilt budskap till de fattiga, fångna, blinda och betryckta. Ett budskap om hjälp och befrielse, som skulle förverkligas bland dem, som ville mottaga budskapet.

Huru skall ett sådant budskap som detta, med sina rika löften om om hjälp kunna förverkligas i år? Vi vilja taga lärdom av exemplen från Jesus som allra först fick detta uppdrag sig anförtrott.

Budbäraren av nådesårets bupskap *var smord med Helig Ande* - döpt i Helig Ande. Äro då icke alla de som bära fram Guds budskap detta? På denna fråga finnes endast ett svar; Resultatet. Vill du som gått ut med detta budskap se detta förverkligat i nämnda resultat, är det nödvändigt att du ställer dig inför frågan: har Gud verkligen smort mig med Helig Ande till bärare av detta budskap? Det svar du möjligen snart är färdig att giva härpå till dig själv kan så ofta ha sin grund i förutfattade meningar eller vila på vad en kyrka, samfund, församling eller förening och dess stiftare och ledare lärer. Eller och, på vad en del böcker framhäver därom. Det gäller här endast vad skriften säger oss och huru Jesus upplevde denna erfarenhet och hur Han förfor då denna välsignelse skulle givas åt Hans efterföljare. All annan tolkning av denna erfarenhet måste åsidosättas om erfarenheten skall bliva en levande verklighet. Ofta har jag hört troende säga om detta: »Så säga de och de och jag tror för min del att det är på det eller det sättet». I denna sak behöver dock ingen vara oviss. När översteprästerna, profeterna och konungarna i gamla förbundets tid blevo smorda därtill, så visste de vad som skedde. Det var för dem en särskild erfarenhet som de fingo vid sidan av den att de tillhörde Guds egendomsfolk! Kasta därför bort alla förutfattade meningar som äro grundade på andras omdömen om saken, och som ej äro helt grundade på Kristus och Ordet. Ställ dig inför det senare och genom Andens undervisning skall det verkligen ske. Vad skulle ske om en sådan smörjelsevälsignelse kom alla Guds vittnen till del i Sverige. Jo det skulle bli både för dem själva och dem som lyssnade till deras budskap »ett nådens år från Herren».

Lägg märke till orden »nådens år».

Huru stort att det ej gäller vedergällnings-erfarenhet på grund av förtjänster, utan på grund av nåd. Kära Guds vittnen, bröder och systrar; när det är på grund av nåd böra vi ej rygga tillbaka inför känslan och övertygelsen om vår egen oduglighet, svaghet, fel och synd. En uppgörelse inför nådens Herre ger oss nådeårets välsignelse, och vår bristfällighet kommer ej att utgöra något hinder för mottagandet av smörjelsen, Således vilja vi gå in i ett nådens år, bringande till en söndersliten, olycklig värld budskapet om underbar hjälp från Herren i de olika prövande förhållanden som människorna råkat i. Låt oss, allt Guds folk, ställa oss helt till Herrens tjänst och säkert skall »ett nådens år från Herren» uppgå. Pris ske Gud, att ett nådens år kan komma!

Var är Mamma?

En moder bodde ensam med sin lilla flicka i deras hem. Efter någon tid blev modern sjuk. Flickan blev omhändertagen av några vänner. Under tiden dog modern och stoftet fördes till graven. Några dagar senare fördes flickan till hemmet för att göras förtrolig med det som hänt. Hon gick från det ena rummet till det andra, sökande efter något. När hon sedan kom tillbaka till den som ledsagat henne till hemmet utropar hon: »Var är mamma»? Hon fick då veta hur det var, strida tårar föllo då från hennes ögon, och hon brister ut i högljud klagan: »För mig härifrån. Jag vill ej vara mera här!»

Himlen skulle ha förlorat sin dragningskraft om icke Jesus vore där. Kunde vi komma till himlen, och Jesus icke vore där, skulle vi bedja att bliva bortförda därifrån. Endast i Jesus sällskap blir vår evighet en ljuvlig tillvaro. Vill du ha det så för evigheten, då måste du lära känna hans kärlek, som strömmar till dig från Golgata.

Kejsar Haile Selassie

är som bekant för närvarande bosatt i en liten stad ett stycke utanför London. En svensk missionär, som träffat honom i Addis Abeba och under lång tid - ej mindre än 16 årdå och då sammanträffat med honom, sökte för en tid sedan upp honom i hans hem i England. Kejsaren - berättade han - var sig lik. Den skarpa, forskande men på samma gång goda blicken var oförändrad. Väl hade nöden och sorgen satt sin omisskänneliga stämpel på de fina, ädla ansiktsdragen, men de röjde ej ett spår av bitterhet.

Den blide mannen talade lugnt och stilla om den svåra prövning han och hans folk genomlidit. »Mitt regentskap har jag alltid räknat såsom ett förvaltarskap och såsom ett lån av Gud, och efter den kraft Han beskärt har jag alltid försökt att göra mitt bästa för mitt folk. Har det nu behagat Herren att taga tillbaka lånet, så kan jag ej förebrå Honom därför. Om jag t. ex. fått låna av er vasen, som står där på bordet, och Ni en dag begärde den tillbaka, inte kunde jag misstycka det.»

Den man som talar så och menar det, han är säkerligen en kristen mer än till namnet. Här följer han samma ädla levnadsregel som en annan Guds man, vilken under svåra prövningar sade sitt stilla: »Herren gav och Herren tog, välsignat vare Herrens namn». Man förstår att en dylik undergivenhet ej förvärvats utan strid. »Men Gud teg, och utgången veta vi. »Att ett obrutet sinnelag skulle taga anstöt

av ett sådant Guds tigande, är att förmoda, men Haile Selassie bestod i rovet. Så är friden - den frid som övergår förstånd - vorden hans arvedel. Höjd över sina personliga motgångar, sörjande blott över de lidande som åsamkats hans folk, lever han fri från förgrämd bitterhet. En kristen statsman, stor även i olyckans dagar».

Sällan får man höra om statsmän i våra dagar som taga Kristi lära på allvar, men här finnes ett exempel, som vi Kristna ha att efterfölja. Taga vi de prövningar som komma i vårt liv på liknande sätt?

J. M. O.

EN EXTRA BÖNESTUND.

Efter mötets slut stodo några vänner kvar och samtalade. Jag frågade dem, om de önskade sjunga en sång till. De svarade: »Farbror I vet ej vad vi samtala om»? Nej. »Jo, vi undra om vi kunna få en bönestund till kring altarrunden». Vist kan Ni det, det endast gläder mig». De hade också samtalat om en ofrälst man vilkens hustru var med i samtalet. Han blev därför ämnet för bön. Det blev nöd, tårar och rop för honom. Vi trodde på bönesvar och tackade Herren därför. Denne man hade senare sagt till sin hustru, när han fick höra att vi bedit för honom: »Ja, jag borde nog haft gått med i kväll». Vid nästa kvälls möte uppmanade jag honom att intaga den plats vid altarrunden, som jag ordnat för honom. Han vände sig då först om, som om han ville säga ett sista farväl till världen, sedan kom han och avgjorde sig för att tjäna Herren Jesus. När vi hade stiget upp från bönen sade han: »Detta borde ha varit gjort för länge sedan».

Hustrun hade under lång tid bedit för honom och levt en kristens liv i hemmet. Säkerligen var hans frälsning näst Kristi korslidande, en frukt av hennes kristendoms liv. Det kom som en stor överraskning för hustrun, och hon blev naturligvis mycket glad.

Gud styrke och uppehålle eder Kristustrogna hustrur och hjälpe eder att sprida Guds kärlek solsken i edra ofrälsta mäns liv, säkerligen skolen I en dag såsom belöning få mottaga samma glädje och överraskning som denna hustru.

Kolonisterna i Palestina.

Mer än 200 judiska kolonier ha uppstått i Palestina de senaste åren. De som upprättat dem ha haft att kämpa med stora svårigheter. De ha kommit från olika delar av världen med ett fast beslut att förvandla landet från ödslighet och vildmark till en blomstrande vingård. De nomader, som förut farit omkring där, ha låtit landet förfalla, skövlat träden och låtit fälten blivit malariasmittande mossar. Sålunda hade den en gång så sköna och fruktbärande Esdraelonslätten i Galileen blivit en förgiftad mosse med en fyra eller fem eländiga arabbyar, långt ifrån varandra. Nu är den förut så ödsliga slätten översållad med blomstrande judiska kolonier. Och när vi körde fram på Megiddovägen skådade vi ut över en leende dal med vajande sädesfält en av de vackraste platserna i Palestina. (Hes. 36: 34-35).

Georg T. B. Davis. (M. V.)

Systrar och Bröder,

Stå edra vittnen och ledare bi med kärlek, förböner i det själavinnande arbetet. Sök, vinn och led någon själ till Jesus. Det går om du vill lyda Andens röst.

Afrika.

Syster Ruth Hanson.

Old Umtali 19/12. 37.

Fridshälsningar!

Du har redan mottagit telegrammet och vet att Syster Rosa är här. Jag kunde ej resa ned till Beira som jag önskat men en av våra extra anställda lärarinnor, Miss Loze, vilkens far är föreståndare för Schweiziska missionen i Beira har rest hem för julferier, och lovade hon att ta hand om henne. Det kunde hänt att jag hade fått varit där och väntat flera dagar och dessutom hade barnen vattenkoppor. Miss Loze sände telegram att Syster Rosa kom på lördagsmorgonen den 18 dec. då jag mötte henne i Umtali. Hon kände igen mig.

Du kan tro att bilen flög snabbt över bergen i den tidiga morgonstunden. Missionärerna i Umtali vore också nere vid stationen för att möta Syster Rosa och sedan voro vi hos dem och åt frukost. Därefter hade vi en bönestund. Sedan gick vi till immigrantkontoret, godsagenten och banken för att få allt klart. Därefter bar det hemåt över bergen och kom fram 12,30. Flickorna kommo för en gångs skull med nystrukna dräkter. Jag hade tillsagt dem, att de måste snygga upp sig eljest kunde Syster Rosa från början bli förskräckt. De sjungo en välkomstsång på Chimanjikan för henne.

Ja, så var Syster Rosa i vårt hem. Jag har bedit Gud att han skulle rikligen välsigna henne. Det var rätt så hett när hon kom, och blev glad att se vi hade ett badrum, om än enkelt, men ändå en möjlighet att få tvätta allt dammet av sig.

Strax efter vi kommit hem kom Matteus och omtalade att en man hade dött, så Syster Rosas första besök i sjukstugan blev inför dödens byte. Det kommer att bliva mycket nytt för henne och hennes hjärta kommer att känna smärta mer än en gång. I synnerhet den första tiden blir det svårt, innan hon vant sig, vid både lukt och smuts och de primetiva förhållandena. Men vi bedja att Gud själv må styrka och uppehålla.

Syster Rosa har ej ännu sett missionärerna här, men jag har inbjudit dem till gudsjänst och the i dag så då får hon möta med dem. Vi äro alla mycket glada för hjälpen, och vi önska att hon skall bli lycklig i sin gärning.

Hon blev mycket försenad genom det långa uppehållet i Lourenco Marques. Jag hade eljest önskat att hon skulle fått vara med på skolavslutningen, men det gick inte. Den var underbar och de sista dagarna blevo väckelsemöten. Ja, Syster Rosa kommer in i en atmosfär av bön och vi ha redan känt Guds underbara närhet, och i går hade vi en god bönestund.

Jag småskrattade då vi i går em. var uppe hos småbarnen, vilka hon såg för första gången, då hon sade: »De ha ju vita händer. Tror du inte om de kom i kallt klimat att de skulle förbli vita»? Sedan när hon tog en av de små upp i sin famn sade hon: »Det är allt en egendomlig lukt de ha›?

Nu går våra tankar hem till Eder alla och särskilt till dig Farbror. Vi tänka på allt arbete, all omtanke och möda som ligger bakom Syster Rosas hitsändande, våra hjärtan upplyftas då i bön, att Gud måtte låta sina frälsningsvälsignelser vila över dig som aldrig förr. Så tänka vi även på de goda och trogna vännerna som ha gjort sitt bästa för att sprida boken. Jag undrar om inte

tillbaka är icke skickad för Guds rike. Luk. 9: 62.

Syster Ellen är oss nära och vakar över oss med en innerlig kärlek. Det känns så.

Detta brev hinner nu ej fram till jul, men hoppas det kommer som en nyårshälsning. Vi skola bedja och tänka på dig Farbror under julen, och Gud kan förmedla vänners omtanke trots de långa avstånden. Att forma orden till ett försök att tacka, eller att uttrycka något av allt vad jag känner, går inte. Men tacksamheten är stor och jag beder att vi alla må förbli trogna, detta kan Ni vara förvissade om. Gud själv må låta Eder alla få erfara Hans välsignelse i det Ni bli förvissade om att det är Gud själv som genom sin kärlek driver fram arbetet. O, huru ofta beder jag ej Gud att Ni alla må få dubbelt upp.

Syster Mia Lindkvist, Angola med sin s. k. svarta dotter Angelina och hennes små flickor Mimosa och Maria. Syster Mia kallar dem för sina barnbarn och de kalla henne för "Aro Mia", det är mormor Mia.

Det skulle vara trevligt om vi fått sakerna fram till jul, men det går nog inte.

Vi ha just fått meddelande om att S. Irene lämnat New York för att resa till Afrika och att hon har blivit utnämnd hit. Det är underbart efter all denna möda, men jag kan knappast tro det. Nej, nu får jag inte skriva mer för då får inte Syster Rosa med sitt. Vi ser nu fram till en välsignad jul, då Jesus själv är dyrbar för oss. Jag har tänkt vänta med flickornas julfirande till lådorna komma, ty jag har ingenting att ge dem. Gummorna få det som är över från de andra sändningarna och då blir lådorna tomma, men så fyllas de åter när de nya komma. Det är välsignelse på välsignelse.

Var nu innerligt och varmt hälsad både de dina och alla, alla vänner inberäknad,

Allas Er Ruth.

SYSTER ROSA RYDELL.

Afrika.

Frid!

Ja, så har jag kommit hit, och det är nu slutet på andra dagen. Det är en verklighet att jag nått målet, kan knappast fatta det. I L. M. fick jag vänta en hel vecka innan det blev någon båtlägenhet. Ruth blev lite orolig, ty hon visste ej huru bra allt var ordnat för mig och att det ej fattades mig något.

På söndagen i L. M. besökte jag en svensk sjöman, som låg på hospitalet. En ung pojke på endast 16 år. Stackars liten, han kunde inte göra sig förstådd, men han var snart färdig för hemresa. Och han fick ju vad han behövde av mat och vård.

På onsdagen den 15 dec. efter 8 dagars vistelse i L. M. gick färden till Beira, dit vi kom den 17-de på morgonen. Genom en lärarinna, som är på ferie i Beira, hade Syster Ruth ordnat med att mottaga mig och

tillbringade jag dagen i hennes hem och ordnade hon allt för mig. De voro så älskliga och rara, och sökte göra det så trivsamt som möjligt för mig. Mitt tåg ångade iväg kl. 17,35 och på morgonen den 18 stod Syster Ruth tillsammans med några andra missionärer för att ta emot mig i Umtali. Det var verkligen kärt att träffa Ruth, och jag kände från första stund att jag var välkommen. Jag kände mig lite trött av resan och allt det nya som mötte, så jag var tacksam för att få vara på hemväg.

Vi gjorde en avstickare till sjukhuset i Umtali, för att hämta en av flickorna som varit inne på omläggning. Jag fick då tillfälle hälsa på doktorn. Han verkade så rar och trevlig. Så bar det iväg hem och när vi kom fram gavs några gälla signaler från bilen vilket gjorde att den lilla svarta skaran mötte upp. Jag fick hälsa på dem och tog ett foto som kommer senare. Sedan sjöngo de en välkomstsång. Det var verkligen rörande att se och höra dem. De stodo där så rara, i fina rena klädningar och deras vita tänder lyste och ögonen strålade i kapp med solljuset.

Ruth har gjort iordning ett förtjusande rum åt mig, och jag önskade Farbror I. kunde se huru trivsamt och hur hemlikt Ruth har det. Aldrig kunde jag ana att man kunde ha ett sådant hem i Afrika. Vi ha nu gjort en liten rond omkring här. Allt är så nytt ännu, och jag har förmodligen mycket att lära och mycket att vänja mig vid. Men Gud som banat vägen hitintills vilar jag trygg vid att han hjälper i dagar som ligga framför. Gud har redan mött oss underbart, och det känns så tryggt att vila under den Högstes beskärm.

Så en god fortsättning på det nya året. Måtte Gud i rikt mått bevara och välsigna sitt folk, härute och i emma. Käraste fridshälsningar.

Rosa.

P. S.

Om Syster Rosas resa till Afrika meddelas i nästkommande nummer.

C. F. I-n.

PÅ FÄRDEVÄGAR FÖR JESUS.

En av mina medarbetare skriver: Jag vill hälsa dig med dessa ord som jag fick när jag slog upp bibeln. »Själv skall jag gå framför dig, backarna skall jag jämna ut: kopparportarna skall jag krossa och järnportarna skall jag bryta sönder Jes. 45: 2. ---- Emellertid tog jag och reste utåt landet en tur till och reste tillbaka dagen efter. Du kan tro att jag frös de dagarna, där jag gick utan galoscher i storm, snö och regn, och inne har de så kallt på landet, oeldade rum och inga innanfönster. Men, pris ske Gud, det var härligt ändå. Jag fick sjunga om Jesus och vittna om Honom för alla dem jag sammanträffade med, och blev av med sex afrikaböcker. Det var väl gott? Så har jag tingat bort tre här i stan, till julen, så jag hoppas nog det ska gå, om än det dröjer.

En kväll hade vi en särskild högtidsstund, därför att en själ strax förut hade hos pastorns lämnat sig åt Gud och kom med. Det blev stor glädje. När det blir så stor glädje bland oss huru skall det då inte vara ibland Guds änglar då en själ omvänder sig.»

Inhambane, Ostafrika.

Syster Alice Longworth skriver: »Nu har jag redan varit här i Inhambane 7 månader, och så springer tiden iväg».

»Tack så hjärtligt för Andliga Fläktar. Det är mycket vänligt av dig att sända dem. Ser att Systern eller barnmorskan nu är på väg till Rhodesia. Det är gott att Ruth får hjälp i arbetet.

I Kanibini ha de en vit sköterska som tillhör Plymouth-brödernas mission. Hon är mycket skicklig. Hon skall stanna tills den nya systern (Syster Ruth Heggöy) kommer.

Vi äro så få missionärer här f. n. och färre bli vi i början på dec. då flera resa bort för att vila ett par månader. Här i Chicqre blir det bara Mobel Michel och jag kvar. Mr. Pointer for iväg till U. S. A. för en vecka sedan, och nästa onsdag reser en av våra kvinnliga. Tre stycken av vår lilla grupp äro långt ifrån krya. Gott är att vi alla äro i Guds hand vad som än kommer på.

Själv är jag tämligen kry ehuru inte som förr, måste vara försiktig med maten. Vi stå i och arbeta varje dag i sjukhuset, doktorn och jag, och pateienter saknas inte. Miss Long håller på med översättning av en bok för barnmorskor! Hon undervisar även sköterskeeleverna av vilka vi ha 14 stycken, varför hon, sedan 4 månader tillbaka ej arbetar i sjukhuset. Ibland kan det bli rätt drygt, när även nätterna måste tas i anspråk, men det går ju även det.

Nu stundar snart julen igen. Vår evangelist har bett mig hjälpa dem ordna med julprogrammet. Jag föreslog att vi också detta år ha ett vitt tackoffer. Allt som gives åt Gud på juldagens morgon måste vara vitt. När man tänker efter kan man få ihop rätt mycket såsom: ägg, vita höns, risgryn, majs, mandioka rötter och en slags nötter, bananer, annanas, Paw Paw och apelsiner, som visserligen äro gula, men få räknas bland de vita gåvorna, samt pengar. Jag skall även ordna med en julfest för alla kvinnor och barn. Var vänlig tacka alla Juniorer från mig för bandage m. m. som kom från Råå. Jag har fått tag i små brevlappar bland förbandssakerna och ser att de skrivits av någon gosse eller flicka.

Hälsa dem.

Alice.

ÄR DU LEDSEN PAPPA?

En kolportör predikade i ett hem på landet. När så fadern tog upp kollekten lade han själv i 25 öre. När de sedan gingo hem så gick fadern tyst och begrundade. Sonen frågade då honom: "Är du ledsen pappa, för att du inte fick mera i kollekt"? Men innan fadern kom att svara sade gossen: "Hör du, pappa! Om du lagt i mer så hade du fått mer."

Gossens filosofi kan nog mycket väl tillämpas på det kristliga livet i allmänhet. Herren har nog ett vakande öga vid offerkistorna än i dag.

Th. Ohlson. M. V.

REDOVISNING

av influtna medel för Syster Ruth Hanssons underhåll m. m. 1 juli - 31 dec. 1937.

Lina Laag 10:-. Magreta M. 5:-. Boberg 10:. Brander 30:-. Nordqvist dödsbo 45:-. Anna B. 5:-. Gravé 10:-. V. & E. L. 5:-. För Gud. 100:-. Dalböge, Aarhus 20 d. kr. Ida Loth, Aarhus 5 d. kr. Maja N. 13:25. Postm. Magn. 50:-. A. Lundell 10:-. K. Y. M. Kristinehamn 7:-. Beda J. 5:-. Anna N. 100:-. Cajmats 40:-. Marta J. 2:-. Frida N. 2:-. V. & E. L. 5:-. En syster i Norden 5:-. Boberg 20:-. Två an. givare 15:-. V. & E. L. 5:-. Bonander 30:-. Hulda B. 20:-. Ebbas minne 10:-. Charlott H. 10:-. C-n L-g 100:-. M-a L-g 50:-. Vidén 4:-. Kom. Kjellberg 5:-. V. & E. L. 5:-. Brander 25:-. Till Guds ära 10:-. Anna N. 10:-. Ellen L. 10:-. Werner E. 6:-. Allt av nåd 100:-. Efraims Juniorförening Göteborg 15:-. Hulda J. 7:-. Gabriel B. 20:-. Hilda J. 8:-. Tre tackoffer 119:-. Ruth P. 10:-. O. Byh 10:-.

Januari 1938 från S. R. V. 25 kr.

För all omtanke och uppoffring för Syster Ruth framföres härmed både hennes och mitt varmaste tack.

C. F. Israelsson.

RESTURER.

Strömstad 29 jan. — 8 febr. Bengtsfors 9 — 20 febr. Åmål 21 febr. Åby Torsång 22 febr. — 8 mars. Öregrund 9 — 21 mars. Bollnäs 22 mars — 4 april.

Bedjen för mig att Guds ord må ha framgång och Guds namn bli ärat. Vi gå framåt i bön, tro och hopp.

BAROMETER
å försålda afrikaböcker 1937.

	1/7;	31/12
Ankarsrum	- -	- -
Alingsås	40	- -
Arvika	3	8
Aarhus	48	- -
Arboga	4	- -
Avesta	12	- -
Brooklyn	10	- -
Bergenforsen	- -	- -
Boden	20	25
Bollnäs	- -	- -
Borlänge	68	- -
Bäckefors	5	- -
Boxholm	7	10
Bengtsfors	24	- -
Björneborg	20	- -
Borås	20	- -
Buttle	- -	- -
Bälinge	10	- -
Bänghammar	10	- -
Delary	- -	- -
Djursholm	20	- -
Degerfors	25	- -
Eriksdal	- -	- -
Eksjö	8	13
Emmaboda	20	- -
Eskilstuna	- -	10
Falun	43	- -
Falerum	- -	- -
Falköping	12	13
Finspong	- -	- -
Filipstad	- -	13
Fagersta	25	- -
Gevle:		
Matteus	65	- -
S:t Petri	45	- -
Glava	- -	- -
Grums	- -	- -
Göteborg:		
Matteus	10	- -
Efraim	33	- -
Emanuel	16	- -
S:t Jakob	34	- -
S:t Peter	- -	- -
Tabor	21	- -
Grängesberg	- -	- -
Hudiksvall	20	- -
Härnösand	30	- -
Hultsfred	10	- -
Huskvarna	50	- -
Hälsingborg	13	- -
Höganäs	10	- -
Hallsberg	12	- -
Helsingör	9	- -
Halmstad	- -	- -
Hallstahammar	20	- -
Heby	13	20
Hedemora	10	- -
Helsingfors	10	- -
Hässleberga	45	- -

	1/7;	31/12
Iggesund	- -	- -
Jönköping	17	27
Karlholm	- -	- -
Kiruna	- -	- -
Kärreberga	7	- -
Korsnäs	13	- -
Kalmar	4	- -
Karlshamn	113	- -
Karlskrona och Rödeby	20	- -
Karlanda	- -	- -
Karlskoga och Bofors	10	- -
Karlstad	28	- -
Kristinehamn	10	19
Kumla, Stene	58	60
Kungsbacka	- -	10
Klintehamn	88	90
Kolsva o. Odensvi	3	- -
Kungsör	30	- -
Köping Eklunda	30	- -
Laxå	21	24
Leksand	10	- -
Luleå	- -	5
Landskrona	10	- -
Linköping	- -	- -
Loftahammar	31	- -
Lotorp	6	- -
Lund	22	- -
Långasjö	5	10
Lanna	- -	- -
Lidköping	94	102
Lindome Hedesäker	14	16
Lindesberg	107	115
Ludvika	5	- -
Limhamn	10	- -
Lärbro	10	- -
Malmberget	- -	- -
Malung	22	43
Mora	3	5
Malmö	37	48
Motala	3	- -
Mönsterås	1	- -
Märsta	7	- -
Mörkö	5	- -
Munkfors	21	29
Mölndal	27	37
Norrköping:		
Betel	33	43
Salem	50	- -
Nässjö	13	- -
Nykroppa	- -	- -
Norberg	4	- -
Nyköping	7	- -
New York	1	- -
Orsa	4	5
Oslo	60	- -
Oskarshamn	13	- -
Rönneshytta	6	10

	1/7;	31/12
Råå	124	- -
Roma Kloster	22	30
Rotebro	- -	1
San Diego	20	- -
Sandviken	23	- -
Skutskär	22	25
San Francisko	3	- -
Sund	- -	- -
Siknäs	10	- -
Sollerön	10	- -
Sommen	16	- -
Sundsvall	- -	- -
Skruv	32	- -
Strömstad	50	107
Svartå	- -	10
Säffle	24	27
Sala	7	- -
Slite	- -	- -
Stockholm:	124	152
S:t Peter	80	- -
S:t Paul	6	- -
Trefaldighetskyrk.	53	56
S:t Marcus	10	- -
Örby	- -	5
Kungsholmen	6	- -
Midsommarkr.	- -	- -
Surahammar	- -	- -
Södertälje	15	- -
Tranås	39	- -

	1/7;	31/12
Trollhättan:		
Natanael	18	- -
Tabor	10	- -
Tungelsta	5	- -
Törreboda	10	- -
Uppsala	38	- -
Valbo	15	25
Vivstavarv	3	- -
Valdemarsvik	10	- -
Vetlanda	6	- -
Virserum	- -	- -
Västervik	10	- -
Växjö	5	- -
Vara	40	49
Valda	- -	- -
Vittsjö	6	10
Varberg	- -	- -
Vänersborg	5	6
Visby	27	- -
Västerås	186	- -
Åby-Torsång	20	- -
Åmål	35	- -
Åtorp	7	- -
Östersund	13	- -
Ödeshög	10	- -
Örebro	50	- -
Östergarn	3	- -
Öregrund	30	- -

Tiden 1 juli — 31 dec. försålda böcker: 340

REDOVISNING.

för inkomna medel genom Afrikaböcker m. m.
1 juli — 31 december 1937.

Frisk 25: -. Haglund 5: -. Louis E. 15: -. Rydberg 20: -. Bergström 10: -. Steen 25: -. Sällbert 85: -. Svanström 15: -. Brolin 75: -. Sandberg 80: -. Gravè 40: -. Hultman 25: -. Werner E. 25: -. Frida N. 50: -. Zetterberg 15: -. Elin J. Kumla 10: -. Augusta P. 25: -. David K. 15: -. Sandberg 158: 50. Nyberg 60: -. Viktor B. 50: -. Mia C. 51: -. Tönnberg 5: -. Hallström 10: -. Mora 10: -. Bergström 10: -. Hörling 40: -. Hellström 5: -. Sällbert 40: -. Helge Er. 20: -. K. R. K. 25: -. Anna-Lisa L. 65: -. Hjerpe 50: -. Becker 40: -. Willner 20: -. Maja N. 15: -. Sandberg 65: -. Alfred P. 40: -. Sällbert 100: -. Ester Öh. 50: -. Conné 55: -. Berta L. 50: -. Greta Li. 35: -. Hulda J. 15: -. Albert A. 50: -. Brolin 30: -.

Redovisningen gäller 340 böcker.

Vi tacka Gud att Han gav oss den nåden att sända ut en medhjälpare åt Syster Ruth. Syster Rosa är nu därute till stor glädje för dem. Tack kära vänner för Edert trogna bistånd. Hoppas få äga Eder hjälp i detta arbete i fortsättningen. Så gå vi vidare framåt i tro.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå.
Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Februari 1938. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 5.

BIBELSTUDIUM.

Han lade ihop boken.

Luk. 4: 20.

När Jesus hade lagt ihop Esaias bok och lämnat den tillbaka och satt sig ned, riktades allas ögon i synagogan på Honom. Jesu förfarande med Esaias bok och de församlades inställning till Jesus har att lära oss huru vi kunna vara med att bringa fram »ett nådens år från Herren».

Han lade ihop boken

efter en kort stund sedan Han öppnat den, sedan Han fått ett ord, ett vittnesbörd från Gud om smörjelsens betydelse. Det synes som om något särskilt hade rört Jesu hjärta. Något som gör att det ifrån denna Hans handling utgår en andlig undervisning. Han hade genom ordet kommit i förbindelse med dess eviga livsåder, om än boken var tillsluten, var ej livskällan avbruten, ej smörjelse-erfarenheten mindre värdefull. Nej, vad som ordet stadfäst i själen försvinner ej om också Bibeln skull bli förseglad eller förbjuden. Huru dyrbar än den uppslagna bibeln är då man får tillägna sig dess kära innehåll, så försvinner likväl ej det vi upplevat av den, om än boken skulle tagas ifrån oss. Nej, o nej! Ty ifrån de ord, som vi fick av Gud genom den öppna bibeln, strömmar till oss nåd och kraft även från den när den är tillsluten.

Såsom Herrens vittnen borde vi än mera leva in i detta Jesu handlingssätt. Jag menar, att när Herren givit ett ord, i förtröstan på Gud taga emot det Han vill ge. När detta någon gång har skett, ha vi funnit att budskapet varit mera fullt av inspiration och vi fått bli till större andlig hjälp för lyssnande behövande själar, än när konceptet legat framför ögonen. Jag tror att vi även på detta sätt bidraga till att det kan bli »ett nådens år från Herren.» När vi få orden direkt av Herren.

Han gav boken tillbaka.

Jesus lämnade boken tillbaka, troligen till den tjänaren som förut hade lämnat den till Honom. Säkerligen skulle rika välsignelser tillföras våra medmänniskor om vi sökte, mera än vi göra, lägga bibeln i händerna på dem. Hänvisa till den, rekommendera den framför alla andra böcker med lätt läsning och konstgjorda historier, som numera så ofta bjudes vår kristna ungdom. Må vi särskilt betona detta för dessa. För en del år sedan hörde jag en ledande predikant säga till en skara troende ungdom: »Det skadar ej att läsa vilka böcker som

helst, men särskilt böra våra unga predikanter läsa d. s. k. skönlitteraturen, för att kunna veta vad den har att bjuda på». Mitt unga sinne reagerade däremot. Det är svårt för det unga sinnet att komma ut ur de laborinter som de på denna väg bliva inledda i. Till Er unga vill jag säga: gör Er förtrogna med Er bibel, och I skolen ej lida skada till Er själ, utan tvärtom, skolen I bygga upp ett andligt starkt liv. Läs den, hav den kär framför andra böcker, så skall den Guds nåd som strömmar ut därifrån bringa fram i edra unga hjärtan, i verksamheten och nitet »ett nådens år» för eder själva och bland dem som I beder och arbetar för. Även I äldre troende, som kanske förlorat intresset för bibeln, måste gå tillbaka till den, om »ett nådens år skall komma för Er och I bli förmedlare därav till andra.

SKONÅTLAREN.

Jag hade just kommit till staden för att leda en serie möten. Musikföreningen i församlingen hade legat nere i två år. En shism hade kommit in bland den och Satan hade lyckats i sitt intrigspel. Han visste att en skara av eldiga själar, arbetande i kärlek för Jesus; sjungande Hans lov och pris, var till stor skada för honom. Det lyckades således fienden att få in tvedräkten, som splittrade denna kraft i församlingsarbetet och fick den isolerad i självviskhetens och egenkärlekens garn. Arbetet blev därigenom både inom och utom församlingen, förlamat.

Ett par timmar efter ankomsten till staden gick pastorn med ut till medlemmarna i musikföreningen. Vi gingo in i butiker, bagerier, hem och kök. Vi lämnade dem icke förrän de lovat Gud och oss att komma till den första övningen, som var bestämd till kvällen innan mötet.

Kom så till en skonåtlare, som spelade fiol. Han var en äldre man och syntes vara mycket nervös och svag till sin kropp. När vi framfört Guds ärende sade han: »Det är rent omöjligt ty jag sover mycket dåligt på nätterna, och skulle jag därtill vara med på kvällsmötena och spela, det går aldrig. »Jag sade då, att jag lämnat mitt hem och min syssla för att komma dem till hjälp i arbetet för vinnande av själar för Gud och det vilar ett stort ansvar på dem, som fått någon gåva att verka med i detta arbete, och detta ansvar komma vi ej ifrån. Men Herren giver även kraft till våra kroppar om vi äro villiga att ställa oss till Hans tjänst. Han tvivlade på att han kunde göra någon nytta med att komma.

Så hade vi en bönestund då vi nedbad välsignelse över denna broder både till kropp och själ. Vederkvickta stodo vi upp från bönen. Han lovade då att komma med på övningen, men sade sig, i varje fall, ej kunna vara med på varje övning och möte.

Ett tiotal vänner kommo till övningen. Vi invigde oss genom bön åt arbetet, och övningen gick underbart bra. Herren välsignade arbetet i vingården. Skaror samlades och själar frälstes. Musikföreningen spelade och sjung med liv och lust.

Skonåtlaren var med på varje möte. En kväll frågade jag honom, huru detta kunde vara. Han svarade, »att vara hemma är ju helt omöjligt.» »Men hur är det då med sömnen?» »Sömnen», sade han, under det att det fårade ansiktet lyste, »jag sover mycket bättre nu än förr, så det var väl att broder var envis.» »Ja, så är det; lydnad är

bättre än offer», och Guds välsignelse hjälper för allt.

Kära musikvänner, som läser detta, låt ej fienden få glädjen att så in tvedräkt ibland Eder, ty därigenom förstöres en god hjälp, som Jesus kunde använda i räddandet av själar från Satan. Helgade och avskilda för Gud, utgöra Ni en Guds gåva till församlingen. I ären medarbetare i det själavinnande arbetet. Skulle dessa rader träffa några som detta sorgligt omnämnda har skett med. Gör upp i Jesu namn. Ansvaret är stort, ja, förfärligt. Tänk om detta skulle vara orsaken till att förlorade själars blod komma att krävas ur edra händer.

Marskalk Tsjiang-kai-sjek.

Kinas ledare, hade, innan landet blev invecklat i krig med Japan, understundom tid att sammanträffa med missionärer och deltaga i deras möten. Vid ett av dessa berättade han om hur Kristus varit hans hjälp under en mycket prövande period av hans liv, den nämligen, då han för att stilla revolutionära rörelser i Sian begav sig ensam i flygmaskin till de upproriska. Blev av dem tillfångatagen och berövad sin frihet för att slutligen frigivas, sedan upprorsmännen, efter hot om tortyr insett, dels hans orubblighet, dels sin egen dårskap.

Han berättade nu för missionärerna, hur han fått kraft att sätta sitt liv på spel, såsom han ju vid detta tillfälle verkligen gjorde. Det hade kommit sig därav, att han i sina studier av bibeln tänkt på Kristi ståndaktighet i lidanden». Enligt berättelserna i Nya Testamentet visste Kristus, när Han red in i Jerusalem för sista gången, den framför liggande faran, men triumferande red Han på en åsna in i staden utan bävan, utan fruktan. Vilken storhet, I jämförelse med hans liv, hur obetydligt måste inte mitt liv vara. Varför skulle jag då tveka»?

När han således givit sig i väg till de upproriska och där kommit i fångenskap, begärde han av sina fiender endast att få en sak, en bibel, och »nu hade jag i min avskildhet rika tillfällen att läsa och begrunda Kristi kärlek och storhet strömmade över mig med ny inspiration, förökande min kraft att kämpa mot det onda, att segra över frestelserna och framställa rättfärdigheten. Under denna tid ökades min tro på Kristus. Jag erinrade mig Hans bön i Getsemane. Och de böner Han uppsände för sina fiender voro alltid i mina tankar. Min kraft fördubblades att uthålligt motstå».

Efter att ha frigivits kom frestelsen att hämnas på mina motståndare. Men med tanke på Kristi ord om förlåtelse för sina fiender intill »sjuttio gånger sju gånger», insåg jag, att de, då de ångrat sig, borde få ett tillfälle att börja på nytt.»

Så vittnar denne ädle kines om kristendomens hjälpande, inspirerande kraft i frestelsernas skärseld.

Denne statsman såväl som Haile Selassie ha räknat med Kristus, den ene asiat, den andre en afrikan. Var äro de statsmän i de kristna länderna, som på liknande sätt hämta inspiration och ledning från Kristus?

Men tragiskt är det, att just dessa män blivit så behandlade på sista tiden, som de blivit. Sannerligen, tiden är ond. (M. V.)

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Se, jag giver Eder makt att trampa på ormar och skor-

Afrika.

Syster ROSA RYDELL.

M/S »Tisnaren»

Vi börja nu att närma oss land. Om ett par dagar äro vi i Captown, omkring den 25 november. Jag måste skriva, så det kan sändas strax vid landningen.

När detta kommer fram har ni jul i Sverige. ------- Det är gott att få fira jul, när Kristus får vara den bästa gästen i hjärtat.

Åtskilligt har hänt.

Åtskilligt har hänt sedan jag lämnade Sverige. När jag for från Norge var br Eriksen vid tåget. De gjorde verkligen allt för mig. När jag kom till Fredrikstad mötte pastor Knutsen där, och jag var med honom hemma för kaffe. Sedan vi läst ett Guds ord och lämnat allt i Guds hand, följde han och pastor Tomasen mig till båten.

Den 1 november kl. 14 lossades alla förtöjningar och så stävade båten utåt. Jag stod på däck så länge jag såg något av Skandinaviens kust. Efter 2 timmar gick lotsen i land. Så var det att betitta sina medresande.

Två flickor resa för att gifta sig.

Vi äro 5 norskar och 5 svenskar. Två unga norska flickor skola till Johannesburg och gifta sig. En ung norman skall ha något arbete, samt en fru med sin 17-åriga dotter skola till fadern-maken, som de ej sett på 15 år. Min hyttkamrat är en mycket rar kaptensfru från Göteborg som skall till Durban. Så ha vi med oss en äldre herre från Stockholm, som livar upp hela sällskapet. Med i ressällskapet ha vi också Dr S-r med fru. Han skall ut som missionär i statskyrkans tjänst. Det är så trevligt att ha några med, som delar samma intresse som jag. Vi samlas om kvällarna till bön och läser Guds ord.

Gudstjänst på däck.

Så ha vi haft gudstjänst varje söndag. Det har varit verkliga högtidsstunder då vi samlats ute på däck omkring Gudsordet. O, vad våra svenska sjömän kunna sjunga. Jag önskade Farbror I. hade hört dem och deras sång blandad med vågornas svall mot båten. Det är underbart och härligt att ha en sådan stor Gud, mäktig att möta ett människohjärta lika väl på stora havet som hemma i kyrkan. Dessa ändlösa vidder av hav, denna molnfria himmel med en otaglig mängd av av stjärnor, vackra solnedgångar, allt vittnar om den, som är Herre över himmel och jord.

En pingstvän.

Vi ha just nu haft en gudstjänst ombord. En underbar stund. Vi ha hittat reda på att en av matroserna är pingstvän. Han vittnade i dag. Det var verkligen gripande att höra denne unge man,' som förut varit en slagskämpe, nu vittna om Guds underbara frälsning uppenbarad i hans liv. Det är gott när frimodigheten följer, så att han både inför kamrater och befäl kan svara för sin tro.

Jag ser dagligen så mycket av synd och dess följder. Gud behöver gripa in på ett alldeles särskilt sätt, för att frälsa och bevara alla våra präktiga pojkar till sjöss.

Jag har i dag fått höra, att troligen komma alla passagerarna att få lämna i Cap. Så blir jag ensam sista veckorna. Men nu är man känd lite med alla ombord, så det går väl även det. Det är rätt under-

pioner och att förtrampa all fiendens härsmakt. Luk. 10: 19.

Följ mig!

C. F. I.-n C. F. Israelsson

"Följ mig", hörs Jesus till fiskarna säga.
Vilka sin gärning på havet utför.
Villigt de lyda och ej överväga.
Om de sin syssla just då lämna bör.
Så kommer kallelsen även till dig.
Säg då: "O, Jesus, jag vill gå din stig".

Kör: Jag vill följa dig min Jesus kär.
Följa dig varthän än vägen bär.
Söka själar vinna Att de skola finna
Frälsningen så underbar i dig.

"Följ mig", hörs Jesus och tullnären mana.
Han, som trots Mammon har gudslängtan kvar.
Strax står han upp och långt förr än han anar.
Jesus till gäst uti hemmet han har.
Hör det, o själ, och nu gör såsom han.
Säkert du finna skall sällheten sann.

"Följ mig", Han sade till mannen som handen
Till plogen satt, men som först ville gå
Hem till de sina för att lösa banden
Som honom bundit: han tänkte det så.
Men hör detta själ, du ej lämplig är
För Guds rike om du tillbaka ser.

"Följ mig" Han säger till mannen som hade
Fadern på båren, han först ville då
Honom begrava, och sedan han sade:
"Vill jag så komma och sen med dig gå."
Låt döda begrava de döda blott.
Gå du och förkunna Guds rikes lott.

---

ligt att vi haft det så kallt sedan vi passerat Ekvatorn. Men sydostpassaden har delat med sig av sina kalla vindar.

Böndagen den 21 november hade vi solen i Zenith. Ingen skugga, men det blåste rätt bra, så sjösjukan gjorde sig gällande hos en del. O, vad jag är glad över, att ha kunnat vara uppe hela tiden. Dagarna gå bara så fort, så man hinner knappast vakna om morgonen förrän det är kväll. Jag har sökt använda tiden så gott jag kunnat. Läst flitigt och vilat mig.

Tumlare och flygfiskare.

Den 9 november passerade vi Teneriffa, det enda stycke land vi sett sedan vi lämnade Skandinavien. Tidigt på morgonen såg vi dess högsta topp 3,700 m. över havet. He-

la ön är ju så stor som Gotland, varför det tog oss en hel dag att passera den. Cap Canarie såg vi på andra sidan båten, men en betydligt mindre ö. Annars är det bara hav och himmel som möter ögat. Lite avbrott blir det, när en skara tumlare dyker upp vid sidan om båten, kilar fram till fören, där de leka med brottsjöarna. Eller när flygfiskarna göra sina små hopp ovan vattenytan.

Ja, det är inte lätt att skriva. Alla springa omkring och man får aldrig vara ensam.

Det är gott att mötas i bön och få gå till Gud med allt. Snart är jag hos Ruth och vi få fira vår första jul tillsammans.

Hälsa alla våra vännner genom »Andliga Fläktar» med Hebr. 6: 8-21.

Gud är med oss. Ingen kan vara mot. Kära hälsningar. Rosa.

P. S. Den 25 november.

Snart skall vi landa i Cap. Vi ha haft ett förskräckligt väder de sista dagarna. Det är väl att få komma i hamn. Troligen få vi ligga där flera dagar. D. S.

* * *

På väg mot Lourenco Marques 5/12.

Det är söndag idag. Vi ha ett strålande väder med solsken och värme. Vi följa kusten och är ungefär cirka 2000 m. från land, varför vi se den på nära håll. Här är mycket vackert. Stora sockerplantager med sockerbruk och majsfält och en vacker vegetation kantar stränderna

Gripen och besviken.

Den 25 november på morgonen kom vi till Cap Town. Det första vi sågo av staden från havet voro de höga bergstopparna. Det var underliga formationer. Ett berg bär typen av ett lejon och har därför fått det namnet! De tolv apostlarna stucko upp vid sidan av lejonhuvudet och bildade en lång bergskedja. Jag kunde ej lära mig namnen på alla, men bakom reste sig de höga »Taffelbergen». Det var en imponerande syn. Jag gladdes vid tanken på, att snart landa. Vi stodo på däck och gjorde våra reflektioner. Mina norska vänner blevo besvikna. De hade väntat sig Afrika, som något liknande sitt eget land. Jag tyckte att det var ståtligt att se, och i hjärtat steg tacket mot levande Gud, som i nåd låtit mig få se landet, och som jag tror i nåd skall låta mig få arbeta bland det folk, som bo och leva där.

Landet jag älskat.

Vi kommo så småningom till vår kaj och genomgick alla formaliteter av läkare, tullvisitationer m. m. Och sedan allt var klart, fick jag för första gången sätta mina fötter på Afrikas land. Vilken Gud vi ha, rik och stor i kärlek och barmhärtighet. Detta land, som jag i så många år har älskat och bedit för. Nu är det en verklighet, att jag är här.

Jag var i land tillsammans med vår kapten Samuelsson och svenske konsuln. De visade mig staden och voro verkligen älskvärda på alla sätt och vis. Gång efter annan har jag fått se Guds omsorg om mig på denne resa. Jag kan säga: »intet har mig fattats». Jag har haft en så god och trivsam resa. Alla ha varit rara och gjort allt för mig. Det är ju bara Guds nåd alltsamman.

Vi voro uppe i det norska läshemmet en kväll. Det var roligt träffa trossyskon här nere. Ett myllrande folkliv mötte man. Människor av alla nationer. Det var ett verkligt studium. De svarta lågo mitt på gatan och sovo sin middag. Det generade dem inte ett dugg, varken människor eller fordon. Under någon kärra satt några pojkar, unga och gamla män och spelade kort.

På marken, under skydd av någon brädstapel fann man en skara arbetare intaga sin måltid. Det var deras liv. Säkert lyckliga med sin tillvaro.

Fruktansvärt väder.

Den 1 december lämnade vi Cap Town, vädret var inte det bästa. De två första dygnen hade vi ett fruktansvärt väder. När båten var högt uppe på vågkammen, var det inte roligt att se ner i vågdalen. Jag var den ende som ej var sjösjuk, men jag fick ej gå ut på däck. Här nere äro vindarna så oberäkneliga så på några minuter slår vädret om. Mitt i den värsta stormen lade vågorna sig till ro, och vi fick fint väder resten av resan till East London.

Det var en liten vacker stad. Vi låg där bara i några timmar. Där lämnade två av våra passagerare. Så är jag ensam kvar av de 10 som kom ombord i Norge. Det kändes konstigt att säga farväl. Vi hade ju ändå lärt känna varandra ganska väl under denna tid. Så har jag kommit fram till i dag.
L. M-s 8/12.

I Lourenco Marques.

Har nu anlänt hit och bor på hotell. »Tisnaren går i morgon, och min båt går ej förrän söndag morgon. Konsuln har tagit hand om och ordnat allt för mig. Jag hade brev här från Ruth, hon möter i Beira. Hon väntar så att få se mig. Jag gläder mig åt att snart vara där. De ha haft rätt varmt och mycket arbete. Hoppas att min hjälp skall bli till välsignelse. Ruth säger: »endast när jag kommer dit och personligen mötes av vita och svarta, skall jag känna hur välkommen jag är». Såvida jag är i Guds vilja och lyssnar till Hans röst, kan jag ju få användas i denna stora uppgift som ligger framför.

Jag sitter ute i Botaniska trädgården och skriver. Här är så vackert. En färgrik flora. Alla människor tittar på mig. Jag är nog ett stort avbrott mot det svarta. Alla tala portugisiska, så jag kan inte förstå dem. Hittills har jag klarat mig med språket. Jag har ju intet stort ordförråd, men det kommer väl det också. Jag har ju hittills fått gå i förut beredda gärningar. Jag vet, att Kristns skall leda mig hela vägen.

Burits på bönens arm.

Varje dag har jag känt, hur jag burits på bönens armar. Vad jag är tacksam för alla dessa, som där hemma beder och offrar för missionen. Jag skall nog än bättre förstå det, när jag kommer in i gärningen av både bekymmer och glädje. Må Gud göra oss uthålliga på den plats vi stå.

Jag ser att tiden ramlat iväg med fart. Skall gå för att posta detta, och sedan äta lunch.

Ruth skriver om att här är en Sweitzisk mission i L. M. Hon har skrivit till dem, och norske konsuln hade talat med dem igår. De skulle besöka mig, hade de sagt, men de tala endast franska, så vi få väl teckna till varandra.

Käraste fridshälsningar

Rosa.

Indien.

Missionär Winnie Gabrielson skriver: Jag är glad att höra de sista nyheterna i Svenska Sändebudet om en ny missionär som medhjälpare till Syster Ruth Hanson. Gud välsigne dem alla och Eder i det kärleksarbete som utföres för Afrika också.

Vi äro nu sysselsatta med vårt evangelist arbete- i full gång-, Gud

är med oss och välsignar arbetet. I går voro vi med på en särskild tacksägelsefest. En av våra »Chandberis» (klassledare i en kristen by) ville giva Gud en offentlig tacksägelse på grund av beskydd i en svår bilolycka, då han räddades alldeles som ett underverk, och ville att vi då skulle vara med. Det var verkligen rörande att höra, och även alla andra i byn. Hinduer och Muhammedaner fingo också höra vad Gud gjort för honom.

O, vilken skörd- alldeles mogen- och så få arbetare, så vi hålla på att åberopa skördens Herre att Han må utse sådana, som Han kan använda för att på något sätt finna medel till deras underhåll. Det ser mörkt ut i många delar av världen för närvarande. Må vi alla vara trogna och vakna till vår sista stund, så att vi med glädje kan göra räkenskap.

Innesluter också några traktater, som kanske kan vara av intresse att se. Dessa två språk äro använda i våra byar och städer, det ena av Hinduerna och det andra av Mohammedanerna.

Hjärtliga hälsningar
Winnie M. Gabrielson.

Judarna och Saronsslätten.

Samma förändring som skett med Esdraelonslätten har skett med Saronslätten. Då de första kolonisterna kommo till Hadera, var ställningen förfärlig. Och de manades att lämna den sumpiga och ohälsosamma trakten, om de ville behålla livet. Men de stannade kvar och kämpade oförtrutet. I dag är Hadera en av de mest blomstrande och välmående kolonierna, räknande 5,000 innebyggare och 700 hus. Malarian har helt och hållet blivit utrotad och stora trädgårdar av pelsiner och grapefrukt och citroner omringa kolonien. Dessa som kommit från olika delar av världen ha lärt sig bästa sättet att dränera och uppodla sådana trakter. De se nu ut som en Herrens lustgård. Vad som mest intresserade oss var en farm på 5 acres, som annonserades som en riktig mönsterfarm. Planen med den är att visa att fem personer kunna gott föda sig på 5 acres. Och det synes arbeta utmärkt. Allt vittnade om välstånd.

Vi tog oss friheten att stiga in i en liten näpen stuga tillhörande en farmare och hans familj. I vardagsrummet hade en gammal farfar suttit och läst och blivit trött, så att han svept sin mantel omkring sig och insomnat. På bordet strax intill honom låg en öppen bok, som han läst, tills hans ögon blivit tunga. Det var Psaltaren med stor stil och förklarande anmärkningar av någon rabbin. Det gav oss en angenäm överraskning att så komma in i ett kolonisternas hem och finna att man där insett, att »människan lever icke allenast av bröd utan av vart och ett ord som utgår från Guds mun.» Om en stund kom farmaren in, och då han sedan stod där utanför sitt lilla hem, togo vi ett foto av honom. Och innan vi lämnade gåvo vi honom och en annan som kom tillstädes var sitt exemplar av Nya Testamentet. De mottogo de små vackra böckerna med tacksamhet och syntes sätta värde på dem. Hes. (36: 34-35.)

Georg T. B. Davis. (M. V.)

RESTURER.

Bengtsfors 9 — 20 febr. Åmål 21 febr. Åby Torsång 22 febr. — 8 mars. Öregrund 9 — 21 mars. Bollnäs 22 mars — 4 april.

Bedjen för mig att Guds ord må ha framgång och Guds namn bli ärat. Vi gå framåt i bön, tro och hopp.

Björks Boktryckeri - Råå 1937

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Mars 1938. Årg. 5.

Allas ögon voro fästade på Honom.

Luk. 4: 20.

Han satte sig ned.

Jesus var säkerligen gripen av ordet som Han hade läst och förstod att det gällde liv, ljus och frigörelse för lidande själar. Således, genom den välsignelse han själv mottagit skulle även andra hjälplösa själar få del av. Men trots denna gripenhet och förnimmelsen av den inom Honom flödande livsströmmen, var Han likväl lugn och sansad och satte sig ned. Gjorde sig redo till att undervisa om budskapets härliga erbjudande till alla hjälpbehövande. Man kan något förstå vad Jesus vid detta tillfälle kände i sitt älskande hjärta. Han såg säkerligen framför sig en syn av fattiga, fångna, blinda och betryckta människobarn fylka sig kring Honom, när de lyssnat till Hans nådesbudskap och hur den ene efter den andra förvandlades till både sin inre och yttre människa. Han såg redan verkningarna av detta smörjelsens budskap. Ej underligt då, om Hans ögon fingo en särskild glans och Hans ansiktsuttryck en en särskild prägel. Han hade ju även vid tiden för smörjelsens fått det personliga vittnesbördet från sin Fader, att Han var honom behaglig och kär, och nu senast genom ordet fått bestyrkt sin erfarenhet.

Alla sågo på honom.

Säkerligen var det något hos Jesus som drog allas uppmärksamhet till Honom. Så är det med var och en som blir verkligt gripen av Gud och ordet. Den som upplevat smörjelsens välsignelse och lever i den; den i vilken ordets vittnesbörd har bestyrkt den upplevade erfarenheten, från en sådan utgår också en särskild dragande kraft, en strålglans lik den som framträdde hos Stefanus, varom det säges: »Att hans ansikte lyste som en ängels ansikte.» Apg. 6: 15.

Man förstår att de församlade, som sågo på Jesus, väntade att få del av det som Jesus hade och som utövade ett så mäktigt inflytande på dem. Är det icke så bröder och systrar, att då vi komma i dens närhet varifrån utgår ett heligt andligt inflytande, man gärna vill lära känna källan därtill. Jag behöver ej säga det som en okänd nyhet, att sådant uppväcker i ett troende hjärta längtan efter att för Herrens räkning kunna tjäna på ett liknande sätt. Om så skedde med oss, Guds folk, skulle säkerligen »ett nådens år från Herren ingå.

Att ha våra blickar fästade på Jesus, vilket skulle bättre än detta hin-

dra oss ifrån att vara upptagna med andras fel och brister och klagan över deras görande samt omsorgen av egna självviska intressen. Det finnes ej något som så kan hindra ett »nådens år» att komma, som just det att klandra andra och framhäva sig själv, vilket är ett bevis för partisinne och avundsjuka. Detta är som benröta i en eljest frisk kropp. Det andliga livet blir därigenom försvagat, vacklande och maktlöst och har ej förmåga att uppenbara Guds nåds verksamhet. Men genom att blicken är fästad på Jesus erhålles styrka åt själen, glädje i blicken, tacksamhet i hjärtat och fordringarna på andra och livet bliva tillbakasatta och man räknar endast med, hur Jesus hade det. Förnöjsamhet och frid, förtröstan och uthållighet, även i svåra omständigheter, följer med att ha blicken fästad på Jesus Hebr. 12: 2-3 Give Gud oss nåd att leva upp detta och »ett nådens år från Herren» skall ingå till välsignelse för en lidande mänsklighet. Ja, må det ske! Ja, må det komma snart. Ja, det kan ske. Pris ske Gud!

ÄR DET SÅ ENKELT.

Vid samtal med en man i ett möte syntes han vara djupt gripen, men gick ifrån mig utan att avgöra sig för Gud. Pastorn uppmanade sina medlemmar att taga honom som böneämne. Hustrun hade vid ett föregående besök ett par år innan invigt sitt liv åt Gud. Även hon hade bedit för honom. De buro båda på erfarenheter från sin ungdom i sällskap med Jesus. Det dröjde en hel vecka innan han åter kom tillbaka och i detta låg en särskild Guds ledning.

Jag blev inbjuden till middag i en familj som bodde i samma hus som denne man. Jag bad mitt värdfolk bjuda upp mannen och hustrun. De gjorde det men hustrun var förhindrad, men mannen kom. Efter ett ingående samtal om bibliska andliga spörsmål, varunder han visade stor oppositionslusta, bad jag honom vänligt att åter komma till ett möte. Han skulle tänka på det.

Han kom på kvällens möte. Vi samtalade med honom, men han tvivlade på att det kunde gå. Jag bad för honom, stående vid Hans sida, där han satt i bänken. Under bönen började min ande prisa Gud för hans frälsning. En syster sade senare, att hon blev förskräckt när hon hörde det, och undrade på hur jag vågade göra så. Jag sade henne att det var ej något självtaget utan Anden manade fram tacksägelsen, och då bar jag ej ansvaret för resultatet.

Han gick, men vi höllo på att bedja för honom. Han kom åter kvällen därpå. Vid början av mötet var det en liten flicka som fick en svår hosta att det t. o. m. störde mig under det jag sjöng en sång till zittran. Jag suckade till Gud, att Han ville ingripa i denna oro. När jag slutat sjunga hade flickan somnat. I eftermötet samtalade vi åter med denne man. Han var mycket orolig. Svaren visade, att han kämpade en hård inre strid. »Om jag gör det, hur blir det då» frågade han? »Jesus ordnar allt för Er» Jag tvivlar på det» sade han. »Det förändrar icke Guds förmåga och kraft» svarade jag. Och därvid blev det.

Kring altarrunden samlades de troende. Fadern till flickan önskade förbön för henne. Jag uppmanade honom och hans hustru att komma fram, så skulle vi bedja. De kommo fram med flickan som vaknat. Jag lade händerna på henne

och prisade Gud, att vi fick gå denna väg för flickans sjuka kropp. Kraften var verksam. Jag frågade sedan den lilla flickan, om hon trodde att Jesus kunde göra henne frisk och om hon kunde tacka Gud? Hon svarade »ja» och sade: »Tack käre Gud att du har gjort mig frisk.» Flera gräto när de hörde den lilla flickans klara och tydliga tack. Även nere i lokalen förstod man Anden var verksam. Då stod den förut omnämda mannen upp, lägger av sig ytterrocken och i sällskap med pastorn och sin hustru gå han fram och böjer sig bland de församlade vid altarrunden. Efter en liten stunds samtal ropar han till Gud om frälsning och förlåtelse och tackade Gud för att han fick komma nu, ty det var ju detta han länge längtat efter. Känslorna ville dock inte riktigt följa med. Jag sade honom att det ej var känslorna som bestämde att han var frälst, utan Guds ord. Och när vi har bekänt vår synd har Gud förlåtit den, och då vi tro detta äro vi frälsta. »Är det så enkelt» var hans fråga? »Ja» sade jag »inte krånglar Gud till något för en människa, som söker honom». Han slår tillsammans sina händer och lyfter dem uppåt sägande med hög röst: »Då är jag frälst». »Ja» säga vi alla i korus, och så var det. Vi stodo upp och sjöng: »Pris ske Gud att jag är frälst». Alla de troende samlades där framme och vi sjöngo. »Det är fröjd bland himlens änglar».

Hör du kära själ, som har samma längtan som denne broder, men denna är kanske dold för människors blickar: du är ett förlorat får. De förlorade fåren längtar alltid tillbaka. Kom du käre broder och syster. Du längtar, Jesus väntar. Du får komma och gråta ut din sorg och nöd invid Hans bröst. Kom i Jesu namn.

MITT HJÄRTA SKALL JESUS HA.

En ung dam hade bestämt sig för att ej giva sitt hjärtats kärlek åt någon man vilken ej ville offra sitt liv för henne. Många beundrare och erbjudanden fick hon och alla bedyrade sin kärlek till henne. Men när hon begärde, att de skulle offra sitt liv för henne, ville de det icke, ty de ansågo att det ej var till någon nytta. En dag kom denna unga dam att bevista ett möte där förkunnelse om Kristi uppoffrande kärlek till förlorade syndare framhävdes med Andens kraft. Och att denna kärlek även gällde de närvarande. När hon hörde detta, blev hon så gripen, att hon mitt i mötet utbrister: »Jesus skall ha mitt hjärtas kärlek.» Hon blev ifrån denna stund en Jesus tillhörighet och ett Herrens redskap att föra många andra till Kristus.

Ingen är så värd ditt hjärtas kärlek, som Han vilken offrade sitt liv för dig. Han vill därigenom även uppväcka genkärlek till sig i ditt hjärta. Giv din kärlek åt Honom och du blir en själavinnare och en himmelrikets arvinge.

Fylld med glädje!

Ett brev från f. d. U-båtskaptenen, kyrkoherden Martin Niemöller, från hans cell i Moabitfängelset i Berlin slutar så här: »Jag vill gärna omtala för dig, att jag icke blott är obruten efter många veckors fängelse, utan är fylld av glädje och tacksamhet för Guds skickelser . . . .»

47 av bekännelsekyrkans ledare befriades i går (25 okt.) av nazisterna i Tyskland. Men detta utgör endast en tredjedel av den skara som arresterats, ungefär ett åttiotal

Forts. nästa sida.

Jag har kommit att tända en eld på jorden, huru

Bär budet ut . .

Missionsdikt av Gabriel.

Bär glädjebud till hedendomens länder,
till dem som bo i mörka skuggors dal,
dem vårda ömt med kärleksfulla händer,
och lätta vad du kan av deras nöd och kval.

Du fick för intet. Herren Gud dig gjorde
av nåd till sin och du fick barnarätt.
Guds son har sonat det du gällda borde.
Han lyfte bördan av, hans ok är milt och lätt.

Nu giv för intet. Giv hopp åt dem som treva
ännu i mörker och ej känna Gud.
Säg dem att deras själ skall evigt leva
av idel nåd. Bär ut det goda bud.

Bär frälsningsbud till själarna som lida
i hopplös bön inför sin Gud av sten.
Men budet brådskar. Åren hastigt skrida.
Snart kommer natten. Dröj ej, var ej sen.

Bär bud till dem som släpa syndens bojor
och icke känna Herren Jesus Krist!
Träd in med ljus i deras mörka kojor,
med rikedom för själens nöd och brist.

Gud vill det. Själv i nåd han givit
sitt stora uppdrag åt envar som tror.
Lön vill han giva, ty så står det skrivit,
en lön som bliver evigt rik och stor.

Guds son kom hit, han led och dog för alla,
för alla på sitt kors han frid med Gud berett.
Han alla folk till himlens fröjd vill kalla,
för vilsna får sitt helga liv han gett.

Bär budet ut. Det budet om försoning.
om evig frälsning för var själ som ber.
Bär budet ut. Sök samla till Guds boning
hans återlösta hjord. Han själv dig kraften ger.

Ovanstående poem är skrivet av en invalid, som med de krafter Gud givit vill göra sin lilla insats i arbetet för Guds stora rikssak. Bidrag förmedlas till denne broder.

Afrika.

O. U. 9/1 1938.

Fridshälsning!

Vi har nu haft jul. Det har varit en stilla lugn jul i år. Syster Rosa börjar nu att känna sig lite mer hemma bland oss, men ännu ser hon med ögon stora och frågande. Du skulle sett henne, då hon en dag såg, huru flickorna åto sin Sodza. De togo den ut ur det stora fatet med fingrarna, sedan rullade de den ordentligt i handen, sedan doppade de den i den gröna såsen och så till sist kastade de den in i munnen. Ja, både hon och jag får våra hjärtliga skratt, Häromdagen skulle vår hjälpreda i köket koka mjölk. Hon hade cirka 5 liter i pannan, vi behöva mycken mjölk för barnen, och ibland är det svårt att få det att hinna till? Då mjölken hade kokat, vilket vi måste göra på grund av Tyfoidfebersmitta, så skulle hon sätta mjölkflaskan på bordet, men som hon sade: »Flaskan satt inte riktigt på bordet och så spilldes mjölken ut». Trots eländet måste vi skratta »ty flaskan satt inte riktigt på bordet.» Just nu ha vi en ny hjälpreda i huset, så det blir svårt både för henne och oss, och i synnerhet för Rosa. De äro så tafatta och hade vi ej sett hur det går att föra dem fram steg för steg till seger, skulle vi mer än en gång förlora modet. Vi ha några nya flickor att börja träna, så Rosa får sin del av detta! Men huru hopplöst det än ser ut, så äro dessa i all

---

äro ännu i fängelserna. Sedan den 1 juli har Martin Niemöller suttit i Moabitfängelset utan att någon formlig anklagelse gjorts emot honom. (M V.)

sin okunnighet våra vänner. Man kan då ej annat än sporra dem till att gå framåt och lämna dem mer och mer ansvar. Vi ser detta allra bäst, då någon av dem, för en eller annan orsak lämnar arbetet. Ja, då få vi riktigt se nyttan av, att vi hade litat på dem och frukten av den omtanke och eftersyn som hade givits dem.

Vår svarta översköterska Alice, som varit hos mig sedan 1928 skall nu gifta sig, och då hon nu slutar, erfara vi huru stort rum hon äger i våra hjärtan, och huru mycket som hon burit ansvar för. När vi tänka på sådant blir träningstiden, hur svår den varit, likväl ett jagande fram mot målet. För oss tarvar det blott saktmod, tålamod och en innerlig stark drivande kärlek.

Juldagen blev Rosas första besök i vår s. k. kyrka. Det regnade även då, men det hade förut varit ett par dagars uppehåll så att marken hade torkat upp något. När vi kommo till kyrkan hade folket ej ännu kommit, men vår infödde pastor uppstämde den ena sången efter den andra tills folket hade samlat sig, vilket skedde inom en halv timma. Vår stationsföreståndare föreställde Rosa för församlingen. Han sade att Sverige sänt henne ut som deras julklapp till Afrika. Sedan blev hon uppkallad på plattformen, och jag skulle försöka tolka henne. Först uttalade jag min stora glädje över att ha henne här, samt hur att hon blev underhållen av de medel som kommit in på boken »För Jesus och Afrika». Sedan omtalade jag Rosas första intryck; och då vi ej ha några svarta barn i Sverige, hade hon undrat om barnen skulle förbli svarta om de kommo till ett kallt klimat. Så ock, huru förvånad hon var att se barnen bäras på de äldres rygg o. s. v. Detta tyckte de svarta var så lustigt, ty på vad sätt skulle de eljest bäras.

När så Rosa fick ordet, tänkte jag i mitt stilla sinne »nu Ruth måste du vara mycket försiktig, så att du tolkar rätt -så jag var oviss om hur det skulle gå, Rosa började med att tala om sin omvändelse och kallelse, och om Guds ledning. Jag började känna mig säkrare- tänkte, det här går ju bra-. Rätt vad det var började hela församlingen storligen skratta och detta mitt under ett allvarligt ord. Jag stod där som ett levande frågetecken. Jag förstod att jag varit så inne i det som sades att jag glömt mig. Jag vände på meningen och trodde då att jag gjorde det rätt tills Rosa sade: »Du talade svenska». När jag hörde det, skrattade även jag. Åh, du kan alldrig tro huru alla vita och svarta skrattade hjärtligt. De hade aldrig förr hört mig tala svenska. De sade också, att jag såg så oskyldig ut och därför blev det värre för dem att hålla sig allvarliga. Vi fortsatte ju sedan utan vidare missöden. Syster Rosas vittnesbörd var mycket gott och det mottogs med innerlig förståelse.

Vår Biskopinna Mrs. Springer skulle hållit julpredikan, men hon sade, att vad vi hade fått höra vore bättre än något som hon kunde giva. Men hon erinrade om huru Guds kallelse kommer, huru män och kvinnor då stå upp och gå, strider, lider, och dör hellre än att giva upp, ty Gud har kallat dem. Hon inlade även i detta betydelsen av Jesu hitkomst. Hur Hans väg ledde till korset, men detta var ej slutet, det var himmelsfärden. Och nu lever Han för att draga alla till sig. Jesu julgåva till Afrika i dag är denna syster från det avlägsna Nordan-

land, som vi lärt oss älska genom dem som kommit till oss. Mbuya Björklund vilar, men nu se vi en ny kraft komma på grund av hennes livsgärning o. s. v. »Det var en underbar stund för oss alla, men kanske mest för Rosa, som för första gången såg en svart församling. En del voro ju trasiga, men alla voro med för att bringa julens Konung sin hyllning när vi gingo fram till altaret för att där lägga ned vår »vita gåva».

forts.

MISSIONÄR FLODIN BERÄTTAR:

Det mest underbara jag varit med om i Kongo, torde först ha varit, då de tre avgudaprästerna från Kiaxibyn kommo och kastade sina avgudar vid våra fötter, just som vi stigit upp från morgonbönen. Och därpå kom man med avgudar från alla håll, så att vi snart måste tända ett bål på icke mindre än 2,000 avgudar. Efter en tid fingo vi undervisa och intaga 70 själar i församlingen, den största dopakt, som dittills förekommit inom vår Kongomission. Eller kanske var det lika underbart, då evangelisten Jakobi Nzakala djärvdes i och under motgång- och prövningstiden en nyårsdag bedja och bl. a. säga: »Du Gud, ser hur vi byggt denna kyrka med sten och bundit den ena stenen med den andre, bygg så i år i din församling, så att den må stå stark! Och så skall du frälsa sextio i år, ja, du kan frälsa hundra och så en hövding och en avgudapräst.»

Innan årets slut hade vi fått intaga 103 i församlingen och bland dessa fyra hövdingar och en avgudapräst. Underbart för den tiden.

M. V.

Filipinerna!

Missionär, Pastor B. O. Peterson skriver: »Edert brev kom mig tillhanda för någon tid sedan och har ständigt leget framför mig på mitt skrivbord väntande på att jag kunde ägna min uppmärksamhet tillräckligt åt det. Jag är inte tillräckligt hemma i det svenska språket att jag kan läsa det ledigt, som jag önskar. Emellertid kommer Svenska Sändebudet regelbundet till oss och jag inhämtar mycket gott från innehållet däri. Jag tackar även Eder för »Andliga Fläktar» Ni sänder mig. De ord ni uttalar, huru Gud använder sig av de s. k. små tingen för att framföra sina mål, äro mycket uppmuntrande. Gud är trofast, och Han använder det odugliga och ringa för att utföra sina höga och stora mål. Många gånger ha vi sett detta. Somliga gånger har stora ting blivit utförda genom lidande män som ha flitigt använt sina gåvor.

Vi äro storligen nöjda med vårt besök i Sverige 1935, tiden för vår resa till Staterna Vi blevo mycket intresserade av eder verksamhet under de oroliga tider som då var för handen. Vi erhöllo det intrycket, att Sverige var det mest lyckliga och förnöjsamma land på jorden.

Vid tiden för vår årskonferens, som hölls i Manila sistlidne februari, lämnade oss vår äldste Filipinske predikant, vilken blivit tjänstledig något år innan. Två dagar senare ombesörjde jag en gudstjänst till minne av honom på Binalona, där han levat de sista åren. Felip Marquez levde varje dag i veckan som en kristen, som Walfrid Selin uttrycker sig i sin uppsats i Svenska Sändebudet för den 5 april. Om någon man levat ett helgat liv, så var det Felip Marquez. Han gav sig ut för att kom-

ma i kontakt med folket. Med både lidande och friska, lärda och olärda och med ett kristendomsliv som utövade ett stort inflytande. Jag talade med någon om prövningarna som den protestantiska kyrkan haft på Filipinerna, men att frambringandet av en kristen som Felip Marquez var väl värd dessa. Felip Marquez har gått.

Vi äro engagerade aktivt i att försöka lära många unga Filipiner att ett sådant efterföljande av Kristus såsom denne man, skall göra världen bättre på något sätt och på någon plats. Det finnes ingen gräns för vad Gud förmår.

(Fritt översatt)

På färdevägar
för Jesus.

Ytterligare ett meddelande: »Eftersom jag nu knogat ut med de tre från W. och de tio från N. så sänder jag penningarna för dessa samt 10 kr för pärmar som jag fått. Det har gått så bra med dessa afrikaböcker, så jag hoppas, att det skall gå lika bra med dem andra 15 jag har kvar om det än skall dröja ett stycke in på 1938. Att jag har Gud med i arbetet det märker jag så väl, därför går det bra. Jag är som vanligt, så glad och tacksam, att jag får vara med i arbetet för Guds rike, detta av bara nåd. Men det ser ut, som min Gud ofta vill giva mig ruskväder att färdas uti, ty så har det nu varit flera gånger. Senast i går var jag ute vid S. där vi ha en utpost. Skulle dit och affischera för mötena. Jag hade med mig även jultidningar att sälja och blev också av med en afrikabok. Det regnade och stormade hårt och vägen var isbelagd och halkig att gå på med slitna galoscher, men trots detta var det ändå härligt att vara ute i Herrens tjänst. Och titta in i stugorna och få säga några ord om vad Jesus förmår och inbjuda till mötena. I dag har det varit strålande vackert väder, men då har jag ej varit ute på någon längre tur, men har ändå varit ute och blivit av med en bok.

Vi äro så glada för den själ som kommit. Vi hålla på att bedja om 10 själar och denne som kom var den första. Hoppas de andra komma snart. Vi veta ej vad Gud har gjort eller håller på att göra för stora ting, men att Han arbetar i det fördolda, det veta vi, och snart kanske väckelsen är här. Jag har fått ett sådant behov av att bedja, så att om jag vaknar på natten när sömnen varit som ljuvast så måste jag stå upp för att offra en stund av min sömn i bön till Gud, och detta är dyrbart att få göra. När jag minns tillbaka på alla de nätter som jag låg sömnlös och undrade, om jag någonsin mer skulle få sova någon natt ordentligt, och när jag nu får göra detta, tycker jag det är så gott att få offra något av tiden för sömnen till bön. Man har ju ingenting att giva Gud för allt vi ha fått och få genom Kristus. - - -

I onsdags hade jag mina klassmedlemmar här i mitt hem och det var ett härligt möte. Vi voro endast få, men Jesus var mitt ibland oss, för detta tackade vi och prisade Hans namn.»

Missionär Josef Persson

och

Syster Ester Björk

sammanvigdes i St. Paulskyrkan i Stockholm den 2 januari av Pastor Arvidson, som också gav dem ett

minnesord från Jes. 5: 11. Övriga medverkande pastorer voro Arthur Nilsson och Walth. Hülphers. Missionär Persson framförde sitt och sin makas tack för all vänlighet och kärlek som mött dem.

Avskedsmötet före deras återresa ut till Afrika hölls även i St. Paulskyrkan söndagen den 9 januari. Minnesord framfördes av pastorerna Arthur Nilsson, Sundfeldt, och J. Hurtig samt Syster Louis Erikson. Biskop Wade erinrade om betydelsen av att utvidga Guds rikes gränser. Fru Ester Persson och fröken Asta Persson framförde sitt tack och Josef Persson erinrade om hur de 30 åren på missionsfältet givit honom många erfarenheter. Därefter böjde missionärsfamiljen knä vid altaret varunder pastorerna Hermansson och Bergsten uttalade välsignelsens och tacksägelsens ord. Stunden var allvarligt gripande.

På väg till Oslo, där avresan med båt till Afrika skulle ske, gjorde missionärerna ett uppehåll i Göteborg där avskedssamkväm hölls i St. Jakobs kyrka den 12 januari. Därunder hölls tal av pastorerna Lindaker, Westlund, Jonsson och Lindberg samt Missionär Persson. Fru Lydia Wahlström överlämnade som minnesgåva från K. Y. M. till Fru Persson vilkens missionär hon varit innan giftermålet, en sjuarmad ljusstake. Kvällen förut hade juniorföreningen i Emanuelskyrkan överlämnat åt henne en minnesgåva bestående av ett vackert etui.

På torsdagskvällen den 13 janugri fortsattes resan till Oslo och den 14 januari deltogo de uti ett möte i Oslo FörstaMet. kyrka vilken blev fullsatt till sista plats. Missionär Persson säger i ett meddelande att han då särskilt hade i sin åtanke och sin bön hemlandet och dess församlingar och var vid gott mod inför avresan till arbetsfältet Johannesburg, Transval, Afrika. Båten, varmed avresan skulle ske, avgick den 15 januari.

P .S. »Våra förböner följa våra vänner. Herren giv dem seger. C. F. I-n.

RESEBREV.

Strömstad.

Mötena i Strömstad 29 januari - 7 februari voro dyrbara och talrikt besökta. Andens kraft förnams till välsignelse för alla som öppnade sina hjärtan för den. En själ var föremål för förbön till frälsning och flera för hälsa till kropp och själ. Då broder Hällbergssom verkar till välsignelse här - på givit löfte måste resa den 7 till Trollhätan, uttalade Fröken Norström - syster till framlidne pastor Norström - församlingens och sitt eget tack för besöket och ett välkommen åter, särskilt betonande budskapets stora betydelse för dem som lyssnat.

Uti Syster Sandbergs hem hade jag det gott. Tack kära vänner för all vänlighet.

Bengtsfors.

Tiden 9-20 febr. hade jag glädjen få besöka Bengtsfors och bo hos vännerna Fredriksson i deras trevna hem. Där lyste solen varje dag och månen och stjärnorna om kvällar och nätter. Ja, det var ett underbart väder i naturens värld. Mötena kännetecknades av gudomlig kraft och utförde sin mission i människors hjärtan. Flera voro berörda av Guds Ande, men höll sig sedan borta. Ja, så är det, man är rädd för sin välgörare. Välbesökta voro mötena, men ej som vid föregående besök, med undantag av sista söndagens möten, vilka voro särskilt mäktiga med mycket folk. Men så var det också seriemöten i missionshuset, något som de troende borde söka ordna så att en sammanslagning till dubbel kraftförmedling borde ske, särskilt när platsen ej har mer än cirka 2000 innebyggare.

Ett möte hölls i Ödsköld då cirka ett 20-tal ungdomar och medlemmar foro med i särskild abonerad buss, den nära nog 3-mila vägen. Mötet var gott och avslutades med vittnesbörd från flera. Efteråt blevo vi fritt bjudna på kaffe och smörgåsar. Tack vänner! Så vänta vi att Gud skall låta skörd växa upp även av denna sådd.

Den 21 hölls ett möte i Åmål, i vilket Herren var förnimbart nära, nästan fullsatt kyrka.

C. F. I-n.

RESTURER.

Öregrund 9 — 21 mars. Bollnäs 22 mars — 4 april. Orsa 5 — 15 april.

Bedjen för mig att Guds ord må ha framgång och Guds namn bli ärat. Vi gå framåt i bön, tro och hopp.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR

April 1938 | Årgång 5

Uppståndelsens Budskap!

Joh. 20: 1 - 18.

Uppståndelsens budskap blev till ett underbart inflytande på dem som stod inför dess verklighet. *Dess uppgift var ju också att giva åt Jesu Kristi korslidande och försoningsdöd en verklig synbar evighetsfrukt.* En sådan frukt som skulle få sin ovärderliga betydelse för dessa, vilka under tidernas gång skulle tro på Jesus. Trons förbindelse med uppståndelsekraften skulle påskynda det andliga livets utveckling för en härlighetens tillvaro, lik Jesu tillvaro, i evigheten.

Budskapet verkade åtrå hos Petrus och Johannes att undersöka verkliga förhållandet v. 4. Denna undersökning uppenbarade för dem *en tom grav med ordentligt sammanlagda bindlar och huvudduk.* Den lärde dem även förstå skriftens ord om uppståndelsen. Petrus såg och trodde v. 6-9.

De undersökningarna de s. k, nyteologerna göra i denna sak äro ej av längtan efter att få veta sanningen, utan förblindande av sitt eget bedrägliga sinne, söka de efter stadfästelse av lögnen. En ärlig undersökning skulle föra dem fram till Petrus erfarenhet av »pånyttfödelse till ett *levande hopp* genom Jesu Kristi uppståndelse» 1 Pet. 1:3-5. Det är, att få del av Hans försoningsnåd, som sträcker sig bort över tidens gräns in i evigheten.

Broder och syster, fröjda dig häröver. Graven är tom. Uppståndelsen så verklig att allt tydligt synes vara utfört av Honom, som är ordningens Gud. Hade lögnen varit sanning, att »lärljungarna stulit bort Jesus» Matt. 28: 13, hade detta säkerligen skett med en sådan hast, att graven burit vittnesbörd om den största oordning, såsom det sker då tjuvar härjar på en plats. Inte hade det då varit tid att taga bindlarna av Jesu kropp, och för övrigt vad skulle detta tjänat till? Nej, de äro ett väldigt sanningens vittnesbörd mot lögnen. När Lasarus kom ut ur graven, var han omlindad till händer och fötter med ansiktet inhöljt i en duk Joh. 11: 44. Han behövde människohänder att hjälpa sig därmed, ty han var ej iklädd oförgänglighetens kropp som Jesus. Den oförgängliga kroppen behöver e människohänders hjälp, den löser själv alla bindlar. Därför när vi en gång stå upp med den oförgängliga kroppen kan ej bindlar, huvuddukar, jord, förseglade stenar eller väktare hindra oss att träda ur griften. Pris ske Gud! Vi stå iklädda liknande härlighetskropp som Jesu. Allt för Kristi kärlekslidandes frukts skull -uppståndelsen-.

Tårarna torkas bort.

Huru ofta stå vi ej inför de käras grift och ser när deras stoft sänkes ned i dess sköte. För mången kännes det som om det käraste de ägde hade tagits ifrån dem. Men just där vid griften ljuder den uppståndnes budskap - till den som lärt känna Jesus och blivit befriad från syndens förfärande makt, Luk. 8: 2, och varit med och delat Hans korslidande, Joh. 19: 25-. - »Varför gråter du Maria: Jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud». Graven är för dem redan nu i tro tom. Våra kära har fått redan skörda en del av uppståndelsens rika frukt: det eviga livets samvaro med Honom som led korsets död för dem. O, härliga budskap! Broder och syster märk: under det somliga uti djävulsk förhä-

velse förnekar Jesu kroppsliga uppståndelse och tror lögnen, lyser för oss över griften uppståndelsens härliga morgonrodnad. Kristus lever, vi skola och leva!

INTE FRÄLST.

En äldre man låg för döden. Han bad att få tala med pastorn i församlingen. När han kom frågade pastorn den sjuke hur det var. Han svarade: »Det är dåligt. Jag är inte frälst». »Inte frälst» sade pastorn, och under de 30 år som jag tjänat denna församling har jag sett er vara med i kyrkan och likväl är ni inte frälst.» Han sade: »Ja, det är sannt, att jag gått dit för att höra pastorn predika under dessa många år, men jag har då spekulerat ut hur jag skulle kunna göra goda affärer, och gjort upp planer därför. Jag har ej lyssnat till vad Ni sagt, och jag är inte frälst.» Pastorn sökte visa honom till Kristus, men hans sinne hade genom försumlighet och de spillda tillfällena, och denna världens omsorger blivet så förslöat, att han ej kunde fatta frälsningens glada budskap, utan gick in i evigheten med orden på sina läppar: »Jag är inte frälst, jag är inte frälst.»

Kära själ, hör det. Du kan gå i kyrkan och sitta där under 30 år och ha dessa underbara gyllne tillfällen att höra evangeliumet till frälsning, men på grund av ohörsamhet få lämna denna jord med vittnesbördet: »Jag är inte frälst.» Därför »hör, att din själ må få leva.»

Prisvärt smuggleri.

Ett eller två år senare (se uppsatsen i ett föregående nummer om bibeln) började en liten ström av biblar passera över Engelska kanalen. I lådor och tunnor, i mjölsäckar och i tygbalar och på andra hemlighetsfulla sätt fann den förbjudna boken vägen till Tyndales fädernesland. Tusentals exemplar blevo beslagtagna och under högtidliga ceremonier brända, innan de nått sin bestämmelseort. Men Tyndale misströstade icke. Bibeln var allt för honom, och hans folk måste komma i besittning av den. Således fortsatte han att arbeta, och han hade en stark känsla av, att den nyss uppfunna tryckpressen skulle förmå trotsa fienden. «Genom att bränna böckerna», sade han, »göra de ingenting annat, än jag väntat, och de skulle icke göra annat, om de brände även mig.» Och hans förväntan gick i uppfyllelse. Det blev honom ej förunnat att se den underbara förändring, som inom några få korta år skedde i England, ty år 1936 blev han hängd och därpå bränd till aska. Hans sista andetag var en brinnande bön: »Herre, öppna engelske konungens ögon!» Så dog ännu en av bibelns stora förkämpar.

Hur ha icke tiderna förändrats! I dag se vi icke blott en bibel här och där, utan hela bibeln eller delar av den utgivas på mer än sju hundra språk och dialekter, och miljoner exemplar tryckas varje år.

M. E. A.

CEYLON.

Missionär Fru Anna Lewini skriver:
»Dyrbara vänner i Herren!»

Guds frid i Jesu namn!

Vad detta nya år skall bringa oss veta vi inte. Pris ske Gud för det! Men ett vet vi, att Han är med de sina *alla* dagar. Halleluja! Och Han säger: »Följ mig.» Herre, giv oss alla nåd därtill.

Nu något om arbetet härute: Jag har kommit åter till Udahamulla och bor t. o. m. i samma hus, som jag bode i innan jag reste hem. Folket blevo glada över att jag kom tillbaka, och jag vet att Gud ledde mig hit igen. Vi har haft goda möten. Gud har varit ibland oss och vi har också bedit för några, både här och i Colombo. Vi har nämligen även möten där. I Söndagsskolan var det för lite sedan 6 á 8 av de större flickorna o. gossarna som sade: »ja» till att följa Jesus. *Bed för dem.* Att det verkligen har skett något i deras hjärtan därom vittnar deras glada ansikten.

En annan uppmuntran är, att en ung Buddhistman ständigt kommer ända från Colombe till mötena och mottager undervisning i ordet. Han omtalade för lite sedan att han en natt såg i drömmen något som liknade eld och mitt i denna stod Jesus så underbart leende emot Honom. Han säger att det gäller nu att leva en kristens liv bland alla sina hedniska släktingar. Hans moder säger, att om han visar sig leva ett nytt liv vill även hon komma hit för att mottaga undervisning. *Bed för honom.* Ett annat glädjens budskap i arbetet kommer från en landsby Kalwelgoda, cirka 25 eng. mil härifrån. Där finnes, så vitt jag vet, inte en enda som är kristen. Vi har haft några möten där och inför en anledning gav en hel del tillkänna att de ville ha undervisning i bibeln. När jag då frågade dem, om alla verkligen allvarligt menade det, om de då ville komma fram och böja sina knän tillsamman med oss. Rätt många kommo då fram. Deras släktingar och bekanta sade att detta verkligen betydde något. Men hur skola vi kunna möta alla dessa behov? Det behöves icke allenast medel utan även arbetare. Själv kan jag inte hinna med allt. Men i tro på Gud har jag likväl hyrt ett hus. Jag får själv resa dit ut när jag kan tillsammans med Miss Soane, som är en engelsk medarbetare Gud har givit mig. Miss Margenout är ju nu nära 74 år, så hon kan endast i stillhet bedja, och det gör hon. För detta priser jag Gud av hela min själ. Halleluja!

Wickromaratna, vilkens namn är väl känt för mina vänner hjälper mig cirka 14 dagar per månad. Jag vågar inte taga ansvaret för honom helt, ty han har en hustru och en stor barnskara. Bed både för mig och mina medhjälpare Miss Soane är en härlig själ, men fattig på denna världens goda.

Så önskas Er alla som får del av detta brev, Ett välsignat nytt år i sällskap med Jesus. Han kommer snart Halleluja!

Hjärtlig hälsning från Eder i Herren förbundne medarbetare i evangeli härliga tjänst

Anna Lewini

Mission House, Udahamulla, Nugegoda, Ceylon.

Sankeys räddning.

En engelsk pastor berättar följande: »Det var en söndagsafton under fastlagen. Jag befann mig på en stor bekväm ångare, som med snabb fart ilade fram på Polomacfloden i riktning mot söder. Vädret var ovanligt milt och fullmånen göt sitt skimmer över vattnet och de förbiilande stränderna. Bland passagererna var också den i hela Amerika kände sångaren Sankey. Jag var just inbegripen i ett livligt samtal med honom, då en dam kom fram och sade: »Förlåt att jag stör, men jag känner så väl igen er, herr Sankey. Skulle ni inte vilja sjunga en sång för oss denna härliga afton?» »Gärna, men jag sjunger bara andliga sånger.» »Just en sådan skul-

le jag gärna vilja höra och flera med mig.» »Nå, då skall jag göra er till viljes», sade Sankey och gick bort till den breda, vitmålade skorstenen. Med ryggen mot denna ställde han sig och såg ut över skaran, som hade samlats omkring honom. Nu blottade han sitt huvud och började sjunga.

Vi hade väntat att få höra en passionssång, och själv hade han tänkt välja en sådan, men så hade en annan kommit för honom - egendomligt nog, sade han sedan, - för det var inte en av hans egna utan en gammal engelsk sång, som han inte hade sjungit på länge. Han kände sig direkt manad att sjunga den, varför visste han ej. Mäktig och klar ljöd Sankeys stämma i den stilla kvällen. När sången förklingat rådde några minuters tystnad, därefter sågo vi en högväxt, kraftig byggd man gå tvärs över däcket fram till Sankey. »Min herre», sade han, och hans röst darrade av spänning och rörelse, »var ni med i slaget vid G... i maj 1862?» »Ja, det var jag. Men hur kan ni veta det?» »Jo, jag kände igen er röst och sången också. Ni vet nog inte att ni har sången att tacka för edert liv?» »Nej, det vet jag verkligen inte. Det måste ni berätta.» »Det skall jag gärna göra. Vi hörde till skilda läger och voro fiender på den tiden. En majnatt stod jag ensam på vakt vid en förpost. Det var klart månsken alldeles som nu. Då fick jag på avstånd se en man, som tydligen hörde till den fientliga posteringen, träda fram ur skuggan och ställa sig i månskenet. Han stod en liten stund och såg upp mot himlen. Vänta du, min gosse, tänkte jag. Nu är ditt liv inte mycket värt, för jag är en säker skytt, men i detsamma började mannen sjunga. Det var mig en gröngöling, tänkte jag. Han ger sig till att sjunga, då han står på post. Men jag måste höra vad han sjunger. Det var samma sång som ni sjöng nyss.

Då sjönk geväret ur min hand. Jag kunde inte skjuta. Och några ögonblick därefter var mannen där borta försvunnen. Han hade trätt tillbaka från den belysta platsen och var räddad.

«Underbara äro Herrens vägar. Prisat vare Hans heliga namn!» sade Sankey rörd och räckte främlingen sin hand. »Men nu får ni lov att berätta litet mera om er själv», tillade han. »Jag längtar att närmare få lära känna den man, som givit mig detta nya bevis på Guds oändliga nåd och barmhärtighet.

Vi gingo tillbaka till den plats, där jag förut suttit och samtalet med Sankey. Främlingen slog sig ned bredvid och berättade: »Mitt namn är Allan Johnson. Jag är son till en nybyggare långt borta i västra delen av Förenta Staterna. Allra först vill jag tala om, att den där majaftonen, som jag nyss berättade om, blev en vändpunkt i mitt liv. Åter och åter kom den där sången för mig, som jag hade hört er sjunga: »Ditt barn, o Fader kär, bevara Från synd och skuld och evig död!» Jag kände att jag inte var ett Guds barn, men att jag behövde hjälp och frälsning. Jag utgöt mitt hjärta i bön inför Gud och bad om nåd och syndaförlåtelse, och till slut fick jag också frid och ljus i min själ . . . »

Sedan språkade de en god stund tillsammans, och till slut tryckte Sankey hans hand och sade: »Gud välsigne er, min vän! Sent skall jag glömma dennn afton.»

Elias Grip. (M. V.)

Meddelande.

Detta nummer skulle varit ett påsknummer men ej hunnit bliva färdig varför en del ändringar företagits och torde mina vänner ha överseende med förseningen.

GERDAHEMMET OCH "LILLA EVA"

"Lilla Eva" till vänster.

På begäran har »Lilla Eva» skrivit följande:

Åby den 22/3

Till en barnavän!

Detta är från Eva, som många år varit ihågkommen av en, eller kanske det är två barnavänner, eller en tant och en farbror. Jag får tacka så hjärtligt. Nu börjar jag bliva stor, har fyllt 12 år den 28 januari, går i 5-klassen i skolan. Det går rätt bra för mig i skolan, så jag behöver aldrig räkna eller läsa på ferierna. I slöjden också *är det roligt*. Hemma hjälper jag till att diska och städa, helst städar jag. Min kamrat som är 11 år, hon vill helst diska. Roligt är det att leka! Kasta boll gör jag jämnt nu, då jag är ute och leker. Det är roligt och vackert vid Gerdahemmet nu. Får nu sluta, och önska att Gud må välsigna min okände eller vänner.

Eva Henriksson.

Så lyder »Lilla Evas» första brev till »Barnavännen». Det är några år sedan som jag fick löfte om ett månatligt bidrag till hjälp att underhålla en liten flicka på Gerdahemmet, och nu har hon blivit så stor, att hon kan skriva och omtala lite hur hon har det, och hur hon tänker. Det kommer säkerligen att glädja »Barnavännen.» Att giva sådana bidrag äro säkert en behaglig gudstjänst inför Jesus, som även älskar de små. Gud välsigne vår lilla vän, att hon må växa upp och bliva till mycken glädje för dem som vårdar henne och för »Barnavännen», men först och sist för Jesus som älskar mest. Blir det så, då kommer det förra som en frukt därpå. En annan gång få vi se ett par negerbarn som underhållas på samma sätt av »Barnavännen».

C. F. l-n.

Låten barnen komma till mig - - ty sådana hör Guds rike till

Afrika.

Forts.

Torsdagen den 30 december gingo Rosa, Matteus och jag ut för att söka efter en julgran. Vi ha planterat en dunge med ceder och cypress, och där brukar vi hugga oss julgranar. En cypress kan se mycket granlik ut och är mycket bättre än lövträden, vilka vi eljest ha. Vi satte trädet i sand och vatten, så att den skulle hålla sig bättre. Sedan klädde vi den med ljus och glitter. Stugan prydde vi med julklockor och härliga asparagusgrönt, som växer på bergen, och satte i blommor. På kvällen hade vi en liten stilla stund med svenska sånger, de gamla kära julsångerna och svenskt kaffe. Det var härligt. Våra hjärtan voro i en enda bön, att som Jesus gav så skulle vi giva, och tanken gick hem till a la våra nära och kära och våra många goda vänner. Vi kände oss underbart välsignade.

Julaftonen firade vi tillsammans med våra lärarinnor, och just som vi satt på golvet för att beundra våra julgåvor, fingo vi höra musiktoner från Saxofon eller clarinett. Vi gingo ut för att lyssna. Där i julkvällen kommo underbara rena toner av »Stilla natt, heliga natt». Man såg Afrikas stjärnhimmel och en underbar känsla av Guds närhet grep oss, där vi stodo några ensamma unga och lyssnade till julens budskap i toner. Det var inte underligt att detta grep vår nyaste medlem. Ty här låg Afrika, bergen, dalarna med dess folkliv. Här tonade melodien av julens första sång såväl för oss, som för dem, och återigen steg den längtan upp ur våra hjärtan, att vi skulle leva och föra julebudskapet vidare. En av våra missionärer hade gått ut för att på detta sätt spela in julen.

På juldagens eftermiddag gingo vi till byn där alla de gifta familjerna hade sin julfest. Allt som var kvar av gåvor från vårt land. »Tänk», sade jag, under julveckan »att guldgruvorna verkligen äro tomma.» Alice sade då: »Det kommer nog mera.» Hon har både tillförsikt och kännedom om hur det fyller på, när det varit slut. Vi sågo deras glada leende, och när vi hälsade varandra med orden »God Jul» så var det inte ett tomt talesätt utan en levande erfarenhet om, hur julen och dess Konung kommer in och förvandlar allt. Dagarna efter kommo de svarta och tackade för gåvorna de fått. För blusar, skjortor, underkläder, pennor, anteckningsböcker, leksaker, tygbitar eller våra vackra svenska barnkläder, en väldoft och välsignelse för dem, för oss och för Eder därhemma. Huru fattiga, huru tomhända skulle vi ej vara härute, om vi ej hade Eder, goda och trogna vänner där hemma.

Söndagen firade vi som en stilla dag. Vi hade tre möten med julevangeliiet, julsånger och offer av oss själva. På måndagen hade vi missionärer vår sedvanliga julmiddag tillsammans. Vid detta tillfälle göra vi så att alla missionärernas namn upptecknas och var person tager då ett namn, vilken vi då ger vår julklapp, detta för att eljest kunde vi inte giva, och därigenom blir det som en familjjul, och som vi ha barnen med bli vi alla glada över deras fröjd Baba Greeley delade ut gåvorna. Julträdet var hos oss. Rosa fick ett Nya testamente och en sångbok på Chimanjikan Jag fick en bok. Så var det kaffe sång och bön till sist.

Här i sjukvården ha vi ej ännu

den rättfärdige är en grundval, som evinnerligen består.

Syster Ellen undervisar i dukvirkning.

haft den sedvanliga julutdelningen, ty vi tömde alla lådor för julgåvor till byn. Men juldagen gav vi alla patienter the med bröd, karameller och kakor, jämte en liten gåva. Flickorna vänta nu ivrigt på att lådorna skola öppnas. Så det blir nästa gång. Lådorna äro komna, men de äro ej klarerade, men det blir gjort i veckan. Om flickorna vänta otåligt är ju ej detta att undra på.

Nu har det nya skolåret börjat. Alla eleverna kommo i går. I dag var kyrkan fullsatt. Många nya ha kommit, så nu gäller det att få dem in i den kristna familjen. Vår svarte pastor talade så härligt i dag över Guds ord till Moses! »Vad har du i din hand?» »En stav». Endast en stav, men detta lilla använde Gud för att frigöra ett folk som var i träldom.» Det var mycket gott.

Syster Rosa och jag har goda bönestunder tillsammans. Vi ha dem ju mest på engelska för att hon skall bli hemmastadd däri.

Häromdagen kom jag på flickorna, då de höllo på att klippa av håter på barnen. Detta har jag förut förbjudit dem att göra. De svarta tro att ett barn kan ej växa, om ej håret klippes. Nu hade vännen till barnen kommit på besök och tyckt illa om att barnen hade håret kvar, ty, hade de sagt, huru skall barnen kunna växa om ej håret klippes, så Alice hade börjat att klippa dem. Syster Rosa kom först och såg det och trodde att jag sagt till om det, därför sade hon ingenting, men så kom jag och fick göra slut på det. Detta är endast ett bevis på hur inrotad hedendomen och mörkrets makt är. Flickorna, och även Alice såg så bekymrade ut, ty de fruktade även för att barnet skulle drabbas av något ont om inte håret klipptes. För dem är det mera liv i håret än i kroppen. Ibland kan man inte annat än le åt deras underliga obegripliga tro, men ibland röres man till tårar, och frågan söker sig fram: skall Afrika verkligen en dag bli helt fri?

Så snart vägarna bli farbara igen efter regnet skall jag taga Rosa med mig ut i en nära intill liggande by för söndagens möten. Folket bliva så glada när de få besök, och det blir nog också trevligt för

Rosa.

Det är nu sent och klockan är 5 på morgonen och måste avsluta brevet och plocka med lite av varje, som förberedelse för den nya arbetsveckan.

I detta nya års morgon är det min innerliga bön och även min enträgna strävan att bli alltmer uppfylld av Anden, ty detta är vägen till seger, till mörkrets och hedendomens besegrande. Då jag tänker på det nya året med alla dess tillfällen blir det underbart stort att få vara med, då jag tänker på de små barnen, de gamla kvinnorna, de unga mödrarna, alla behöva en vän, en som kan hjälpa dem, vårda och lyfta dem. Ja, då säger jag som profeten: »Här är jag, sänd mig». Ja det är nåd att få vara med. Det är min bön att under detta år få vara själavinnare. Bed att vännerna har detta särskilt i åtanke, då de beder för oss. Att våra ord må förstås och att vi må veta huru vi skola tala, så att orden vinner ingång i hjärtan och att det blir tyngd i dem, allt till själar frälsning.

Hjärtevarma hälsningar till dig, hemmet och de många goda vännerna landet runt.

Igenom Jesus förbundna RUTH.

EN FEMTONÅRS GOSSE.

En syster skriver: »En 15 års gosse fick ett mycket svårt benbrott i en arm, så att benen sköto ut. Men i stället för att skrika och giva sig, bad han kraftigt: »Käre Jesus, gör mig helbrägda.» Sedan samlades personalen, som voro med barnen ute, 10 stycken och smorde honom med olja i Jesu namn. Och ära vare Jesus! De kommo ej på skam i sin tro, ty han somnade. Klockan 12 på natten måste de väcka honom, ty båten skulle avgå klockan 4 till Stockholm. Han steg upp och följde med. När de sedan skulle landstiga fingo de se gossen komma bärande på en resväska i vardera handen. När han kom hem ville hans släktingar, som ej voro troende, att gossen skulle gå till doktorn att bli Röntgentfotog. vilket hade till följd att doktorn konstaterade att det varit ett benbrott som blivit fint läkt. Så grep Herren in, och så har han gjort vid olika tillfällen.»

Tallin, Estland.

Fritt översatt.

Pastor Adalgoth Seck skriver: »Jag överlämnade gåvan till en rysk broder, ledare av vår ryska söndagsskola. Han har förut varit officer i armen och blivit omvänd under mitt arbete i Coppel. Hans hustru är mycket sjuk, och han var gripen av förtvivlan för henne. Det var en stor hjälp för honom, emedan han var i nöd.

Vi tacka Gud att vi hade en glädjefull julhögtid och en god begynnelse på det nya året. Alla barnen äro friska och vi ha också betalt vår skuld. Min hustru har bildat K. Y. M. i Estonia, och vi äro båda intresserade i missionsarbetet och därför värdera vi högt Eder bok för missionsarbetet och Eder tidning som illustrerar detta arbete. Min äldste gosse Johannes (14 år) längtar att få gå till Afrika som missionär. Gud har lagt denna tanke i hans hjärta. Vi hoppas att Han vill och kan hjälpa honom att vinna detta ärans mål.

Nyligen kom en Estman med familj tillbaka hem till sitt land. De 6 barnen voro sjuka och klädda i trasor. Min hustru fann dem, och nu äter de i vårt måltidskök varest

cirka 90 à 100 barn dagligen äter. Vårt rum är nu så litet, att vi borde bygga en särskild byggnad därför. Vi tacka Gud för Hans underbara hjälp att kunna göra detta arbete trots fientlighet och andra hinder.

Bland våra juniorer har 5 stycken nyligen blivit omvända, och 15 stycken ha förenat sig med vår lilla församling.

Jag har sänt en artikel till Sändebudet för publicering. Vi menar det skulle bliva en god hjälp vid besöket med vår juniormusikförening i Stockholm vid pingsten. Vi hoppas få fri resa eller nedsatt resavgift från Tallin till Stockholm denna tid. Våra skolbarn kan ej komma någon annan tid, emedan arbetet i skolorna just då är nedlagt och de äro fria och många båtar gå då denna väg. Vi vill sända ett foto av musikföreningen.

Bed för oss att Jesus må frälsa själar.

Eder tacksamme med
hälsningar till familj
och folk
Adalgoth Seck.

Transval!

Missionär Persson skriver: »Vi ha just tryckt det första numret av vår lilla »Hälsning» och sänder jag dig ett exemplar som gengåva för din tidning, som kom nu i veckan. Tills vidare utgiva vi endast omkring 800, men det torde bli flera med tiden.

Vi ha haft en ganska god resa ut. Endast att det var mera blåsigt än jag någonsin varit med om den vägen. Dock var fartyget bra inrett och mycket bekvämt på allt sätt, maten utmärkt, och vi missionärer tyckte oss vara bortskämda. Har nu varit hemma litet mera än en vecka, varunder man hunnit med litet av varje, men det mesta återstår dock. Ty det hopar sig ju alltid en massa arbete, när man är borta en längre tid. Dock se vi framtiden an i förtröstan på att Han som sänt oss hit ut skall förläna krafter för det verk som blivit oss anförtrott.

Min hustru beder om sin hälsning och jag förenar mig däri. Herren vare dig nära i allt ditt arbete, med nåd och framgång,

Broderligen
J. A. Persson.

Nytt kapell i Loftahammar.

För några år sedan, under en serie mötens hållande i det gamla kapellet, hände det att när avslutningsmötet var inne, pastorn önskade detta skulle hållas som avskedsfest med kaffe, ty då brukade det komma ända upp till 150 ungdomar. Men den aftonen syntes det som vädrets makter låg oss mäktigt emot. Snöblandat strömmade regnet ned. Vattnet i sjön steg tum för tum. Stormen ven och slog med sitt slask i ansiktet. Pastorns fru med sina fyra små barn och jag, jämte brödet, som hon bakat till festen, fick transport i bil. Pastorn hade traskat förut den halv mil långa vägen till kapellet. Ett lite stycke ifrån kapellet stod pastorn genomblöt, sträckande upp sina händer ropande: »Stanna, stanna! Ni kunna inte köra längre, ty vattnet går över vägen, och vi kunna inte komma fram. Ni får stiga ur bilen. Vi gjorde det, och sedan var det att gå igenom en trädgård, träd och buskar och över en gärdesgård, det senare ganska riskabelt. Allt gick dock lyckligt och väl.

Vännerna Johanssons från Lilla Askö kommo åkande efter sina tven-

ne hästar den en och halv mil långa vägen. Även de hade fått kännas vid det ruskiga vädret. Många blev det ej på mötet - ett 25-tal - men trots allt visade ej pastorn något missnöje och alla syntes vara glada, och vi prisade Gud för tider av välsignelse som skulle komma. och vi voro Hans och att det skulle gå till seger. Gud vedergäller i kärlek de sinas trohet underbart.

En tid efteråt, vid ett senare besök, blevo alla vännerna Johanssons barn frälsta och flera av deras anhöriga. De själva mottogo en rik andlig förnyelse. Fru J., som blyg av naturen, inte ens vågade bedja så att jag hörde därpå, blev härligt frigjord och är sedan dess ordförande i Systraf. och talar frimodigt om Guds nåd på offentliga möten.

Några ungdomar ha efter hand ökat skaran och ämnar att fortsätta verket. Och nu behöva de ett nytt Guds hus att samlas uti då de nu snart måste lämna det gamla vilket för länge sedan borde ha skett. Jag vill därför med den kraft och verkan det kan ha, med hela mitt intresse instämma i uppropet, som införts i Svenska Sändebudet därom. Vill några av mina trogna uppoffrande vänner giva åt detta behjärtansvärda ändamål och denna Guds viljas tanke, så förmedlar jag gärna dessa gåvor till vederbörande och kommer då redovisning att lämnas över dessa medel i S. S. och A. F.

Du som har råd, giv en bra slant, och du som har mindre giv vad du kan, det minsta mottages med tacksamhet. Fråga Gud därom. Lyssna till och gör som Han säger. Handla i tro och du skall som lön få skörda överflödande välsignelse, kanske i en väckelse bland den stora skara av ungdom, som tid efter annan kommer att samlas där. Gud älskar en glad givare. C. F. Israelsson.

I Herrens tjänst.

Åby-Torsång-Kyna.

Mötena på dessa platser, den 22 mars - 6 april, voro vid vissa tillfällen präglade av djupt allvar inför tanken på dem, som vid förra besöket voro rörda av Guds Ande, men hos vilka ej verket fick fortsätta till full frigörelse, och för andra blev nådens tid på jorden avslutad. O, att själarna ville akta på sin sökningstid! Även fiendens försök att ingjuta modlöshetens ande i arbetet var svårt påfrestande, men genom stillhet inför Herren gick det till härlig seger. Mina barns trogna arbete, såväl i vardagslivet som söndagsgärningen, har ju redan burit frukt och skall än mera i sinom tid göra det. Åby nyrestaurerade kapell skall länge bära vittnesbörd om ett troget vardagsarbete, och själar som vunnits bliva till kommande hjälp i församlingsarbetet.

Mötena i Kyna voro särskilt präglade av väckelsens ande. Flera voro kraftigt berörda, och en ung vän sökte Herren. Vi hoppas att flera skola komma. Hos baptistfamiljen Lövings hade jag det utomordentligt bra, och mina barn likaledes hos metodistfamiljen Andersson. En dag bjöd broder Andersson på en slädtur över sjön till vår gamle vän »Greven» på Nordanö, där vi hade en dyrbar bönestund. Pastor Selin, som hade ett par dagars möten på kretsen, var även med. Det var en uppfriskande tur. En dag var jag med ute i broder A. skog och kvistade avsågade trädtoppar som sedan kördes hem till en lada, där vi sågade och högg det. Det blev en fri gåva till prästfamiljen. Ja vännerna på kretsen äro mycket omtänksamma.

Malung.

Besök gjordes här måndagen - ons-

dagen 7 - 9 mars. Broder Arthur Karlsson gjorde sällskap dit. Ett misstag hade blivit med tågtiden från Borlänge till Repbäcken, men Gud hade ordnat med bil, som utan vår vetskap kom till vår hjälp detta stycke väg. Även bilägaren tyckte, det var underligt när jag sade att det var Gud som ordnat det. I Missionskyrkan hölls ett- och i Baptistkyrkan två möten. Det ena av dessa som alliansmöten. På grund av Andens förnimbara närvaro på mötena blev det kollektupptagning på dem alla och blev det cirka 57 kronor, för mitt missionsarbete. Senare har blivit mig tillsänt från vännerna Brolins 15 kr., till resekostanderna. I deras hem hade vi det mycket gott. Vänner bjödo på en biltur upp till Högfjällen. Det var i sanning en uppfriskande tur. Snön låg vit och skär och många syntes som små kryp taga sig fram på fjälltopparna gående och på skidor. Vädret var det vackraste man kan tänka sig. Klockan halv sex på onsdagsmorgonen företogs återresan och från Borlänge fortsatte jag till Öregrund. I Uppsala hälsade jag på pastorsfamiljen Sandberg, - på sätt och vis mina barn i nåden, - och hade vi en god stund med varandra.

Öregrund.

Hit kom jag halv sex och tog in hos min trogne värdinna, Fru Margareta Mattsson. Besöket här gällde tiden 10 - 21 mars och var rikt på välsignelser. En dag kom till min bostad en gammal 87 års kvinna. Hon grät. Jag frågade henne, varför hon var ledsen, då hon svarade: »Jag är en stor syndare, och kan inte få någon ro. Hennes hela liv hade varit ett enda liv i synd och last, och hade hon skördat bittra följder därav. Hon hade förlorat sin son på ett tragiskt sätt, och hennes man hade även ryckts bort, dock trodde hon att han fått nåd av Gud. Vid olika gånger hade hon varit föremål för förbön, men så hade hon blivit utsatt för olika läromeningar och gamla frestelser och åter råkat i djävulens snaror. Nu senast var det om sabbaten, dop och fotatvagning och deras församlingsliv. Hon var en härjad själ. Under bönen syntes det klarna för henne, och hon tackade Gud med ödmjukhet och glädje.

En annan fru, som för en del år sedan, under ett besök, blev frälst och helbrägdagjord samtidigt, från en 15-års sjukdomssvaghet, kom till förbön för en annan svaghet. Gud mötte henne även denna gång som genom Jesus gjorde henne frisk, så att hon ett par dagar efter kastade bort sin medisinflaska som kostade 7: 50, vilka hon använt många av. Pastor Wilmenius i Missionskyrkan var ofta med och deltog i mötena. En söndagseftermiddag hjälpte vi honom. De inställde sitt torsdagsmöte. Sista söndagens eftermiddag talade jag hos pingstvännerna och på kvällen inställde de sitt möte. Jag tror att genom dessa anordningar ett gott vittnesbörd lämnades inför världen. Pastor Andergren blev manad av Gud, att på en fredag taga upp en kollekt för mitt missionsarbete och blev denna 25 kronor. Besöken i vännernas hem var uppmuntrande. Det var ju också härifrån som Gud gav mig den största hjälpen i utsändandet av Syster Ruth. Senare har vänner från andra platser trätt in i deras ställe ock så fortgår missionsverket utan avbrott. Pris ske Gud.

Sista kvällen gick jag till vila klockan halv ett och steg upp klockan 4 för att resa med bussen 5,20 mot Bollnäs.

Brodershälsning C. F. Israelsson.

Uppmuntran.

Nu äntligen skall Farbror få ett livstecken ifrån mig. Det har dröjt med böckerna, men jag har tänkt att jag skulle få klart med allt - - - .

Alla ha varit glada och tacksamma för sina böcker och Gud har rikligen välsignat mig sedan jag började med detta arbete.

Jag har alltid känt varmt och innerligt för missionens heliga sak, och kan Gud använda mig på något sätt vill jag gärna stå till Hans förfogande.

Jag känner mig så glad att jag av nåd får vara Hans, och att jag är bevarad i Hans underbara nåd och kärlek. Min längtan är att kunna leva så att jag genom mitt liv kan föra någon dyrbar själ till Hans dyrbara kors.

Farbror Israelsson får väl ha överseende med mig att det dröjt så länge! »Bättre sent än aldrig».

Jag sänder nu 100 kronor, betalning för alla böckerna. Må Guds rika välsignelse vila över dessa penningar och vår kära Syster Ruth och hela vår missionsverksamhet. Måtte Gud på ett underbart sätt välsigna Farbror Israelsson i Hans uppoffrande missionsgärning, det är min innerliga önskan och bön.»

Coracao.

Den Skandinaviska Alliansmissionens missionär G. Barville skriver: Käre vän i Kristus! Nåd, frid och kraft från vår frälsare!

Med överraskning och tacksamhet mottogs Edert brev skrivit den 26 november 1937. Fastän den mission som vi förestår är Skandinavisk äro likväl många av dess missionärer icke det.

Min maka är engelska, och jag är född i Amerika av svenska föräldrar. Så det är ej så lätt för mig att skriva svenska. Kanske vår broder kan bättre läsa engelska, än jag kan skriva svenska. Men denna gång skall jag försöka göra mitt yttersta.

Vi äro tacksamma för de nummer som vi fick av Eder lilla tidning, den är kraftig i sitt innehåll. Må vår gemensamme Frälsare välsigna Eder och tidningen och de missionärer på Herrens såningsfält i Afrika, som Ni hjälper.

De besök som vår broder T. J. Bach gjorde på de Västindiska öarna var till välsignelse. Frälsningen i Jesus är ej känd för många av dem, ty katolikerna har överhanden. Det synes mörkt ibland men vi äro glada att Herren är mäktig och stor. Arbetet tager mycken tid, men vi röjer oss fram steg för steg. Det tyckes som vi behövde mycken förbön. Kanske Edert brev skulle giva anledning därtill. »En rättfärdig mans bön förmår mycket, där hon är i verksamhet, Jak. 5: 16. (Bed för våra vänner).

De käraste brodershälsningar medfölja.

Broder och syster
Georg och Edith Barville.

RESTURER.

Orsa 5 — 15 april. Åby-Torsång-Kyna 16 — 21, Ludvika 22, Grängesberg 23 — 24, fm. Malung, Evang. Samarbets kom. All.-möte 26 — 1 maj, Fagersta 2, Norberg 3, Västerså 4 — 5, Stockholm: Trefaldighet 7, Midsommarkransen 8 fm., St. Paul em., Kumla 9, Lanna-Lekhyttan 10 — 11, Örebro 12, Falköping 13, Alingsås 14 — 15 fm., Göteborg: Emanuel 15 em.. Matteus 16, Kungsbacka.

De korta besöken göres i afrikabokens intresse för Syster Rosa Rydells underhåll. Jag har inga fodringar för besöket när det gäller kollekter.

C. F, Israelsson.

Utgivare: C. F. Israelsson. Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»Andliga Fläktar» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr. Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Maj 1938. | Rom. 6: 5-6 | Årg. 5.

Vår löftesbok och Pingsten.

Du kära bibel är ju vår löftesbok så skön.
Din styrka är större än höga klippans krön.
Ja, fastare än bergen mig synes ordet stå
När Anden med sig sänker på dem den väntat på,
Då pingstens under tecknar Golgata stora verk,
Och svaga människobarnen uppfylls av gudakraft.

Har du upplevat Pingsten?

Apg. 2: 1 - 4.

Har du upplevat pingst? då vet du vad det är att bedja fram till endräkt med Gud och syskonskaran. Den enskilda som den offentliga bönen har då undanröjt all tvedräkt, allt missförstånd och partisinne i ditt hjärta. Golgata - kärlekens rika flöden har då intagit dess plats, som leder fram till ett hjärta och en själ med alla sanna Guds barn. Olika uppfattningar om Guds ord lägga då ej några hinder i vägen därför.

Har du upplevat pingst? då vet du vad förbidan i tro på löftet vill säga, det är att vila på Ordets fasta grund, att bliva märkt med Guds stora trofasthet och tecknat med inseglet från Gud om barnaskapets rätt.

Har du upplevat pingst? då vet du vilken glädje det är att samlas med Guds folk i tillbedjan och hyllning inför vår dyrbara frälsare, och då vill ditt hjärta och dina läppar prisa Honom. Du vet vad det är att få »hela huset uppfyllt av Andens» vårfläktar liksom på första pingstens dag, och värmas av dens himmelska värmens glöd och med nya tungers ljud tala om Guds dråpliga verk, icke med själv ansträngningens makt, utan under Andens ledning.

Har du upplevat pingst? då frågar du ej efter människors gäckeri eller dåliga omdömen, när de anse din erfarenhet som överspänd, tillgjordhet eller sinnets berusning. Du har även då upplevat Kristi nitälskan för förlorade själar, och som han, är villig att dö självlivet för att få föra en rövare till Paradiset. Du är villig att framför allt »frälsa dig själv och dem som lyssnar till ditt tal,» såväl i mötena som det dagliga livet.

Pingst, det är Golgata i blixtbelysning. Det är kärlekens ljuva fläktar från evighetens värld. Det är Guds mäktiga kraft i svaga människobarn, den »översvinneliga kraften i lerkärl.» Den är din och min egendom av nåd för Jesu Kristi skull. Ära ske Hans namn!

Jag är frisk nu.

Brevutdrag.

»Jag är frisk nu, och det var det jag ville skriva om och huru det gick till. I M. blev jag bättre, men det blev tillfälligt så att när jag försökte arbeta blev jag sämre. Så i våras, i april, var jag i missionshuset, då predikanten talade om Jesus som läkare. Jag begärde förbön och kunde inte annat göra, Gud vare tack för det! Jag hade förut tänkt på bibelordet i Jak. 5: 14, och nu handlade vi därefter. Men jag kunde intet taga emot, jag var väl inte i den ställningen. Sedan blev det ett par dagar av inre kamp och uppgörelse. Jag fick inte hoppa förbi Jak. 5: 16 heller. På onsdagskvällen i samma vecka var det troendemöte, och jag gick dit. Där fick jag ett möte med Gud. Jag kände Guds kraft och blev så underbart glad. Då jag stod upp från bönen och senare gick hem, anade jag, att jag var frisk, och då jag gått till sängs kändes det ännu tydligare, att jag var en annan människa. Den natten blev det mycket tankar och liten sömn. Dagen efter var jag, helt naturligt, litet trött efter själsspänningen. På fredagen kunde jag arbeta hela dagen. Detta var min första ordentliga arbetsdag på 12 år. Dieten lade jag bort. Jag var frisk. Gud är trofast!

En god vän skrev till mig nyligen »Det är ändå så sannt allt vad som står i den gamla »BOKEN». Varför skulle inte Jak. 5: 14 och följande också vara det»?

En verklig andeupplevelse.

Jag var både frälst och helbrägdagjord från min obotliga sjukdom. En verklig heluppgiven kristen broder började tala med mig om att det fanns en annan välsignelse att få. Jag var inte mycket hemma i de heliga skrifterna, men kände att det var den upplevelsen, som brodern talade om, som jag behövde. Vi bådo tillsammans många gånger, och glömmer icke, hur lycklig jag var, när jag kunde bedja några ord själv vid en bönestund i mitt hem. Jag började längta mer och mer efter Guds Andes kraft, fastän jag förstod så litet, vad det var. Jag vågade inte heller anstränga mig varken att tänka eller bedja, då jag var mycket svag efter den sjukdom, jag genomgått och som fullständigt brutit ned mig. Jag bad mycket och beslutade mig till slut för att gå ut i en liten skogsdunge strax intill mitt hem för att bedja.

Där upplevde jag heliga stunder Jag glömde tiden och låg i flera timmar varje dag i bön. Genom bönen blev jag allt starkare. En dag efter timmar i bön kom

en av mitt livs stora upplevelser. Gud Ande sänkte sig över mig. Jag liksom försvann och kände, hur något grep tag i hela min varelse. Jag blev till att börja med rädd och reste mig för att gå hem. Jag kom inte mer än ett par steg, förrän jag föll samman och en himmelsk, ljuvlig känsla genomfor hela min varelse och jag hörde främmande ord från mina egna läppar. Jag var alldeles obekant med allt detta. När jag kom till mig själv, bad jag innerligt Gud att få uppleva detsamma igen, om det var hans Ande. Jag ville vara övertygad om att det var av Gud och ingenting av mig själv. Stilla låg jag inför Gud. Jag var inte uppjagad, ingen påverkade mig, jag var alldeles ensam med Gud.

Det dröjde inte många minuter, förrän samma himmelska, saliga känsla genomströmmade mitt inre. Nu var jag övertygade, att jag hade fått den upplevelse, som jag hade bedit om och längtat efter.

Jag stannade ute i skogen för att vara allena med Gud. Jag var så överväldigad av lycka och glädje, att jag bara grät, jag tyckte jag var alldeles för ovärdig att få uppleva allt detta. Jag blev som en ny människa. Bibeln blev levande för mig. Bönen blev ett personligt samtal med Gud. Min tro på Gud blev orubblig. De härligaste stunder för mig var att sitta ned och läsa ur Guds ord och öppna mitt hjärta i bön. Jag gav löftet att i all min svaghet bliva Guds vittne, varhelst han ville sända mig.

Jag har berättat allt detta till min Frälsares egen ära, och jag skulle tacka Gud, om det kunde bli till hjälp för någon annan kämpande själ. Om en människa vill överlämna sig helt åt Gud, kommer Herren med sin hjälp. Det är svårt för en människa att komma till detta hela och fulla överlåtande. Det synes omöjligt och är ock omöjligt för oss, om vi själva skola kämpa denna inre självskamp. Men Herren kommer till vår hjälp!

Aron Anderson.

Barcelona.

Spanien.

Församlingssystern Miss Isabel Adams skriver bl. a.: «Edert brev av den 15 februari kom som en stor överraskning och uppmuntrade mig storligen. Det är alltid gott att höra från okända vänner vilka minnas oss och vårt arbete i bön och brev direkt från dem.

Jag var glad att höra huru Herren använt Eder i S. Rhodesia och jag beder att Han må fortsätta att göra det såväl i eget land som andra länder efter som det synes Honom bäst.

Sedan augusti förra året ha vi hållit gudstjänster som vanligt i våra kyrkor i Barcelona och på distriktet, och de som tjänstgöra äro i stort sett desamma som före krigsdagarna. Intill nu ha ingen av våra medlemmar lidit personlig skada under bombardemangen och för detta prisa vi verkligen vår Gud. Några ha måst lämna sina hem och söka sig en annan skyddsinrättning, emedan deras egendom blivit skadad. Bombardemangen ha varit förskräckliga och explositionerna ha gjort liv och egendom osäkert och betänkligt. Ni har nog läst därom i tidningarna. Orden i Hannas sång har ofta kommit mig i minnet i en mycket sann bemärkelse: »Där är ingen tillflykt lik vår Gud.» 1 Sam. 2:2.

Forts. sid. 41

Hållen oryggligt fast vid hoppets bekännelse

Anden faller.

Bida efter Herren.

De som bida efter Herren hämta få
Nya kraften att de kunna stadigt gå.
Då de ej skall stappla, icke skola vackla
När de nya vingfjädrarna hava fått

Bida efter Herren, Han är icke fjärran.
Han skall kraften säkert giva;
Nya vingfjädrar som bliva
Kraften, som kan lyfta Över varje klyfta.

Se, de unga männen kunna trötta bli,
Ty ej mandoms styrka kan stå själen bi.
Men ej trötta vandra, De som i tro handla.
När de nya vingfjädrarna bära dem.

Om du därför längtar nya kraften få,
Bida stilla, vänta, löftet lita på.
Anden dig skall finna Och du får förnimma
Hur de nya vingfjädrarna växa fram

Därför trötta barn nu se mot himlen opp,
Han som sjärnevärlden skapat är ditt hopp;
Han som trött ej bliver Kraften dig och giver
Och de nya vingfjädrarna har du fått.

Se jag vill sända till Eder vad min Fader har utlovat. Men i skolen stanna kvar här i staden till dess I från höjden bliven beklädda med kraft.
Luk. 24: 49.

Afrika.

Nyadiri 19/2 - 38.

Fridshälsning.

Stark hetta.

Jag är ännu ute på visit. Kom hit i förra veckan och har mot slutet bott två á tre dagar hos olika vänner. Just nu är det mycket hett. Svetten rinner och kläderna klibbar vid, så man får slita och draga i dem för att få dem på sig. Den enda plats som är dräglig, är det kalla badet, men vattnet måste köras upp från floden och detta får man ej slösa bort. Vi kan inte svalka oss i floden på grund av krokodiler, men som väl är har nätterna varit drägliga. Nyadiri är huvudstationen för vår kyrkas mission på norra fältet. Vi ha det här ungefär som i Old Umtali, men vår skola och station är större och arbetet mera vittomfattande. Detta är vårt yngsta fält. Arbetet öppnades här 1925 och 1926 var konferensen här; min första konferens i Afrika. Arbetet går här, som på många andra platser, framåt med hast. Det enda problemet är att vi ej ha lärare nog, hus stora nog och personal att taga emot alla som önskar komma hit. Så här, liksom i Old Umtali är det överfullt och alla utföra mera arbete än de orkar med. och följden blir att en efter en brytes ned. Förutom skola och kyrkoarbete ha vi också sjukhus. Vi ha en kvinnlig hyrd läkare, som är mycket intresserad av arbetet, så det kännes som hon vore en av oss. Jag bor hos henne dessa dagar. Dr Law och vår sjuksköterska, Syster Alice bor

ty den som har givit oss löftet, är trofast. Hebr. 10: 23.

tillsammans. Vi ha det mycket trevligt tillsammans och ha många intressanta samtal i våra gemensamma intressen.

Jord för de svarta.

Det finnes ett stort område reserverad av Guvernementet för de svartas räkning att här få bygga och bo, och ingen kan här köpa en farm och därigenom driva dem därifrån. De närmast stationen liggande byarna äro kristna och bära dess prägel. Folket kommer till kyrkan och skolan och äro lyckliga i Gud. Men vi ha här många hedningar, mycket mörker, vidskepelse och mycken nöd, lidande och sjukdom. Detta har gett hedningen sin egen prägel av hopplöshet.

Hustrun dog.

Första kvällen jag var här kom en gammal hednisk man och sade, att en av hans hustrur var sjuk. Som vägen var sådan att det var omöjligt komma dit med bil sändes en man för att söka göra i ordning en bår att bära den sjuka på. När de kommo dit nekade folket dem att bära den sjuke. Det var ett B. B-fall och vidskepelserna ha gjort dem till slavar. Mannen kom så tillbaka, och då försökte de gå ett stycke av vägen i bil och sedan sökte de sig fram en genväg till kraalen. När de kommo dit, var den sjuka döende, och det var försent att göra något för henne. Då började de svarta, i deras mörker och vidskepelse, att bearbeta den döda moderns och barnets andar, så att de inte skulle hemsöka dem, ty nog kunde de se hur de sörjde dem. De gjorde på hedningarnas vis, de sprungo runt hyddan, stötte huvudena mot stenar, vände ut och in på kläderna, bundo ett skynke kring huvudet, uppgåvo hjärtskärande tjut, allt för att visa deras sorg, så att andarna inte skulle vredgas på dem och hemsöka dem. Nästa dag kom en bärare 90 engelska mil borta ifrån med bud från en av våra lärare, som var stationerad på en ny utpost, Han hade blivit svårt sjuk i Malaria - feber. En man sändes dit på cykel, ty det var otänkbart att komma dit med bil. Dessa lärare behöva mycken förbön ty när de gå ut veta de själva så litet. Men de gå likväl ut för att söka hjälpa sitt folk. De stå ensamma och ofta med mycken bävan, ty de äro ej riktigt frigjorda från fruktans ande. När så svårigheter och hotelser möter dem från de infödda, gripes de av sin

---

Forts. från sidan 39.

Mitt arbete är, helt naturligt, bland kvinnor och barn. Vi ha ej ännu återupptagit söndagsskolan. Verksamheten bland kvinnorna är uppmuntrande och jag är tacksam att i dessa månader av krig några ha kommit att känna Herren, som deras personlige Frälsare, och har inte varit rädda att bekänna deras tro inför folket. Vi ha en veckas möten hållna av Protestante Zemenia Förbundet.

Helt naturligt ha vi arbetat för männen vid fronten och gör tröjor, kappor, handskar etc. Vi ha 18 omvända män vid fronten, som tillhör vår Central Församling att giva åt. Må Gnd bevara dem frälsta och förläna, att segern må bliva frukten av deras uthållighet och stora offer.

Nåd och frid vare förökad i Eder genom kunskapen om Gud och Jesus Kristus vår Herre.

Eder i Honom Isabel Adams.

(Fritt översatt)

gamla fruktan. Bli de då sjuka, då är det andarna som hemsöka dem, och ha de då inte allenast sjukdomen att kämpa med, utan det som är ännu värre, den förlamande fruktan som gripet deras hjärtan. Vi ha ej ännu hört hur det var med denne lärare, men vi bära dem ständigt på bönens armar.

Föll i vattnet.

En dag kom det bud att en gammal man ej kommit till rätta. De kommo till stationen för att se, om han var kommen hit, men Systern hade ej sett honom. På tredje dagen funno de honom. Han hade gått till en annan plats för att hälsa på och som det var nymåne hade de gamla i den byn tillbragt hela dagen med att dricka den starka drycken »Ndoro». Den gamle hade även druckit, och när han sedan skulle gå hem, förlorade han vägen och hade troligen snavat och fallit i vattnet. Nymånad är alltid en tid då de svarta ha sina danser och dryckeslag då oändligt mörker synes liksom omsluta dem. En natt hade de »Ndoro» och hedniska danser. De slutade klockan 3 på natten. Mitt hjärta värkte, ty jag visste från mina besök i byarna att mycket ont, lidande och sorg skulle följa därpå. De ständiga trumslagen bet sig in i mitt hjärta, så att jag inte kunde få en blund. Jag tänkte och bad under det vinden förde till oss skränande och störande. ljud

I Livingstons fotspår.

Ett stycke ifrån Nyadiri finnes gränsen till Port East Afrika i Öster och till Nyassaland i norr. Med tiden skall det bli en av de förnämsta inköpsportarna till dessa länder. Det är i Nyassaland och Blontire som den Prestbyt. kyrkan har sina stora stationer planterade i Livingstone fotspår. Deras område sträcka sig i väster inom Kongoområdet. Jag har mött med flera av deras missionärer och det är intressant att höra huru de följt Livingstones fotspår. Det som under hans tid var endast vild- och sumpmark är nu under odling. Hans stora önskan att Afrikas inland skulle nås av kristendom och kultur är delvis uppfyllt, så att där slavvägar förr drog fram är nu upprest missionsstationer vid sidan av de försök som göres att lära de svarta bättre odla sina tegar och få bättre skörd.

Salisbury 22/2 38.

Jag är nu i Salisbury. Sänder detta brev med tåget i morgon. Jag får stanna här ett par dagar. Har nämligen ett viktigt ärende till Medicinalrådet för att höra mig för ang. utstationerna och deras behov av hjälp.

Spetälskekolonien.

Sedan jag sist skrev, besökte jag spetälske kolonien, som vår kyrka anlade 1926, 15 mil från Nyadiri, Vatoko. Den har sedan övertagits av Guvernementet, men vår kyrka har fortfarande hand om själavården. Där är omkring 400 spetälska i alla stadier. En del voro endast litet angripna och dessa ha de avskilda från dem andra. Men andra åter äro vanställda, blinda och stympade, med endast den önskan att bli befriade från sina lidanden. Men trots sin beklaganvärda ställning äro de glada, ja en del t. o. m. mycket lyckliga. Det gjorde mig ont då jag mötte två av våra lärare där. Den ene hade foten aväten, den andre näsan borta och med en väldig vanställande svults å pannan. Vi gick avsides och hade en bönestund tillsammans. Jag kunde inte stanna så länge, men besökta ändå barnen. De ha 14 små spetälska barn. I regel mås-

te barnen tagas ifrån deras spetälska mödrar innan de nått sjette månaden, eljest få de också spetälskan. Dock bli många av barnen botade och vi såg just nu en del som skulle få gå. Åtminstone voro de för tillfället fria. De kommo senare in för undersökning. Det är med underliga blandade känslor man går ifrån en sådan koloni, glad över att de äro omhändertagna och att de har det så bra och kan vara utan bekymmer för vad mat och kläder kostar. De få nämligen gratisutdelning av livsförnödenheter varje vecka. Det grep mig djupt när jag hörde att en del av dem voro musikaliska.

Det blev tyst.

De hade sångkör och infödda blåsinstrument, men så en dag blev det tyst, där det förut varit så livligt. De älskade att spela och gjorde det gärna, och gingo nästan varje dag omkring på skilda områden i kolonien för att spela och sjunga för andra. När det nu blev helt tyst hade doktorn frågat varför så var. Jo blev svaret, deras röster hade blivit hesa och spruckna, fingrarna hade fallit av, så nu kunde de ej spela mera, det var därför det var så tyst. I mitt hjärta steg en stor tacksamhetens känsla upp, ty huru mycket ha inte vi, som äro friska, att tacka Gud för. Jag tyckte mig se det mera än tillförne.

Jag tager tåget till Umtali fredag. Innerligt tackar jag Gud för vilan och fritiden och det är med den bönen och önskan att bli en bättre skickad missionär, som jag går tillbaka för att fortsätta det arbete som Gud i sin stora nåd kallat mig till.

Hälsa vännerna och alla kända,

Allas Eder Ruth.

Härligt frälst.

En moder med sin dotter blev en kväll å ett möte förda till Gud. Husfadern satt hemma. Han hade varit på några möten men blivit rädd. När hustrun dröjde, drog han sina farhågor. När de kommo hem omtalade de vad som hade skett. Han sade sig ej ha något däremot, men mera osäker kom han att känna sig och hade ej mycken ro under påföljande natt. Senare kom han en kväll på ett möte. Han satte sig inne vid väggen, som om han tänkte sig vara säkrare där för samtal. Men när eftermötet skulle börja reste han sig och gick ut, ty det var ändå säkrare. En av hans frälsta kamrater såg det och gensköt honom i förstugan och sade till honom: »Du får ej gå hem förrän du lämnat dig åt Jesus.» Han sade sig ej kunna det, men kamraten släppte honom ej. Han måste följa med in i lokalen igen. Han satte sig vid sidan av honom vid dörren. Jag gick till honom, men han svarade på min fråga att han ej kunde. Jag beder då musikföreningen sjunga Golgatasången. De sjunga den. Jag sjunger med i sista versen under det jag beder Gud låta orden tränga ned i hans hjärta. Jag förstod, att så skedde, då jag såg in i hans ögon. När vi så kom till kören bad jag honom följa med fram. Han gör det. Vi ropade till Gud om frälsning och han ropade själv också. Bad även att Gud ville besegla honom med löftets Heliga Ande. Då kom en väldig kraft över honom, och han prisade Gud med jublande röst. När vi steg upp från bönen sade han: »Jag måste ha blivit härligt frälst»! Ja, Jesus frälsar härligt. Han mottager syndare och äter med dem. Halleluja.

I Herrens tjänst.

Bollnäs.

Under resan dit hälsade jag på vännerna Holmgrens i Gävle. Flera andra vänner kommo på besök, och hade vi goda andliga samtal och bönestunder.

Mötena i Bollnäs, tiden 22 mars-8 april, voro dyrbara. Åhörareantalet var visserligen ringa, men Gud är ej beroende därav när det gäller att välsigna de som komma. Flera husbesök gjordes, och i vännerna Eklunds hem hade jag stor trevnad och många goda samtal och bönestunder. En söndagseftermiddag besöktes Baptistkyrkan.

Orsa.

Besöket gjordes här 9 - 15 april. Mötena välsignelserika trots de få som samlades. Långfredags förmiddags möte kommer sent att glömmas. Ej så få mötte vid Herrens bord. Efter mötets slut sökte en, efter Kristus längtande själ, sig fram till korset, varefter jag betjänade henne med gåvor från Herrens bord. En erfarenhet som jag ej förut varit med om. Gud var oss gripande nära. Då vi ej hade något möte på söndags- och Långfredagskvällarna talade jag på pingstvännernas lokal. Mycket folk samlades och Anden var verksamt nära. På vägen hem gick vi in i kapellet och hade en förnyelsens bönestund.

Hade glädjen sammanträffa med Biskopinnan Lisa de Elphicke från Chile, då vi fick utbyta tankar med varandra om missionsarbetet i Sydamerika och Sydafrika. Hennes föredrag gav oss en klar inblick i deras missionsarbete därute. Vi troende, bör även tänka på detta stora fält med våra förböner och gåvor. Jag fick glädjen spela zittra till den kör på spanska som hon sjöng. Ett kort besök gjordes i Mora i och för redovisning av afrikaböcker. Vår unge broder Lundblad utför ett gott arbete. I vännerna Nirsèns hem hade jag det trevligt och bra, och vill jag tro att någon andlig välsignelse följde med denna deras handling.

Åby - Torsång.

Mötena 16 - 21 april bar vittnesbörd om Guds härvaro. Rätt många deltogo med i firandet av Herrens måltid Annandag Påsk. På eftermiddagen hade vi sånggudstjänst och offerfest, vilken inbringade en god slant till församlingskassan. Tvenne goda möten höllos också i Kyna och voro de talrikt besökta.

På grund av att Juniorsammandragning skulle ske där, ansåg jag min närvaro ej behövlig, utan besökte jag i stället Ludvika den 22 och Lindesberg 23 - 25 april.

Ludvika.

Mötet denna gång var det bästa som jag haft där. Min unge broder Blomgren synes lyckas i sitt arbete. Hos vännerna Erikssons hade jag både mat och husrum och trevnad.

Lindesberg.

Pastor Kindstedt hade meddelat mig att det ej var lämpligt ha möten de dagar besöket gällde. Jag reste likväl dit och besökte mina vänner och medarbetare i missionsgärningen, och de, utan att jag nämde något därom, räckte mig en slant för Afrika. På söndagen var jag i Metodistkyrkan och lyssnade till min gode vän och broder Markström, som höll en god predikan. På uppmaning talade jag sedan en liten stund. På kvällen besöktes pingstvännernas möte. Som vanligt var Syster Bergius min präktiga värdinna.

C. F. Israelsson.

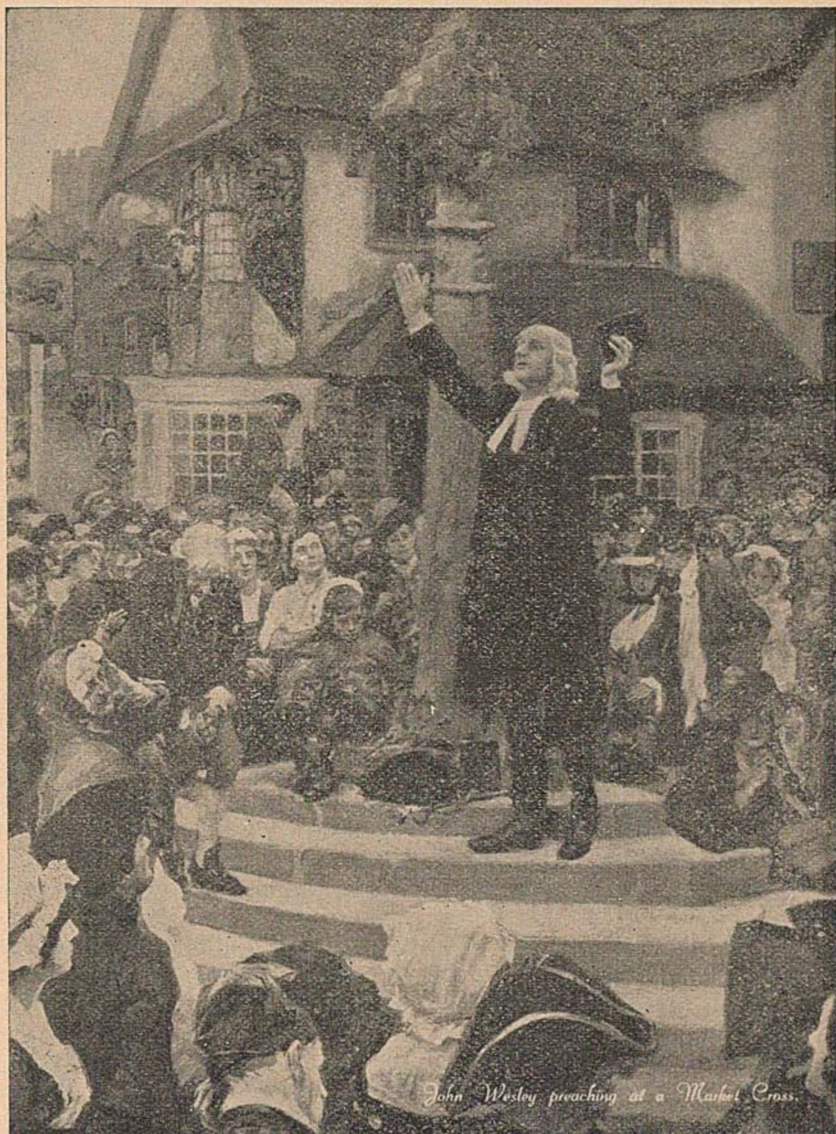
Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR
Juni 1938

Årgång
5

MIDSOMMAR

John Wesley predikar på torget.

John Wesley preaching at a Market Cross.

KRAFT
Apg. 1: 8

FRIMODIGHET
Apg. 4: 20 - 31

FRIHET
Apg. 10: 34 - 48.

Kraft - Frimodighet - Frihet

Apg. 1: 8. Apg. 4: 29 - 31 Apg. 16: 34 - 48

Om John Wesleys livsförvandling den 24 maj 1738, och dess fruktbärenhet delvis uppenbar genom den gren av Kristi kyrka, som därigenom uppstod och med sin väldiga andekraft berörde hundratusentals själar och flera folkslag, har ju varit mycket sagt, så därom behöves ej mera ordas.

Tusenden har liksom han upplevat denna livsförvandling och därigenom satt många andra själar i brand för Gudsriket. Kanske ej i så stor synlig utsträckning, men deras helöverlåtelse åt Jesus berörde dock många över vilka deras inflytande sträckte sig. Enskilda, familjer, församlingar och vänkrets fick och del av den förnyelsens våg, som gick ut från deras ande och liv.

John Wesleys uttalande, efter det han på kvällen »mycket ovilligt» gick till ett religiöst möte där Luthers inledning av Rommarebrevet föreläștes, ger mig stöd för överskriften å denna uppsats: »Vid pass en kvart före nio, medan han beskrev den förvandling, som Gud verkar i hjärtat genom tro på Kristus, kände jag mitt hjärta förunderligt värmt. Jag kände att jag förtröstade på Kristus, på Kristus allena för frälsning, och en förvissning gavs mig, att Han borttagit mina synder. Ja, just mina, och frälsat mig från syndens och dödens lag. Jag började bedja av all min kraft för dem som på ett särskilt sätt behandlat mig onskefullt och förföljt mig. Sedan vittnade jag öppet för alla närvarande om vad jag nu för första gången erfor i mitt hjärta.«

Kraften.

Det var kraften förmedlad genom den helige Ande, som förvandlade Wesley och tillförde den Guslängtan som fanns hos honom, möjlighet till denna utveckling. Antingen det nu gäller pånyttfödelse eller sinnets förnyelse, så kan detta ej ske utan kraftmedling genom den Helige Ande, Joh. 1: 12, 3: 5-6., Tit. 3: 4-7. För tillägnan av denna kraft måste den tro användas, som Herren fött i hjärtat. Det är att förlita sig på Hans ord och det Han gjort för oss i Kristus Jesus, och att detta gäller för mig just i denna stund. Och att det ej är beroende av mina tycken, känslor, mitt förstånd och min reflektionsförmåga. Detta senare är helt ute stängt därifrån. Pris ske Gud!

Denna härliga väg står öppet för oss alla. Tron är inte allenast ett medel varigenom vi tro till pånyttfödelse utan även ett medel till verklig andlig livsförvandling och förnyelse som förbliver.

Frimodighet.

Frimodigheten kom som en mogen frukt till Wesleys hjärta, sedan han fattat trosgreppet omkring sanningsordet. Han tillägnade sig därigenom vissheten av ordets sanning, att hans synder voro borttagna och förlåtna, men även den sanningen stod klar för honom, att såsom Gud nu förlåtit honom, kunde han också i Kristus förlåta dem som sökt göra honom skada. Med denna visshet i sitt hjärta kunde han, när han bad för sina fiender, bli mottaglig för Andens verksamhet och därmed rustad med en oemotståndlig frimodighet. Han stod där orubblig inför ordets skarpa sanningar och sparade ej i sin förkunnelse att svänga »Andens skarpa svärd», träffande, vilken som

helst.

En predikande broder frågade mig efter en förmiddags predikan om han varit för skarp i sin förkunnelse? Och om jag trodde någon hade tagit anstöt? Jag svarade: »Predika du ordet på det sätt Gud giver dig, men var vaken över att du ej uttalar sanningarna för att rikta det åt någon särskild, sedan må de träffa mig eller någon annan. Däröver behöver du då ej vara ängslig. Var frimodig»!

Frihet.

Denna tro och frimodighet förde Wesley fram till stor andlig frihet i arbetet för vinnandet av själar för Kristus. En frihet, som jag skulle önska i dessa dagar få se bland oss metodister. Han gick till väga, som ingen annan vid denna tid. Han predikade på gator och torg, i kyrkor och hem. Han vittnade om Kristus för alla som han träffade och under vilka förhållanden som helst, således »i tid och otid» synes vara hans lösen. Då han var viss om Guds vilja - vilket gick mycket bättre att komma till klarhet om sedan han upplevat sin förvandling genom tron - att utföra något för Hans rikes fromma, kunde intet hindra honom att utföra den. Inte Hans kyrkliga ställning och ej kyrkans ledande män, som i somliga fall blevo hans motståndare. Ej heller människors fula omdömen angående motiven till hans nitälskan, eller missförstånd. Ej heller människornas pris eller erkännade, eller den stora framgång som han såg i arbetet, kunde hindra honom. Han var inte partisinnad, han älskade allt Guds folk utan att låta bibliska uppfattningar vara bestämmande för brödrakärleken. Han ville vara något för alla, för att om möjligt vinna flera för Kristus. Han hade funnit sin frihet i Honom.

Många gå, liksom Wesley, och söker efter tro, frid och förvissning i sig själv och åsamkar sig därmed mången sorgens dag, förutom det att man bliver oduglig för ett mera utnytjande av Herren. Man intresserar sig mycket mera för frågan: Vad skall jag göra?» än för det Jesus gjort. Har du det så, säg då till dig själv just nu: »Tro vad ordet säger. Lita på Gud. Gå inte längre på detta sätt, utan tro. Och tacka Gud för vad Han gjort för dig. Då blir allting väl.»

Säkerligen vet varje troende - åtminstone borde veta det - att när man står rustad med tro och ett gott samvete, och med ett förlåtande sinnelag och äiskande alla, att man blir frimodig och fri i sin ande och man fruktar ej någon fiende. Ordets sanningar bliva såväl i förkunnelsen, som i undervisningen, samt våra samtal i dagliga livet en sanningens upplevelse: »Edert tal vare ljuvligt med salt kryddat».

Så give Herren sin Heliges Andes kraft till verklig frimodighet och andlig frihet i Kristus, så allt vårt metodistfolk och allt Guds folk må få höra en ny susning av denna andliga våg. Ja en förnyelsens kraft till helig nitälskan för Gud och Hans rike. Må så ske för Jesus Kristi skull!

C. F. I-n.

Underbart helad.

Missionär Flodèn från Kongo berättar: Kanske var det ändå det allra mest underbara, då jag - efter en tio veckors svår sjukdom, - ett benrangel, en dödskandidat om liv och hälsa, som icke längre kunde lyfta en hand, som måste vändas i ett lakan och för övrigt skötas som ett barn, fick se Jesus stå vid

min säng och se medlidsamt på mig. Då fick jag kraft att tala och säga: »Jaså, kommer du nu. Varför har du inte gjort mig frisk»? »Vill du bli frisk?» frågade han. »Ja, det vill jag», sade jag. »Du skall bli frisk», sade han, och så försvann han. Då steg jag upp ur sängen, gick in i andra rummet och bad min hustru om mat. Förskräckt kom hon emot mig och sade: »Sven, Sven!» samt skulle försöka få mig i säng igen. »Nej, Jesus har gjort mig fullt frisk, men jag är så gräsligt hungrig. Får jag smörgås och kött», invände jag. Förvånad ger hon mig mat. Jag äter, börjar gråta. »O så gott! Får jag en portion till?» Jag äter och tackar Gud. Jag ville ha mer men fick inte då. Men jag var frisk, och här står jag än i dag kry till kropp och själ. Säg icke, att undrens tid är förbi! Jesus lever och verkar ännu! Ära vare Hans namn!

M. V.

Förlorad, återfunnen.

Då jag vid 19 års ålder seglade till sjöss med min fader kommo vi under en resa till England, ut för en mycket svår och långvarig storm. Flera gånger voro vi inne vid Englands kust, men blevo av stormen drivna åter ut från land. En dag kom en svår brottsjö och slog över fartyget, den tog med sig allt den kunde av det som fanns på däck. Två män och en newfoundlans hund togos av denna brottsjö ut från fartyget. Men omedelbart därpå kom en baksjö och slog besättningsmännen åter in, de hade när de kastades ut, lyckats få tag i var sin tågända så att de kunde hålla sig fast att de ej åter följde med vattensuget ut igen. Det var en särskild Guds nåd att dessa män räddades. Den lille newfoundlandshunden måste lämnas åt sitt öde. Det var smärtsamt att se hur det lilla djuret kämpade för att simmande söka nå fartyget, men allt var förgäves. Fartyget drev längre och längre bort, tills vi ej längre kunde se den. Jag grät och frågade min fader, om det ej fanns något att göra för hundens räddning, men fick blott svaret, att jag kunde väl förstå att det vore gott om vi själva kunde bli räddade.

Gud förde oss sedan lyckligt i engelsk hamn och åter över havet till Helsingör. En dag fick jag se i en dansk tidning att en newfoundlandshund, lik vår, i storlek och färg, hade blivit räddad i utmattad tillstånd ute på Nordsjön, en vecka efter det vi förlorade den. Jag ville vi skulle skriva efter den, men min fader svarade: »Har de funnit den så låt dem behålla den.»

Förlorad och återfunnen, o, huru ofta har inte dessa ord ljudit i mina öron. Låt oss tänka på de många, som under livets seglats kommit ut på stormigt hav. Somliga ha blivit räddade ganska snart, men andra har försvunnit från våra blickar. Från fars, mors, syskons och barns blickar, och de ha varit som förlorade. Men Gud har haft sitt öga på dem och en dag har budskapet kommit: »Räddad, men i utmattad tillstånd. Förlorad men återfunnen.» Förlora därför icke hoppet, icke tron. Ut på djupet följer Mästaren de som äro i nöd.

Och du kära själ som driver redlöst omkring på syndens oroliga böljer. Du som kämpat dig trött för att kunna hålla dig uppe. Du förlorade själ som obarmhärtigt togs av syndens störtvåg och slungades bort från älskat fars och mors hjärta, från älskad maka och barn, från hemmets fartyg, som gick ut på tidens hav med de lyckligaste förutsättningar. Hör, olycklige, för-

lorade, kämpande själ: Räddaren är här. Vill du räddas, ropa till Gud i din nöd och du skall bli räddad, frälst. Du skall då, från det du upplevat detta det mest fasanfulla, att ditt liv hängt över dödsrikets bråddjup, få uppleva det mest underbara, som just ligger i räddningsjublet: »Förlorad men återfunnen.» Du är frälst, härligt frälst.

C. F. I-n.

Nathaniala i Palestina.

50 mil norrut kommo vi till kolonien Nathaniala. Vi hade hört, att den höge engelske Kommissionären, Sir Arthur Wanchope skulle komma dit den dagen och plantera ett olivträd å konung Georg VI vägnar. Vi foro genom Rishon le Sion, en av de bäst kända kolonierna i Palestina. Stora vingårdar omgiva den. Kolonien producerar både vin- och druvsaft, som ej berusar. Mil efter mil foro vi fram genom de vackraste apelsinträdgårdar, och kommo slutligen fram till Petah-Tikva, den äldsta och största av Palestinas samhällen. Det räknar 16,000 invånare och har nyligen gjorts till municipalsamhälle. Snart kommo vi in på den nya cementvägen, som förenar Tel Avi med Haifa. Innan upproret 1936 var det en svår stenig landsväg, svår att komma fram på.

Då vi kommo fram till Nathania fingo vi åtnjuta en väl tillagad »Chicken dinner» på hotellet, varefter vi gingo för att se trädplanteringen. Det var en högtidlig ceremoni, och den höge kommissionären vandrade fram mellan tvenne rader av barn klädda i lysande blå dräkter, favoritfärgen bland kolonisterna. Vi stodo på en liten höjd iakttagande planteringen. Kommissionären avslutade med ett tal om sina intressen i landet och kolonierna.

Vi foro sedan över den ryktbara Sarons slätt och nådde på kvällen Tel Avi, den helt och hållit judiska huvudstaden i Palestina. Vi hade besökt olika kolonier och sett den underbara förvandling, som ägt rum, sedan judarna återkommit till deras gamla arvedel. Allt vi sågo var ett överväldigande bevis på uppfyllelsen av profetian, uttalad av Hesekiel för så längesedan. Genom Guds Andes inspiration såg han ned genom de långa århundraden och yttrade dessa underbara ord: »Och det förödda landet skall bliva uppbrukat, i stället för att det legat såsom en ödemark inför alla förbifarandes ögon. Och då skola de säga: Detta land där, som var så förött, har nu blivet såsom Edens lustgård (Hes. 36: 34 - 35).» Detta skrevs för mer än 25 århundraden sedan. Kan någonting mera bevisa Guds ords gudomliga inspiration?

Georg T. B. Davis. (M. V.).

Ej så farligt.

En man blev tillfrågad, om han var frälst. Han svarade »Nej». Vill ni då bliva det» var min fråga? Han svarade: »Det är inte så farligt, som herrn har talat i afton. Jag är ej någon dålig människa.» Jag sade honom att den egna godheten och de egna goda gärningarna ej frälsar någon. Han gick då ifrån mig.

O, huru sorgligt när själarna bygga på vad de själva göra. När Guds prövande öga och hans förtärande sanningseld kommer att gå över allt självverk, blir det för många, att icke ens själen blir frälst. Kära vänner. Det är lika farligt att låta sig bedragas av själv-

Allt kött är gräs och all dess härlighet

Vårt fältrop.

C.F. I-n C.F. ISRAELSSON

Se Jesus vår sjukdom har tagit på sig, Och vår skröplighet Han också bar, Så vår synd o. vår skuld, allt för dig och mig. I Hans korsdöd vi vittnet ju har. Skulle vi ej då Verkligt tro därpå När med blodet Han tecknat det så.

KÖR: Alla som rörde vid hörntofsen Hans. Blevo hälbrägda i kraft av Hans bud. Röväven du vid Löttenas krans. Och gå sen i tro och prisa din Gud.

Melodien är för denna sång.

Vårt fältrop "För Jesus och hednaland är,
För de många som i mörkret gå.
Kom gå med och dig ställ i vår kämpahär.
Bringa hjälp till de lidande små.
Mången har förblött I sin kamp och dött
När de saknat den kärlek som glött.

Kör:

Hör, hur de kalla: "Kom till oss med tröst"!
Vill du nu skynda och dem detta ge?
Ej du dig ångrar, som lytt Herrens röst
När du dem frälsta för tronen får se.

Ja, tänk på de bojor som smidas kring dem,
Som vandra i dödsskuggans land.
Ej de ha någon ro, ej ett verkligt hem,
De ha slagits uti fruktans band.
Skulle du ej då Hjälpa dessa små,
Du som uti Guds frälsning får stå?

Tänk ock på de små vilka födas bland dem,
Huru ofta de pinas till död.
Ej de mottagas väl, ej de ha något hem,
Deras räddning är sjuksysterns stöd.
Tänk på offren de Städse dessa ge
När de kämpa, arbeta, be!

Vad gör du för dessa, som offret sitt gav,
Och som lämnat de kära och gått
Ut att kämpa mot den, som från syndens slav
Söker stjäla allt ädelt och gott?
Låt dem få ditt stöd, Giv dem bön och bröd,
Du som själv har i mångt överflöd.

---

godhetens renhet, som förnekelse-syndens orenhet. Fly nu till korset och tag mot frälsningen av nåd, då blir det ej farligt. Men om icke, kan den värsta olycka inträffa. Själen förloras.

C. F. Israelsson.

Afrika.

MREVRA 29/1 1938.

Fridshälsning!

Just nu sitter jag med ryggen mot en trästubbe med arket i knä-

et. Om du kunde se huru förtjusande vackert här är. Jag är i Mrewa, cirka 150 eng. mil fågelvägen från Old Umtali. Då Syster Irene kom i selen igen, beslöt jag mig för att resa hit till mina vänner Mr och Mrs James. Mrewa är en utpost med endast en missionärsfamilj. Jag tog tåget till Salisbury där de mötte mig med bil. Det är cirka 175 engelska mil från Umtali till Salisbury och 60 mil därifrån hit. På vägen hit fick vi ett väldigt regn. Mörkt var det också, så att vi måste stanna vid sidan av vägen, ty vi kunde ej se en tillstymmelse till väg. Vatten, endast vatten forsade förbi oss. Regnet öste ned som om himmelen varit öppen. Det såg verkligen inte trevligt ut, men efter en stund kunde vi fortsätta. Sakta fick det gå ty den uppblötta vägen var så slipprig och att köra igenom floderna var ingen lätt sak. Men äntligen kommo vi på fast mark igen och voro glada, när vi äntligen nådde fram.

Jag gick genast i bädd och blev kvar i den två dagar. Jag har den sista tiden känt mig utsliten, ja, som en flämtande låga vilken när som helst kunde släckas ut.

Elefantberget.

Här är underbart vackert och fridfullt, och mina vänner äro snälla och omtänksamma. Alldeles intill gården reser sig ett väldigt högt berg. De svarta kalla det Elefantberget, därför att det ser ut som en stor elefantjätte. Emellan det och tre andra berg finnes djupa gröna bergpass och det är just i ett sådant jag sitter. Stillheten, friden, ja själva luften är underbar. Det är tropiskt vilt, men å ena sidan leende späd grönska här. Fåglarna äro mycket vackra, bjärt blå och gröna med apelsin färg å bröstet och de lysa formligen när solen strålar. En mängd av vilda blommor i alla färger och nyanser finnas här. Krypväxter, från den »Vandrande juden» och hårsfina Ormbunkar, till alla slags Asparagrönt, vilda Askidier och Gladiolas finnes det gott om.

Ibland läser jag och skriver, och ofta somnar jag och tager mina tupplurar. Det är underbart vilsamt och rogivande härute. Jag är mycket tacksam för denna sköna tid av vila, ty då jag kommer hem väntar mig arbete.

Syster Irene hjälper nu Rosa i Old Umtali. Detta blir särskilt bra för Syster Rosas engelska. Hon gör goda framsteg däri. Vi ha ej ännu flyttat in i det nya sjukhuset, men jag hoppas vi kan göra det, när jag kommer hem. Det har varit mycket som hindrat bygget, och i Afrika går det sakta även i bästa fall.

Glädjande misstag.

Ja, det var en stor dag, då lådorna anlände, men längre fram mera därom. Farbror, vad vi skrattade åt overallsen. Jag menade rockliknande förkläden, som vi här kalla »overalls», men det var ju min skuld att jag inte utförligare beskrev dem. Och storleken sedan. Har du glömt hur liten jag är. Jag försvann i dem. Men även det är *ett lyckligt misstag,* ty en av våra missionärer Huie behövde dem. Han är 6 fot 2 tum, och de passade honom utmärkt, visserligen lite stora nu, men efter första tvätten bli de just lagom stora. Detta är en familj som ville bli missionärer, men när ej Missionsstyrelsen hade medel att kunna sända dem ut voro de villiga att själv betala sin resa

ut och på fältet och vara nöjda med Guvernementets stipendium. De ha bägge två arbetat och gjort rätt för sig, men har haft det fattigt och bekymmersamt ibland. Vi missionärer, har sökt hjälpa dem då vi fått veta om deras bekymmer, men de äro tystlåtna av sig och ha burit dessa för sig själva. Det var därför med verklig glädje jag sände overallsen till honom, ty jag visste, att de ej hade råd att köpa några. Han blev gränslöst glad. *Han var föreståndare och överlärare i en stor skola i Amerika, och hon en av lärarinnorna där. Men de ha alltid önskat få gå ut till missionsfältet, och fastän de hade det så bra, lämnade de allt, när vägen öppnades för dem.* De voro med oss och öppnade lådorna och packade upp. Aldrig hade de sett något så underbart. Då jag blev missräknad över misstaget, så kunde jag ej annat än glädjas för deras skull. Det var kanske Gud som hade sin hand med i det hela.

Drömmar bli verklighet.

Jag har en känsla av att Syster Rosa och jag skola bli mycket lyckliga tillsammans, både i hemmet och arbetet. Missionärerna tycka också mycket om henne. De äro mycket förtjusta i de svenska systrarna. Syster Irene kommer att ha barnen, laboratoriet och flickskolan omhand, Syster Rosa det allmänna sjukhusarbetet, och jag B. B., flickorna, förråden och den allmänna översikten. Sedan komma vi alla att hjälpas åt med de svarta systrarnas utbildning, klasserna med mödrarna o. s. v. Sedan kommer jag, en månad åt gången att besöka distriktet. Då jag tänker på att vi nu skola bli tre, och att vi få tid för utstationerna, glädes jag med en obeskrivlig glädje. Tänk att drömmen börjar bli en verklighet. Jag beder till Gud mycket om att få den vishet och kraft, som jag behöver, så att frälsningen må komma till de många behövande under detta år.

Då jag blir lite mer utvilad skall jag skriva till vännerna. Våra ögon fylldes av tårar, när vi såg, vilket arbete och omsorg du haft, och våra böner gingo upp till din och vår Gud om välsignelse över dig och alla de dina, och dina händers verk. Först evighetens morgon skall uppenbara det rätta resultatet. Jag tror vi alla skola bliva överraskade. Mottag så till sist min varma hälsning och hjärtliga tack för allt.

Ruth.

Lilla Anna.

Anna H. var en gång på besök hos en ung lekkamrat, vilkens far var en gudfruktig man. Dagen efter hennes hemkomst, när familjen skulle spisa frukost, sade hon till sin fader mycket allvarsamt: »Pappa, vill du icke bedja Gud om välsignelse över maten likasom herr F. gör?» »Icke nu, min söta» sade herr H., »jag är icke van att göra det». »Får jag då pappa?» »Ja gärna, om du önskar det, mitt barn». Anna knäppte sina små händer samman och böjde huvudet så djupt att hennes bruna lockar nästan döljde ansiktet och sade vördnadsfullt: »Fader vår, som är i himmelen, värdes välsigna denna goda frukost och gör pappa och mamma, Johan och mig till goda människor för Kristi skull, Amen».

Vad tänken i barn, var icke detta en predikan för herr H.?

Några månader därefter blev lilla Anna sjuk och doktorn sade att hon skulle dö. »Jag kan inte lämna dig, mitt kära barn!» stammade fadern under snyftningar, kys-

sande hennes avmagrade händer. Anna öppnade då ögonen och såg upp i hans ansikte på sitt vanliga naturliga sätt. »Pappa», sade hon, »jag går nu till himlen, och jag vill att du också skall kunna göra det, när Jesus kallar dig». Säg »Fader vår» vill du icke det, pappa»? Herr H. sjunk ned darrande på sina knän. »Kan du icke göra det? kära pappa» upprepade den matta rösten. »Jag vill hjälpa dig, om du vill försöka». Hon började uttala de välkända orden och Faderns röst blandades med hennes, men innan bönen var slut svek hennes krafter; hon suckade sakta och utan den ringaste kamp svingade sig hennes glada ande till Frälsarens sköte, för att där få evig vila.

Kunde Annas fader någonsin glömma den bön hon älskade, eller hennes korta livs predikan för honom? Nej, från den stunden blev det i-kullslagna bönealtaret upprest i hemmet och den starke mannen var ej för stolt att varje morgon och afton samla sin familj omkring bönealtaret. Lilla Anna tycktes då alltid var hos dem.

L. S.

Sumatra.

Låt mig berätta om våra erfarenheter från i går. Vi företogo då en evangelisationsfärd över Bandar poelau kretsen. Vi lämnade missionsstationen klockan 8 förmiddag och bilade 57 km. till vår lilla kyrka i Bandar Poelau. Klockan 19, då gudstjänsten skulle börja var den lilla kyrkan väl besatt. Jag predikade för dem om frid, med ledning av dagens text. Efter predikan hade vi nattvardsgång i vilken 15 personer togo del. Herren var oss förnimbart nära.

Från denna plats bilade vi ungefär 8 km. till Negaga, där vi ha en liten trogen grupp kristna anställda i ett sjukhus. Mötet hölls i sjukvårdarens hem. Med doktorns tillåtelse har denne sjukvårdare flyttat en av innerväggarna i sin bostad, så att vi fått en rätt rymlig samlingssal. Vi voro nu ett 30-tal kristna församlade till gudstjänst och nattvardsfirande. I den senare deltog 14 personer. Och Herren, som kom till sina lärjungar fordom - det var vår text - kom också till oss med sin välsignelse och kraft.

Vi fortsatte vidare tlll Poeloe Radja, där vi åto, »nasi goring,» - stekt ris - i den europeiska klubben. Sedan gick färden vidare till Pedang Mahondang, en stor oljefabrik nära Asahanfloden. Vi mottogos hjärtligt av chefen, en holländare och hans halvjapanska fru. Då fabrikspipan förkunnat att klockan var halv fem gingo vi över till verktygsarbetaren Machloms hus, där vi höllo möte. Det var ett intressant möte. Först döpte jag Gusta Boru Marpaung, vilken sedan några år levat tillsammans med en kristen, ehuru hon varit en hedning. Som en följd av detta hade hennes man blivit utesluten på grund av synd. Nu kommo de tillbaka ångerfulla men lyckliga vid tanken på, att Gud och församlingen voro villiga mottaga dem på nytt. Då jag givit dem broderskapshanden, som ett tecken på att de förenats med Kristi kyrka, buru de fram sina barn till dopet. Det var nästan rörande att se Gustas glädjestrålande anlete, då hon bringade sin förstfödde till Kristus genom dopet. Blott några minuter tidigare hade hon själv mottagit samma nåd. Efter denna dophögtid talade jag en stund om vad vi få i nattvarden, och så samlades vi, 13 personer, omkring Herrens bord, och vi smakade Hans ljuvlighet.

Men ännu var ej mötet slut. Vå-

ra vänner framburo sina offergåvor - det är vanligt härute att man ger ett tacksägelseoffer till Herren då ens barn döpes - så följde inbjudningen till en festmåltid i de lyckliga föräldrarnas hem. De bjödo oss på ris, stekt kyckling, kokt kyckling och bananer, och vi läto oss väl smaka.

På slingrande plantagevägar sökte vi oss tillbaka till Pulu Radja, där vi hade ännu ett möte klockan 8. Efter gudstjänsten följde Herrens nattvard, men endast tre kommo med. Varför så få? Jo, många av våra batakkristna, som komma från Batakland, frukta att taga del i nattvardsgång. De ha ännu inte lärt sig förstå välsignelsen av Herrens måltid, och så stanna de borta. Jag var en smula ledsen att se ett trettiotal ynglingar sitta där oförstående, medan några av de äldre voro böjda vid Herrens bord.

I sena natten gick färden tillbaka till Kisaran. Vi bilade genom den vida djungeln där tigern lurar på sitt byte i nattens tystnad och mörker. En gång, för nära ett år sedan, föll batteriet ur vår bil jnst där, och vi blevo sittande i i urskogens djup till klockan 3 på morgonen. Vi voro tacksamma att vår Ford sjung sin mjuka melodi utan avbrott, i går kväll, och klockan 11 voro vi lyckligen hemma efter en ansträngande men välsignad dag.

Ja, detta är en söndagsfärd. Man kan säga att den är typen för våra söndagsfärder i allmänhet. D. v. s. vi ha inte nattvardsgudstjänst varje söndag, men i regel bila vi söndagligen 150 - 200 km - ibland mera - och hålla fyra eller fem möten. Det är tröttande i detta klimat, men det är saligt.

Av allt detta förstås att vi befinna oss vid relativt god hälsa. Jag säger »relativt», ty vi märka nogsamt, att vi dröjt härute längre än vi skulle.

Alla vännerna hälsas, särskilt dem som höra till Ditt hus.

Om Du kan bruka en del av det här brevet för din »Andliga Fläktar» ser jag det gärna. Jag har just nu inte tid att skriva en särskild artikel för din trevliga tidning.

Med käraste hälsningar
Din Ragnar Alm.

Abessinien.

Pastoradjunkten Nils Nilsson, Ljusdal, skriver i anledning av mitt brev till honom: »Det är underligt se dessa märken. De påminna en om forna lyckliga dagar, då man fick gå sin Herres ärende bland Etiopiens folk. Men jag är dock förvissad om, och därom vittna även de få meddelanden man kan få därutifrån, att Herren fortsätter sitt verk. Många ha genom nödtiden förts fram till hel avgörelse för Kristus. Och den sådd som burits ut av svenska såningsmän, få nu bära rik lig frukt. Herrens tankar äro högre än våra. Vi se endels, men Han ser på lång sikt.

Med broderlig hälsning
Nils Nilsson.

P. S. Det är verkligen glädjande, detta meddelande om ett land och ett folk vilket vi följt de senare åren med så stor intresse och känt oss som deltagare i deras lidanden, som arbetat därute för att bringa evangelium till detta folk, men på grund av tvång måste lämna fältet. Låt oss inte vara så upptagna med det, som vi brukar kalla för vårt arbete och vårt fält, att vi icke ha tid att bedja för våra bröder och systrar i Abessinien, och att Gud rikligen må bevattna det utsäde som blivit sått, till förhärligande av Jesu Kristi namn.

C. F. I-n.

Till glädje för alla afrikavänner som sänt gåvor till Afrika och syster Ruth presenteras här afrikanska barn iklädda dessa svenska kläder. Se de inte rara ut? Tacka Gud det du fått vara med i detta arbete.

I Herrens tjänst.

Malung.

Här höllos möten 26 april - 1 maj. Det var den Kristna Samarbetskommitén, bestående av Missionsförbundet - Fosterlandstiftelsen och Baptistförsamlingarna samt Frälsnings-Armen, som inbjudit att medverka i alliansmöten. De första fyra mötena voro enskilda för de troende och de andra offentliga. På Valborgsmässoaftonen hölls ett möte i Missionskyrkan klockan 8, och ett klockan 10 på kvällen på torget. Mycket folk besökte även dessa möten och på det sista voro över 500 personer samlade. Missionskyrkans sångkör sjöng och jag fick nåd att utbasuna Golgata budskapet om Guds kärlek uppenbarad i Kristus, och för var och en som tager emot denna kärlek bliver det en verklig andlig vår och vinterns kyla drives bort. Fastän påsksmällarna kastades ut bland åhörarna och frambringade lite oro, märktes dock Herrens Ande nära. Söndagen den 1 maj höllos tre möten, och många voro församlade. Det sista hölls på Frälsnings - Armen och hade vi då glädjen föra en själ till Herren. Alla möten kännetecknades av Andens kraftiga närvaro, och sammarbetet var det alldra bästa. Uti vännerna Brolins hem hade jag det bra, och av de unga vännerna omhuldades Farbror Israelsson på det bäst tänkbara sätt. Till Eder och övriga vänner, som bevisat mig så mycken kärlek och vänskap under min resa, frambär jag mitt varma tack.

Fagersta.

Den 2 maj hölls ett gott möte där och de 5 böcker som broder Karlsson hade fick sina ägare. Likaså hölls ett gott möte i Norberg på tisdagen, då en äldre kvinna böjde sig för Herren och fick frid. Hos vännerna Olsson hade jag min trevna bostad och kom där i förbindelse med en handelsresande som sade sig »vara en sådan syndare som Herr Israelsson skall bearbeta». Han bad mig besöka honom, då jag kom till Uppsala.

Västerås.

Den 4 å 5 maj hade jag tvenne möten där, i vilka förmärktes Andens närhet. Flera husbesök gjordes och erhöll jag en god hjälp till

underhållet av Syster Ruth och Rosa. Hos Syster Lalin hade jag min trevna hemvist.

Stockholm.

Besöket gjordes här 6 - 8 maj. På grund av föreliggande hinder hölls ej något mera möte än i Midsommarkransens nya trevliga Metodistkyrka. Mötet var välbesökt och välsignat, och ordet mottogs med glädje. Pastor Carfors, som inledde mötet syntes nu pigg och kry. Mötet hölls på söndagsförmiddag. På fredagen besöktes tvenne familjer - icke metodister - men som äro mina trogna medhjälpare i missionsgärningen. Vi hade goda andliga samtal och bönestunder. Var hos missionskassören och överlämnade 1000 kronor till våra systrars i Old Umtali underhåll. På kvällen bevistades pingstvännernas möte på Södermalm där bl. a. även en negergosse vittnade dyrbart om Herren. Den största svårigheten för en så ung begåvad yngling är nog den, att bli bevarad i ödmjukhet när erkännanden gives honom. Stort är dock att se huru Gud kan förverkliga sin härliga frälsning hos vilken person som helst, oavsett vad namn och hudfärg den har. Prisat vare Herrens namn. Lokalen var mest fullsatt av lyssnare. På söndagseftermiddag reste till Södertälje för att hälsa på min gode vän Pastor Edvin Lundin, som är föreståndare för pingstförsamlingen därstädes. Vi hade ett gemensamt välsignat möte och mitt vittnesbörd togs emot med stor glädje.

C. F. I-n.

Australien!

South Melbourne.

Sjömanspastorn i Svenska Kyrkan skriver: »Fridshälsning». Med glädje mottog jag Edert brev med hälsningar. Ännu ha icke Edra tidningar anlänt hit; de kunna kanske ha blivit fördröjda på vägen. Jag skall med intresse taga del av deras innehåll.

Härute på denna avlägsna utpost har jag såväl fastboende, som sjöfarande. Pastoratet är stort, cirka 1/3 av Europas nordvästra del. Förra året tillryggalade jag cirka 19,000 kilometer bland landsmännen. Det är glädje att kunna bringa dem hälsning hemifrån, samt att få vara vår kyrkas Herres ringa sändebud bland dem. Innan jag, för snart två år sedan kom hit ut, arbetade jag bland «de våra» i Schleswig - Holstein med Kiel som huvudstationen i över fyra år.

Än en gång tack för vänliga rader. Jag sänder Eder hjärtliga hälsningar från denna sidan av jordklotet med önskan om välsignelse för Eder tidning och arbete.

Eder i Herren förbundne

R. Sternquist.

Jag är så lycklig.

Vid ett tillfälle då en ung vän på ett möte uppmanade en annan att lämna sig åt Jesus, visade hon på en tredje, som föregående möte givet sitt hjärta åt Herren. Denna sade då: »Ja, jag är så lycklig». Samma flicka hade sagt till sin troende fader när hon kom hem: »Far, Gud har frälst mig.» Helt naturligt, blev han mycket glad, ty han bedit mycket för henne.

Är du ett bönens barn? Har du en bedjande fader eller moder? Är du ej frälst. Gläd dina föräldrar med den glada nyheten, att du invigt ditt liv åt Gud. Gör det i dag. Gör det medan de kära leva. Bittert skall du eljest ångra din försummelse. Dina kära väntar på dig. Jesus väntar på dig. Kom! C. F. I-n.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Juli 1938. Rom. 6: 5-6 Årg. 5.

Skriftens ord fullbordas.

Luk. 4: 21.

När Jesus började sin undervisning i anledning av Ordet Han fick, säger Han: »I dag är detta skriftens ord, fullbordat inför Edra öron. »Således sitter Jesus inför dem såsom ett av Gud fullbordat faktum! Såsom den löftesperson i vilken alla Guds löften fått sin plats. Här blev nu ett av dessa löften uppfyllt. En del löften hade förut blivit det, och många skulle ytterligare, i Honom uppfyllas. Det var inte allenast inför det de sågo utan även inför det de hörde, som de skulle lära förstå, att han var skriftens fullbordare. Säkerligen hänsyftade Jesus i första hand på profetens uttalande om smörjelsen, sändandet och budskapet, men också inneslutet däri låg Guds gärningar i Jesus som ett fullbordat faktum. De gärningar som ej ännu blivit synliga, men varom de hörde talas och som av Jesus skulle utföras voro säkrade, som om de redan voro gjorda. Vi förstå denna Jesu uttalade tanke klarast när vi se Honom stå inför hjälpbehövande. Han säger och det sker, fattiga få glädje. Luk. 10: 20. Fångna frigöras 13: 12 - 17. Blinda få sin syn 7: 21 - 22 och betryckta giver han uppmuntrande segerbärande ord Joh. 16: 33. Och när han befaller måste allt lyda, vind, vågor, onda andar, ja t. o. m. själva döden. Luk. 8: 24, 35-39, 7: 11-17.

När Han stod inför fallna olyckliga människobarn, erbjöd Han dem syndernas förlåtelse, vilket ej kunde ske utan blodsutgjutelse, men Han handlar såsom om offret av Honom redan hade skett. Detta är en underbar uppenbarelse i Jesu undervining. Alla som upplever smörjelsens välsignelse och lever däri, gå in med sitt arbete i förberedda gärningar Ef. 2: 10. Resultatet av deras arbete ligger, som ett fullbordat sådant, innan det blivet gjort. Profeten Jesaias säger om samma sak: »Allt vad vi har uträttat har du (Gud) utfört för oss »Jes. 26: 12. Huru dyrbart är det icke för dem som invigt sina liv till helig tjänst åt Herren, att just få räkna så: De behöva ej oroa sig över resultatet av deras arbete och likväl icke för den skull bliva likgiltiga. Men för att få resultaten uppenbara behöver Gud själar som gå in i Jesu lydnad. Att se på resultaten med denna blick bringar ej fram likgiltighet för arbetet utan fostrar till trohet även i den till synes ringaste gärning. På denna väg skola vi även medverka till att »ett nådens år från Herren» blir förverkligat.

Jag omnämde, att det var icke

allenast det de såg av Jesus, utan också sanningen om Honom som de hörde, var ett fullbordat faktum. När grekerna ville se Jesus, sade Han icke: »Här är jag, se på mig, det är jag som heter Jesus». Nej, de kunde ej se Hans verkliga gestalt. Så var det också med folket i synagogan. De kunde höra, vad Han talade, men ville de komma till full klarhet om Hans person och det uppdrag han fått att utföra, fingo de, liksom grekerna, gå dit där vetekornet blev nedlagt i jorden och dog och där det spirade opp. De måste gå till Golgata och den tomma graven. Det är på smärtans och lidandets väg som de kristna uppenbarar den sanna Kristus-gestalten, och i ett segrande liv, som Han blir förhärligad. När så sker äro vi på väg att bringa fram «ett nådens år från Herren». Må det bli en verklighet! Det kan ske, pris ske Gud!

Överraskning.

Under en serie möten stod en fader upp vid ett av dessa och vittnade om sin frälsning. Han omtalade, hur en fader hade fått bönesvar och alla barnen blivit frälsta på ett möte och tillägger: »Jag har barn i detta möte, som ej äro frälsta. Eder fader har bedit länge för eder. Kom till er faders och moders Gud». Jag gick ned för att samtala med själarna och kom att stanna inför ett par unga kvinnor. Efter en kort stunds samtal stiga de båda upp och följa med fram och böja sig för Herren. Deras moder som satt vid deras sida följde med. Hon var troende, och strax efter kommer den broder som hade vittnat om Guds frälsning, och böjer sig vid sidan av dessa ungdomar. Han beder: »Gud, fräls mina flickor.» Efter en stunds bönekamp komma de till frid och vila i Jesus.

Jesus kommer med överraskningar. I flesta fall när Han ger bönesvar bliver det en överraskning för oss. Men underbar blir en sådan för alla, som får uppleva den. Ungdomar, gläd edra föräldrar i tiden med denna överraskning. I kan ej giva edra föräldrar en större glädje, och Jesus en större gåva än denna. Låt ej Satan bedraga eder och taga er bästa tid och kraft.

C. F. I-n.

Brev - Vittnesbörd.

»Pris ske Gud att han hör bön. Dock synes det ibland som djävulen försöker med hela sin makt slå i spillror det verk som Jesus begynt men - »I kraft från höjden skall jag fri och glad Vandra hela vägen hem till gyllne gators stad». Ibland känner jag mig så förkrossad över att inte Jesus sänder mig denna kraft så att jag kan leva ett segrande liv och även uträtta något för Honom.

Jag väntar och längtar att Jesus skall infria sitt löfte. Men Gud kanske vill ha mig därhän att bli övergiven av alla, men så mycket mer beroende av Honom. Det beroende, att man inte gör något eller söka gå i egen kraft. Denna känsla har så ofta gjort mig outsäglig lycklig och jag beder, att jag alltid må få känna det så. Skulle man ständigt se på mörkret omkring en skulle man aldrig vara glad».

Svaret:

Visst kan kraften komma. Det är inte kraften vi skola vänta på, utan Herren. Sedan anmälan in-

gått till kraftverket att man ville ha kraft mottager man föreskrifterna därför och erlägger inträdesavgiften. Man hänvisas till en godkänd montör för uppläggning av servisledningarna. Därunder blir det mycket stök. När detta bliver gjort anmäles det för ledningen av verket och då tillkopplas servisen med huvudledningen. Så är allt färdigt. Men man måste tåligt vänta tills allt blir färdigt och inte gå och tjata på ledarna eller montören, ty då kunde det hända att tiden blev fördröjd. Särskilt om jag lägger in mina oerfarna meningar om saken. Bäst är att anförtro arbetet åt den som förstår det och vara tacksam för framstegen om än det går sakta. Sedan är det blott att slå kontakten till och kraften kommer.

Bed om den Helige Andes gåva. Följ föreskrifterna; Var lydig. Erlägg inträdeskostnaderna; försaka dig själv. Servisledningen lägges under prövningsstunder och glädjestunder. Vänta tåligt på Herrens tid: Bliv stilla. Sträck ut din hand i tro; grip löftena. Fatta tag i Jesu hörntofs; trofastheten i löftena, och du har kraften.

Vår värderade regent

Konung Gustav V.

Fosterlandets regent, vår konung, Gustaf den femte, fyllde den 16 juni 80 år. Många voro de lyckönskningar som kom Majestätet till del, och på olika sätt tillägnade folket, både hemma och ute, honom sin hyllning. Såsom tillbörligt var voro även de kristna med uti hyllningen såväl med sång, gåvor och förböner. Vi ha stor orsak att tacka Gud för den långa fredstid vi fått njuta av i vårt land under den eljest mycket oroliga tid som varit i andra länder. Att vår regent i sitt visa tillvägagångssätt däri haft sin stora del kunna vi ej annat än med glädje och tacksamhet erkänna. Vi tro också, att de troendes förböner - vilka äro många - ofta blivit den okända drivande orsaken till att hålla farorna borta från vårt land. Men vi böra, trots detta lugn, i fortsättningen »vaka och bedja», ty gång efter annan ha vi förnummit huru »luftens härsmakt är verksam» och söker att utöva sitt inflytande på ledande krafter, hänsynstaganden bliva allt mindre och mindre.

Vid lyssnandet i Radio av högtidsfirandet i Stadion i Stockholm av konungens 80-årsdag, då ett brusande jubel som en mäktig storm mötte konungen, och vid åhörandet av konungens tal, greps plötsligt mitt hjärta och sinne vid tanken på stunden då vår välsignade Herre och Konung, Jesu Kristus, skall uppenbara sig. Då de frälstas jubel skall som ett väldigt brus hälsa och hylla honom. I gäldje och tacksamhet tårades mina ögon och sucken trängde sig fram ur mitt inre: »O, Jesus kom snart. Hjälp mig att då få vara med och giva dig mitt hjärtas hyllning för att du av nåd frälste och bevarade mig.» Undrade även huru många av dessa, som på konungens 80-årsdag hyllade honom, då skulle vara med och giva Jesus hyllning. Skall du vara med då? Börja då i dag och giv Honom hyllning med att utvälja Honom som din Herre och konung!

G. F. I-n.

Små plock.

"Det är så trevligt att få gå omkring med de kära "Fläktarna", ty alla tycka om dem och längtar efter nästa nummer. Och afrikaboken, den var väl värd sina penningar, så det ångrar jag inte alls på att jag köpte den. Det är som den förde särskild välsignelse med sig. Det har varit så många gånger sedan br I. var här."

Glädje och hugnad skänker den kärlek

Afrika.

Syster Rosa i sin nya gärning.

Old Umtali den 10/5, 38.

Syster Rosa skriver: »Det är snart tid att gå ut till kliniken, men jag skall åtminstone söka börja på brevet. Min brevhög av obesvarade brev växer för varje postdag. Trots mina goda föresatser, bliver det bara sådana. Hur gärna jag ville räcker inte tiden till.

Jag sitter just och tänker på, att för 6 månader sedan satt jag på båten med Afrika som mål. Ja, hur man undrade vad det nya landet skulle möta med. Och så har månaderna försvunnit, och nu känner jag det som mitt hem här.

Syster Ruth är ute på distriktet. Hon reste för en vecka sedan. Så här är så tomt efter henne. Vi ha en mycket god samvaro. Vad hon betytt för mig, vet endast den, som kommer ny till ett främmande land, hjälplöst beroende av kamraterna. Vi äro också tacksamma för vårt gemensamma arbete. Jag tänker så ofta på henne därute i byarna, måtte ordet hon sår ut bära skörd och bliva många till välsignelse. Jag har haft ett brev från henne. Hon har mycket folk på mötena, också icke kristna voro med. Ett möte höll på i 3 1/2 timme, men då måste hon sända dem hem. De ville stanna längre. Jag undrar hur många i Sverige som ville sitta så länge i kyrkan. Men detta folk längtar efter Gud, och de tröttna inte att höra. Nu äro de naturligtvis särskilt glada över att ha Syster Ruth hos sig, och vilja utnyttja tiden väl. Ja, må Gud välsigna henne och allt vårt folk.

Det bliver under många pauser, som ett brev kommer till. Har just nu varit ute i sjukhuset. Jag har en liten sjuk flicka, tror att hon har lunginflammation. Stackars moder, hon är så förtvivlad. Man har bara att följa doktorns ord. Många gånger står man där, och intet hjälper. Ja, huru beroende äro vi inte av Guds hjälp. Han är ljuset i allt det mörka, styrkan i vår svaghet, visheten där vi intet förstår. Ja, huru skulle vi klara oss om inte Gud vore med oss.

Förra söndagen var jag kallad ut till en by, där en kvinna låg sjuk. Vi körde i över tre timmar, många gånger sågo vi ingen väg, men en av våra skolpojkar hade vi tagit med oss som vägvisare. Jag kan inte förstå. hur han kunde hitta rätt, men Gud som ser all nöd, var också med oss på den färden. Huru många floder vi körde över, kommer jag inte ihåg, men till slut var det inte körbart längre. Framför oss rann en flod förbi och på

andra sidan en nästan lodrätt backe. Det var otänkbart att gå upp med bilen. Så var det inget annat att göra än börja vandra. Det var kväll och mörkt. Efter 1 1/2 timme hastig gångmarch nådde vi kraalen. Därinne i en hydda låg kvinnan. O, hur smutsigt det var, mitt på golvet satt en gammal kvinna och rostade majs över den öppna elden. Barnen sprungo omkring gråtande. vägglöss och kackerlackor myllrade om, jag kunde knappast se väggen för dessa, och borta vid ena kanten låg den stackars kvinnan. Å, vad det är synd om Afrikas kvinnor, vilka lidande de måste utstå. Må de bliva ett särskilt böneämne för missionens vänner hemma i Sverige. Så gjorde vi en bår av tjocka pålar, det blev hönshusets tak som fick släppa till den. Så band vi fast en filt med bark, så vi kunde bära henne. Den svarte är hjälpsam när det behövs, och snart var hela kraalens manliga styrka här, och så började den långa vandringen till bilen. Vi kommo dit efter några timmar, där en av missionärerna mr Taylor, tåligt väntade att köra oss hem. Som jag ansåg det var bättre att låta doktorn se henne, körde vi till Umtali först. Fram emot midnatt kommo vi hem. Dessa gamla kvinnor, som hjälpa kvinnorna vid deras förlossningar ha ju inte den minsta aning om renlighet, och så har man de hemska infektionerna, som många gånger, ja i myckenhet ändar deras liv. Hur tacksam är man inte för alla dessa, som är inom räckhåll, men alla de många ute i byarna, som kämpa och lida, utan vetskap om levande Gud, och att söka sig fram till missionsstationen för att få hjälp. Ja, landet är stort, men arbetarna få, många fält ha redan vittnat till skörd, men vem vill gå? Men ett är underbart, när inte vi räcka till, så ha vi bönens väg att gå, och hur många himlabroar ha inte byggts mellan bedjande hjärtan och Gud.

Varje torsdag ha vi missionärer bönemöte. I torsdags hade vi först vittnesbörd. Vi voro 16 stycken. De började vittna den ene efter den andre, och jag satt där och undrade, om jag skulle låta all rädd-håga fara när det gällde engelskan, och vittna, och jag övervann. Gud lade orden i min mun. Detta var mitt första vittnesbörd på engelska, frånsett vad jag talat med patienterna. Ja, Gud har verkligen hjälpt mig underbart med språket, men det är också svar på de mångas böner, som både härute och där hemma sänts upp till Gud för mig.

Var så kärt hälsad. Om något av detta kommer i »Fläktarna», så hälsa alla vännerna som äro med i bön för oss härute. Gud är trofast!

Tillgivna Rosa.

För dubbelt igen.

»Tala vänligen till Jerusalem, ropa till det, att dess strid är slut, att dess synd är betald och att det har fått dubbelt igen av Herrens hand för alla sina synder. Es. 40: 2.

En bibeltolkare förklarar i en bok att detta ord hänvisar till en gammal judisk sed när någon icke kunde betala sin skuld. Kreditorerna kunde då föra en sådan man inför stadens rättsman, denne skrev då upp hans och familjens namn samt skuldens storlek. Detta dokument blev sedan fastspikat på stadsporten och gäldenären, som var utfattig, blev utstött ur församlingen. Skulle han emellertid själv eller hans familj bli istånd till att betala skul-

den måste stadens rättsman gå åter till stadsporten. Dokumentet blev nu lagt samman dubbelt och en spik drevs igenom det hela och då blev det sagt, att »Nu har denne fått dubelt igen för sin skuld. Skulden var borta och han fick komma tillbaka till församlingen, se Kol. 2: 14.

Huru härligt, att skulden är betald av Jesus Kristus. Spikarna i Hans lekamen säger oss att det som låg oss mot är naglat fast vid korset. Pris och lov för denna härliga tillgift. Vi har fått »dubbelt igen för all vår skuld, för alla våra synder».

Arne Hogland.
Swedish Alliance Missionär, Barberton.

SVENSKFÖDD BISKOPINNA I CHILE.

Biskopinnan Lisa de Elphick från Sydamerika besöker vårt land och håller föredrag i metodistförsamlingarna och Frälsningsarmen i Sverige, om de andliga och sociala förhållandena på denna vidsträckta kontinent. Fru de Elphick är svenska till börden, född och fostrad i Ljusdal, Hälsingland. I Sydamerika har hon arbetat i missionens tjänst i aderton år. Under de första 9 åren verkade hon inom Frälsningsarmen, men 1929 ingick hon äktenskap med därvarande metodistpastorn, Robert de Elphick, som senare blivit biskop inom metodistkyrkan - en chilen av engelsk - fransk börd. Härigenom blev metodistkyrkan hennes arbetsfält.

Fru Elphicks besök var också att hälsa på sina släktingar i Ljusdal samt att genomgå en barnsjuksköterskekurs på 6 månader. Hennes avsikt är att sedan kunna få till stånd en utbildningsanstalt för barnsköterskor i Sydamerika, vilka är ett av landets största behov. I Chile dö icke mindre än 258 barn på 1000, detta är mera än i Indien. Orsaken är dålig hygien, umbäranden, svält och fattigdom. Men allt detta kan avhjälpas.

I Sydamerika söker Metodistkyrkans mission att genomföra ett andligt - socialt - uppfostrande program. I Chile har den 40 församlingar, i Peru 12, i Panama 10 och på Costa Rica 4. I dessa republiker har den goss- och flickskolor. I Santiago har den en barnkrubba med plats för 80 småttingar - barn till ogifta mödrar. I Chile driver den en jättestor mönsterfarm. Denna är en halv svensk mil i omkrets och har 300 arbetare, som alla bo i trevliga bostäder och ha ett eget jordstycke att bruka för egen räkning. På farmen finnes ett mejeri och en stor frukträdgård. Till Frankrike exporteras frukt och bruna böner. Behållningen av farmen tillfaller missionsarbetet i Sydamerika. Missionen vill härigenom lära dem att det går an att idka jordbruk med förtjänst och ändå betala arbetarna ganska bra löner.

Hennes föredrag äro högeligen intressanta, ty de giva en inblick i framtidens land och morgonrodnadens rike, rosornas och vinrankans paradis.

G. P.

I Herrens tjänst.

Kumla.

Reste hit på måndagen den 9 maj, där vi också hade ett gott välbesökt möte. Mottog redovisningar för en del afrikaböcker. Det som rörde mig mycket var en ofrälst mans redovisning av 6 afrikaböcker som han för någon tid sedan tog för att söka få ut. Han har varit

mitt böneämne under någon tid, och hans hustru får säkerligen glädjen se honom frälst.

Lanna och Lekhyttan.

Här hölls ett möte på vardera platsen och blev 3 böcker utplacerade, de överblivna 7 stycken sändes per post till Stockholm.

Örebro.

Mötet här den 12 maj var rätt talrikt besökt och Guds närvaro förnams. Ungdomarna deltogo med sång och musik, varefter en god bönestund följde. Kollekten som välvilligt överlämnades åt mig för missionens räkning uppgick till 31: 92.

Falköping.

Under resan dit stannade över i Laxå mellan tvenne tåg och hälsade på vännerna Johansson. Pastor Fenger eftertelefonerades då vi hade en god samtalsstund. Mötet i Falköping var dyrbart. Bodde hos några av församlingen nyförvärvade vänner. Gud välsigne detta kära hem. Vi hade tvenne goda bönestunder.

Alingsås.

För första gången under hela min verksamhetstid var jag i tillfälle att här få frambära evengeli budskap. Goda möten hölłos på lördagskvällen och söndagsförmiddagen. Guds Ande var välsignande nära och ej så få lyssnare. En god kollekt tillfördes missionskassan och hos fru Hilda Johansson - som varit en god spridare av afrikaboken - hade jag min trevna bostad och där jag blev vederkvickt till både kropp och själ.

Göteborg.

På grund av förekommande hinder kom ej några möten att hållas här, utan hade broder Henriksson ordnat för mig att deltaga med uti ett möte i Mölndal på söndagseftermiddagen klockan 6. Broder Alb. Andersson mötte vid spårvagnen och bjöd på bil hem till sin bostad där jag fick bo de tvenne dagar jag skulle stanna. Ett talrikt besökt möte, med förnimmelse av Guds Andes närhet kännetecknades det. »Mötet var så mäktigt» sade broder Lindberg» så jag kom mig ej för att tacka för besöket, och förövrigt tycker jag att för mycket av det slaget vill gärna ta bort det andliga intrycket». I den saken voro vi fullkomligt ense.

På måndagen den 16 maj gjordes flera hembesök, därunder fick jag reda på 20 stycken förkomna afrikaböcker, vilka skulle sändas till Stockholm senare.

Kungsbacka.

Mötet här på tisdagen var mycket, gott och fastän antalet församlade voro få blev kollekten god och 4 böcker blevo utplacerade. Det var glädjande att få bo i Fru Wickmans hem.

Råå.

På onsdagen bar resan hem till Råå. Så har denna resa varat från den 29 januari till den 18 maj. Gud har underbart styrkt och uppehållit under denna tid, för detta tackar jag Gud av allt mitt hjärta. Men också till alla mina många vänner som haft besvär med mig framföres härmed mitt hjärtliga tack. Och jag vill säga till Er, som så mången sagt till mig: »Lönen väntar där hemma»!

C. F. I-n.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 90873. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

BAROMETER

å försålda afrikaböcker 1938.

	1/1;	30/6
Ankarsrum	- -	- -
Alingsås	40	- -
Arvika	3	8
Aarhus	48	- -
Arboga	4	- -
Avesta	12	- -
Brooklyn	10	- -
Bergenforsen	- -	- -
Boden	20	25
Bollnäs	- -	7
Borlänge	68	- -
Bäckefors	5	- -
Boxholm	7	10
Bengtsfors	24	35
Björneborg	20	- -
Borås	20	- -
Buttle	- -	- -
Bälinge	10	- -
Bånghammar	10	- -
Delary	- -	- -
Djursholm	20	- -
Degerfors	25	- -
Eriksdal	- -	- -
Eksjö	8	13
Emmaboda	20	- -
Eskilstuna	- -	10
Falun	43	- -
Falerum	- -	- -
Falköping	13	15
Finspong	- -	- -
Filipstad	- -	13
Fagersta	25	- -
Gevle:		
Matteus	65	69
S:t Petri	45	49
Glava	- -	- -
Grums	- -	- -
Göteborg:		
Matteus	10	- -
Efraim	33	36
Emanuel	16	20
S:t Jakob	34	- -
S:t Peter	- -	- -
Tabor	21	- -
Grängesberg	- -	- -
Hudiksvall	20	- -
Härnösand	30	- -
Hultsfred	10	- -
Huskvarna	50	- -
Hälsingborg	13	16
Höganäs	10	- -
Hallsberg	12	- -
Helsingör	9	- -
Halmstad	- -	- -
Hallstahammar	20	- -
Heby	13	20
Hedemora	10	- -
Helsingfors	10	3
Hässleberga	45	- -

	1/1;	30/6
Iggesund	- -	- -
Jönköping	17	27
Karlholm	- -	- -
Kiruna	- -	- -
Kärreberga	7	- -
Korsnäs	13	- -
Kalmar	4	- -
Karlshamn	113	- -
Karlskrona och Rödeby	20	- -
Karlanda	- -	- -
Karlskoga och Bofors	10	- -
Karlstad	28	- -
Kristinehamn	19	39
Kumla, Stene	60	76
Kungsbacka	10	13
Klintehamn	88	90
Kolsva o. Odensvi	3	- -
Kungsör	30	- -
Köping Eklunda	30	- -
Laxå	21	24
Leksand	10	- -
Luleå	5	12
Landskrona	10	- -
Linköping	- -	- -
Loftahammar	31	- -
Lotorp	6	- -
Lund	22	- -
Långasjö	5	10
Lanna	- -	3
Lidköping	94	102
Lindome Hedesäker	14	16
Lindesberg	107	115
Ludvika	5	- -
Limhamn	10	20
Lärbro	10	- -
Malmberget	- -	- -
Malung	43	48
Mora	5	11
Malmö	37	48
Motala	3	- -
Mönsterås	1	- -
Märsta	7	- -
Mörkö	5	- -
Munkfors	21	29
Mölndal	27	37
Norrköping:		
Betel	33	43
Salem	50	53
Nässjö	13	- -
Nykroppa	- -	- -
Norberg	4	- -
Nyköping	7	- -
New York	1	- -
Orsa	5	11
Oslo	60	- -
Oskarshamn	13	- -
Rönneshytta	6	10

	1/1;	30/6
Råå	124	- -
Roma Kloster	22	30
Rotebro	- -	1
San Diego	20	- -
Sandviken	23	- -
Skutskär	22	25
San Francisko	3	- -
Sund	- -	- -
Siknäs	10	- -
Sollerön	10	- -
Sommen	16	- -
Sundsvall	- -	2
Skruv	32	33
Strömstad	107	123
Svartå	- -	10
Säffle	24	27
Sala	7	- -
Slite	- -	- -
Stockholm:	152	172
S:t Peter	80	- -
S:t Paul	6	- -
Trefaldighetskyrk.	53	56
S:t Marcus	10	- -
Örby	- -	5
Kungsholmen	6	7
Midsommarkr.	- -	- -
Surahammar	- -	- -
Södertälje	15	- -
Tranås	39	- -

	1/1;	30/6
Trollhättan:		
Natanael	18	- -
Tabor	10	- -
Tungelsta	5	- -
Törreboda	10	- -
Uppsala	38	- -
Valbo	15	25
Vivstavarv	3	- -
Valdemarsvik	10	17
Vetlanda	6	- -
Virserum	- -	- -
Västervik	10	- -
Växjö	5	- -
Vara	49	54
Valda	- -	- -
Vittsjö	6	10
Varberg	- -	- -
Vänersborg	5	6
Visby	27	- -
Västerås	186	196
Åby-Torsång	20	25
Åmål	35	37
Åtorp	7	- -
Östersund	13	- -
Ödeshög	10	- -
Örebro	50	52
Östergarn	3	- -
Öregrund	30	32

Tiden 1 jan. — 31 juni försålda böcker: 183

REDOVISNING

för inkomna medel genom Afrikaböcker m. m. 1 januari — 30 juni 1938.

Thyra W. 50: -. Ida M. 5: -. Holmgren 20: -. Maja L. 20: -. Ingrid L. 2: -. Karin O. 15: -. Andersson gn. Ström. 30: -. Dito gn. Fredriksson 10: -. Petterson 25: -. Bönqvist 10: -. O. Boström 5: -. Eimir 50: -. M. Mattsson 10: -. Oscar L. 15: -. Adelma 20: -. Lindell 35: -. Magner 50: -. Rosenkvist 5: -. Torgny L. 30: -. Sten J. 20: -. Solberg 10: -. Helge I. 25: -. Dito 15: -. K. R. Karlsson 35: -. Mia K. 25: -. Maria K. 50: -. Sällbert 50: -. Märta-Greta J. 40: -. Kittesen 40: -. Johan A. 15: -. Fanny A. 5: -. Enock H. 10: -. Byman 10: -. Dahlbäck 15: -. Brolin 25: -. Olsson 15: -. Annie S. 80: -. Ahlström. 35: -. Sällbert 50: -.

Ett varmt tack till alla mina medhjälpare i bokspridningen Gud välsigne Eder alla rikligen. Se meddelanden från Syster Rosa.

C. F. I-n.

REDOVISNING

av inkomna medel för Syster Ruth Hanssons underhåll m. m. 1 jan. - 30 juni 1938.

G. W. A. 15: -. C. N. 10: -. Öhberg 10: -. Siri 5: -. Ella 5: -. Magda 5: -. Hulda 5: -. E. P. 25: -. Gravè 10: -. Greta B. 20: -. Hulda E. 10: -. Thekla B. 3: -.

Fortsättning i nästa nummer.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

Augusti 1938. Årg. 5.

De gåvo honom alla sitt vittnesbörd.

Luk. 4: 22.

Det vill synas som om Jesu förkunnelse väckte åstundan efter att få avlägga vittnesbörd om Honom och ett vittnesbördsmöte kom att ledas av Jesus. Visserligen var det några som däri uttalade sin undran över Jesus själv och Hans härkomst, men detta gav Jesus anledning till uttalandet av de bevingade orden om läkarens ställning till sin egen sjukdom och profetens till sin egen fädernestad. Han kom därmed att undervisa dem om, huru Gud satte åt sidan dessa, som berömde sig av sin härkomst och egenrättfärdighet och använde sig av de lidande och behövande.

Ofta åtföljes en sann evangelisk förkunnelse av den välsignelsen: åstundan i åhörarnas hjärtan att med ett vittnesbörd få sanktionera det förkunnade ordet. Verklig andlig förkunnelse väcker ofta hos den vakne och hörsamme åhöraren nya tankar och visar ut till en vidgad andlig synvidd, som kunde bli av betydelse om desamma kom att meddelas. En sann budbärare av evangeli budskap har ofta förnummit denna känsla under förkunnelsen, men på grund av en längre tids tystnad i detta avseende, då åhörarna blivit fostrade till krav att få höra väl uttänkta predikningar, har det blivit att följa i samma spår. Ofta synes budbärarna vara stark bundna vid sina anteckningar, i likhet med föredragshållaren, och det blir svårt att lösgöra sig därifrån och helt följa Andens ledning ut på ordets gröna ängar. Att hålla sig till anteckningar var något som fordom mycket skarpt kritiserades av frikyrkofolket. Dessa uttalanden förringar inte ett verkligt studium av bibelordet, utan tvärtom, rekommenderas det, att därunder nedteckna de tankar Anden ger. Det stärker minnet och visar vägen ut till ännu andra ordets skatter.

Det synes som om det personliga vittnesbördets tid, i stort sett, hör till en förgången tid. Då var dessa med i räkningen i snart sagt varje möte, därför att budbäraren förnamm denna längtan hos åhörarna, vilken längtan också födes i ett nyfött hjärta. Detta känna vi alla till från vår första tid i sällskap med Jesus. Säkerligen skulle, om våra unga kristna kunde uppfostras till avläggandet av personliga vittnesbörd, detta bidraga till danandet av andliga frimodiga karaktärer och fostra fram ännu flera prövade budbärare för Guds rike. Sanna vittnesbörd om gjorda upplevelser av Guds nåd ha ofta haft en beundransvärd verkan till förnyelse och väckelse för andra, och danat vittnen ute

i det praktiska livet. Det har också verkat mera liv och hänförelse i verksamheten. »De gåvo Honom alla sitt vittnesbörd».

Må vi alla som höra Herren till, giva Honom vårt vittnesbörd, även uti Hans tempel. Vi ha ju inte allenast lyssnat till nådens ord som utgått från Jesu mun, vi ha upplevat budskapets frigörande kraft. Vi ha kommit bort från andlig nöd och brist, blivit befriade från träldom och fångenskap under Satan, synd och värld. Vi ha blivet uttagna från mörkrets välde och blivit räddade undan världsväsendets tryckande börda. Vi ha upplevat »ett nådens år från Herren». Minns du inte broder och syster hur det då var? Var det inte nåd, överflödande nåd, som då kom ditt arma hjärta till del? Säkerligen minnes du värmen i dina vittnesbörd, böner, sånger och arbete för Herren Jesus. Önskar du att samma nåd skall flöda över andra lika hjälpbehövande som du? Träd då fram som förr och giv ditt vittnesbörd åt Honom, som i fordom tid. Kanske du därmed bereder vägen för »ett nåden år från Herren».

När nådens år uppenbarar sig sker detta synligt genom bekännelse, vittnesbörd och bön. Då blir det ej tillräcklig tid för dessa som ha ett gott ord att säga om Jesus. Det ena vittnesbördet avlöser det andra. De äro ej långa intetsägande sådana, utan korta och kraftiga, vilka bära vittne om upplevade erfarenheter av Guds nåd. Dock gäller det att även under sådana tider vara på sin vakt, så att ej inflytelser från dem, som i Jesus ej kan se något särskilt, ej må få rotfäste i själen, utan att man även där står rustad emot dessa, liksom en ung man stod, när efter ett av hans första vittnesbörd en äldre man steg upp och sade: »Unge man, när du ej kunde avlägga ett bättre vittnesbörd borde du tigit». Han stod upp och sade: »Ja, det är sannt att mitt vittnesbörd var dåligt, men vad Jesus har gjort är ej dåligt». Herren give oss »ett nådens år». »Kära vän, du som lider, är fattig till kropp och själ, är en syndens fånge och träl, är blind och ej kan se Guds rika kärlek, är betryckt av nöd och motgångar, tag emot detta nådens ord från Herren: Kristus är sänd för att göra dig fri. Fri i dag, rik i Honom. Tro det och du skall få erfara verkligheten av att året blivet »ett nådens år från Herren». Pris ske Gud att det kan ske!

De ställdes mot väggen.

Scen från ett ryskt fångläger.

»Här är de heligas tålamod och tro». Ett kallt, strilande regn låg som en grå dyster slöja över tjeckalägrets stora gård, som var flankerad av smutsiga träbarackor och fylld av tusende fångar med magra, insjunkna ansikten och höljda i lumpor och paltor. Det var en plötslig och oväntad befallning av kommendanten, som kallade dem ut ur barackerna. Vad kunde det innebära? Det var inte tiden för den vanliga appellen. Vanligen var kvällskontrollen mycket senare, kort före sovdags. Där stodo de uppställda i en stor fyrkant, dessa oskyldiga, s. k. förbrytare, i sina trasor. De flesta voro barfota. En tung, dyster stillhet låg över skaran.

Ingen visste orsaken till denna oväntade uppställning. Ingenting ovanligt hade inträffat, med undantag av två flyktförsök dagen förut under arbetet i skogen. Två flyktingar hade blivit dödade och en tredje träffad av en kula, utan att stupa. Men denna händelse kunde

inte vara orsaken. Detta var en mycket vanlig sak i det ohyggliga liv, som dessa förvista förde i dessa särskilda tjeckaläger på nordstranden av Bajkalsjön.

De olyckliga fångarna voro fullständigt genomblöta och skälvde av köld och fruktan. Varje försök till rörelse eller samtal var strängt förbjudet. Ungefär en timme stodo dessa olyckliga människor så. Äntligen öppnades porten, och några uniformerade män kommo ut. Det var lägerkommendanten, en lettländare med mörk uppsyn, hans adjutant och sex lägervakter samt en uppsyningsman från tjeckan. Dessa »vakter» voro också fångar men inte politiska, utan kriminalförbrytare, mördare och banditer. Myndigheterna ha skänkt dessa en viss förtroende ställning och brukade dem för olika tjänster och lämnade dem t. o. m. gevär med skarp ammunition. Till sådana förtroendetjänster hörde fångarnas bevakande i lägret, vid arbetet, vid transporter till andra läger o. s. v. Dessa »vakter» tjänade vanligen de reguljära tjeckamännen som deras medhjälpare och under deras kommando. De användes också till att utföra exekutioner, när någon dödsdom fallit.

Kommendanten och hans stab trädde för fronten i denna olyckliga armé. Ett »Giv akt»! dånade över leden. Det var adjutanten som kommenderade. »Kamrat kommendanten skall uppläsa en förordning.» Fångarna stodo som förstenade. Så hade aldrig en förordning blivit bekantgjord. Det måste röra sig om någonting mycket ovanligt. Kommendanten drog ett papper ur fickan och började läsa: »Lägertribunalet har dömt följande personer till döden för kontrarevolutionära stämplingar och religiös propaganda i lägret. De skola skjutas». Och så kommo namnen. Här gjorde han en paus, strök regnet ur ansiktet och fortsatte: »Denna dom skall verkställas i alla fångarnas närvaro». Åter strök han med handen över ansiktet och fortsatte: »Till denna förordning kan jag också tillägga följande: »Varje yttre och påtagligt tecken till religiös känsla, såsom korstecken, högljudd bön och utförande av varje religiös handling i vilken form det vara må, kommer också hädanefter att bestraffas med döden. Ni äro här i tjeckans koncentrationsläger och måste glömma alla de där dumheterna. Ett bör ni ha klart för eder: att religionen är opium för folket. Religionen, den är vår fiende. Den har kapitalisterna i alla länder brukat för att hålla proletariatet nere och för att bättre kunna utnyttja det. Har ni förstått?

De tusen fångarnas tystnad var svaret. Dessa människor voro slagna till marken. Ja, då ni nu hört detta har jag inte mer att tillägga. »Så vände han sig till adjutanten och sade med höjd stämma: Giv plats vid muren»! Några kommandoord ljödo En omgruppering gjordes med dessa trasornas och fasornas lumphöljda kompanier, så att en del av stenmuren blev fri. »För dit de dömda»! befallde kommendanten.

Det regnade oavbrutet. Den grå himmelen med de lågt dragande molnen hjälpte till att göra stämningen än tröstlösare bland de olyckliga. Och vid kommendantens ord: »Giv plats vid muren visste alla klart vad som nu skulle hända. I Sovjetunionen är uttrycket att ställa mot väggen allestädes känt. Om några minuter såg man den dystra processionen av de till döden dömda. Långsamt rörde sig den lilla skaran dödsmärkta, starkt bevakade av lägervakter och tjeckasoldater.

forts.

Kasten icke bort eder frimodighet,

Melodi till nedanstående sång.

C.F.I-n. C.F. Israelsson.

Jub-la ut mitt sälla hjärta, Sjung din sång med fröjdfullt mod. Jesus burit all din smärta. När Han gav sitt liv, sitt blod. Sjung då Halleluja. Jag är nu fri. Jag Dig pri-sar Je-ho-va. Mer skall det bli.

KÖR: Se, Han kommer uti skyn, Underbar blir denna syn. Jag då jub-la vill, Halle-luja; och Dig prisa Je-ho-va.

Sjung hans lov!

Sjung Hans lov som från det höga
Sände oss sin Ende Son
Och som med sitt milda öga
Följer oss ifrån sin tron.
Sjung då ut med jubel Din frihetssång:
"Frukta icke! Gud är med" I tidens tvång

Kör:

Se Han kommer, Jesus Krist
Att oss frälsa från all brist.
Sjuug Hans lov, som vill alla samla
Till sitt hem i himmelen.

Sjung Hans lov, som korsets smärta
Tog på sig för synden vår.
Minns i kampen brast Hans hjärta,
Därmed himlen öppen står.
Sjung då ut med jubel, Sjung änglasång:
"Ära, ära vare Gud"; Ja, dagen lång!

Sjung Hans lov du frälsta skara,
Snart vi mötas få i skyn.
Tecknen synes uppenbara
Jesus snart i morgongryn,
Därför sjung med jubel Din himlaton:
"Äran, makten är vår Guds Inför Hans tron".

Afrika.

Syster Ruth Hanssons bybesök på CEDICKA DISTRIKTET.

Sahara.

Sedan vi anbefallt oss i Guds omsorg startade vi vår färd ut på distriktet. Lois, en ung sjuksköterskeelev och Nathanael, en gammal trogen missionsarbetare, äro mina medhjälpare. Bilen var lastad med bensin, medicin, filtar och mat. Vi skulle vara ute 5 veckor. Först började vi färden på kända vägar, men när vi kom in på de okända stigarna, tycktes de alla gå i samma riktning. Men allt gick ändå väl och när vi såg berget, vid vars fot den första missionsstationen var belägen, blevo vi glada. Men vi hade glatt oss i förtid. Vi kommo nämligen till en djup flod som ej hade mycket vatten. Det höll på att gå olyckligt för oss där, då

den har stor lön med sig Hebr. 10: 35.

vi skulle uppför den branta flodbädden.

I närheten fanns en tobaksfarm, och då bladen skulle inforslas från den avlägsna farmen användes en ekaliknande släde, som också fick tjäna som sandplog. När vi kom var sanden inplogad i den strömfåra som regnet gjort och där var det så löst att bilen sjunk ned på ena sidan och vi voro nära att stjälpa över. Som väl var hade vi sett en del arbetare och Nathanael gick och bad dem om hjälp. En vit man hade ledningen. Bilen var snart på fast mark igen. Sedan hjälpte de oss upp för den lösa branta flodbädden. O, vad de svarta skreko när de lyfte upp bilen. De mena nämligen, att de få större styrka när de skrika. När jag hör dem göra så, tänker jag så ofta på när Jerikos murar föllo. Sedan följde de oss ännu ett stycke över en annan flod. Den vite mannen fruktade för att sanden även där skulle vara lös. Jag var tacksam till Gud att ingen kom till skada. Lois var lite förskrämd där hon satt som inmurad mellan bildörren och bagaget.

Miss Jessy med svarta flickor iklädda svenska kläder som sändes med syster Rosa. Medhjälpare, tacka Gud!

När vi tog den sista kurvan och körde bergsstigen uppför mot stationen, var det med stor glädje vi sågo läraren med sin hustru stå utanför hyddan och vifta oss välkomna. Solen höll just då på att dala bakom bergstoppen. Vi gingo genast in i kyrkan och hade en bön- och tacksägelsestund. Gud var oss underbart nära och som Jakob kunde vi säga! »Här bor förvisso Gud». Just som vi knäböjde strålade den nedgående solen in i kyrkan och gav åt denna en obeskrivlig härlighet och glans, och även åt våra hjärtan. En del nakna, trasiga och smutsiga barn hade följt oss och nu sutto de tysta och allvarliga vid dörren stirrande på oss. Så snart vi sågo på dem, sprungo de som gällde det livet, ty ännu är en vit kvinna, på en del platser i Afrika, ett vidunder.

Vi ha här en stor vacker kyrka, d. v. s. de inföddes vackraste kyrka som jag hittills sett. De svarta ha själva byggt den och de ha gjort det bra. Detta ger oss en inblick i vad vårt svarta folk en dag kommer att göra. Läraren omtalade huru de alla gingo tillsammans och slogo tegel och hur han själv lagt sten till sten tills de infödda lärts sig tillräckligt för att hjälpa honom därmed. Väggarna voro raka, det vanliga är att de eljest bliva krokiga. När han omtalade detta strålade hans ögon av glädje. Hans hustru är en av våra första flickor i O. U., som jag var med om att mottaga, då jag först kom

till Afrika. Därför var det särskilt trevligt komma till denna plats. Det var en överraskande glädje att se hur rent hon hade det.

Efter bönestunden fick vi brått med avlastning av bilen, ty skymningen föll hastigt på. Nathanael och läraren gick att skära gräs till bädden och Lois gick till Bybrunnen att hämta vatten. Där fick kvinnorna veta, att vi kommit. Lärarens hustru och jag hjälptes åt att tända eld i köket. Tiden gick så fort under samtal och glädje. Det var stort att se hur hon andligen tillväxt. Hon sade ha känt sig den första tiden som ett barn utan mor. Ofta ängslades och grät hon under känslan av sin oförmåga och ibland längtade hon tillbaka till oss. Men hon hade lärt sig att giva ut till andra som voro sämre lottade än hon. Jag förstod henne så väl, ty ännu står det livligt för mig vad jag själv hade erfarit i denna del.

När vi fått allt ordnat ringde vi till aftonbön. I regel ha vi ej möten om kvällarna, ty i den mörka kyrkan går det lätt för folket att taga sig en tupplur. Ty när de ätit sin Sadzan bli de slöa och tunga, och när de sätta sig somna de. Vanligen ha vi dock det första mötet på kvällen för att hälsa på folket och ordna med möten. Medan vi väntade på folket, åt vi vår kvällsmat. Men just som vi börjat äta, kom en man bärande ett sjukt döende barn. Vi kunde intet göra utan endast se medan den flämtande lågan släktes. Med knapp nöd fick jag dem att stanna tills flickan dött. Hon hade svårt att andas och hade det endast ökat hennes sista minuters smärta, om hon skulle burits eller fått hänga på ryggen. Sedan hon dött, gingo de hem under högljudd gråt. Hela natten spelades på dödsdrummorna, vars ljud blandade sig med kvinnornas högljudda klagan, vilket lät hemskt. Drummorna spelade de på ända till efter begravningen. De svarta tro, att den avlidnes ande går och söker efter en annan vistelseort, och därför spela de så, att anden skall behagas och inte straffa dem, ej heller komma tillbaka. Ibland skrika och rista de sig, vända in och ut på kläderna för att så övertyga anden, att deras sorg är mycket stor. O, hur man tycker mörkret kommer in på sig, då man går ut i byarna, ty det är ej något misstag att mörkret ännu vilat tungt över vårt folk.

forts.

Barborton.

Transvaal.

Utdrag ur ett brev från en missionär inom Swedish Alliance, tillsänt mig av en missionsintresserad vän, fritt översatt:

»Genom missionssekreteraren har jag emottagit eder kära gåva och tackar så oändligt mycket därför. Herren löne eder igen. Det är mycket uppmuntrande, det intresse missionsvänner visar för missionens stora sak. Arbetet i Afrika går också framåt år för år och hundrande av nya själar lägges till. Här i Barberton döpte vi 74 i fjol. Många sökte Gud och mötena voro bra besökta. Om söndagarna var som oftast den stora kyrkan fullsatt, och det har känts så gott att tala Guds ord. Söndagen är ju den mest brådskande dagen. Först alla de 5 mötena i fängelserna. Det stora Kriminalfängelset med 400 straffångar. Sedan mötet klockan 12 med 2 klasser, söndagsskolan klockan 10, och möten klockan 3 och 7,30 med 2 klasser. Herren har intill i dag hållit sin hand om oss och styrkt oss i detta stora arbete.

I går begrov jag en av fång-

arna, som dog samma dag. Jag tror att han blev frälst. Han sade, i varje fall att han trodde på Gud. Herren vet det. En av evangelisterna här ligger f. n. sjuk. I söndags var han på en utstation långt uppe i fjällen, och dit är det en lång tröttsam marsch. Det var däruppe som vår käre gamle Heabisa dog.

Ja, så går dagen och den finner oss icke overksam. Må Herren signe eder, käre vänner. Jag vet Ni ihågkommer oss i edra böner. Ja, bed för oss och Herrens arbete här i Afrika.

I Herrens förbundne
Arne Hogland.

Inte i kväll.

Under en väckelse i en större stad i Amerika, besöktes ett möte av tvenne systrar. Vid uppmaningen, att de som önskade gå med in i samtalsrummet skulle göra detta och om de voro troende, taga någon annan med sig, steg då den ena av systrarna, som var troende upp och bad sin andra syster att följa med, men hon svarade: »Inte i kväll.» Den troende systern m. fl. gingo in i samtalsrummet. När hon sedan kom ut i lokalen igen var systern borta. Då hon kom till deras hem och sökte efter systern hade hon redan gått till vila. Hon går bort till hennes bädd för att se om hon sover. Ansiktets blekhet förefaller misstänksamt, och när hon kallar på henne, svarar hon ej, och när hon lägger sin hand på hennes panna, då är den kall. Hon hade gått in i evighetens värld. Det var sista tillfället hon fått att söka Gud. »Inte i kväll» var hennes sista vittnesbörd. Skall det så bli för dig som nu läser detta och står inför uppmaningen att lämna ditt liv åt Herren Jesus? Säg: »Jag vill».

Spindeln.

En spindel vävde sitt vackra nät. Det blev ett riktigt konstverk. Längst inne i hörnvrån hade han ordnat sitt bo så osynligt som möjligt. Från nätets mitt satte han in en fin tråd som ledde till hans bo för att han, om än sovande, skulle bli varskodd om fångsten. När detta skedde skyndade spindeln ut för att angripa sitt offer. Ibland misslyckades det, när flugan endast vidrört nätet. Men en annan gång fastnade flugan i nätet och blev angripen av spindeln. I kampen lyckades den emellertid göra sig fri från spindelns grepp. Men nästa gång föll den offer för dens anfall. Då spann denne sina fina trådar kring sitt offers vingar, flugans största hjälpvapen. Så småningom, fastän under mycken kamp, lyckades han få flugans rörelseförmåga isolerad och inkapslad.

Var flugan liten, tog spindeln den med sig in i boet, men var den större fäste han den vid nätet där ute. I senare fallet skyndade spindeln in i sitt bo för en vilostund, förnöjd över sitt offers maktlöshet. Snart efter skyndar han ut igen och sticker sitt sugspröt in i flugans kropp och suger både liv och blod därur. Inom kort är förstörelsens dödsarbete utfört. Då lossas banden och den döda utsugna kroppen faller till marken. Glad, mätt och förnöjd lagar han åter sitt nät, som under striden blivit söndrig och går sedan in i sitt bo igen för att vänta på nya offer.

Huru hemsk är icke denna illustration på Satans verksamhet. Han är den glupande ulven, och på liknande sätt slutar hans förstörelseverk med syndaren. Huru vackra äro icke de nät som han spinner för själarna, ofta till synes ofarliga. Alla dessa fina lokaler för syndiga nöjen, dessa fina inre och yttre de-

koreringar och utstyrslar av lättare dräkter på de skådespelande damerna. Vilket hav av ljus strålar icke offren tillmötes under det att avgrundsanden sitter i dödsriket och väntar på att någon skall fastna i hans nät, för att sedan få börja sitt förstörelse och utsugnings arbete.

Kära unga vän, som möjligen läser detta: låt varna dig. Du kan ej fatta vilka djävulska planer som ligger bakom de vackra lockande tonerna i nöjenas virrvarr. Det finnes en som önskar få dig i sitt nät. Du har visserligen lyckats vid något tillfälle slita dig bort från hans famntag, men fortsätter du på denna väg, kommer stunden då han spinner sina fina trådar omkring dig och din andliga rörelseförmåga blir isolerad. Att börja med förnimmer du endast en svag känsla av maktlöshet. Du vill bli fri men kan det inte. Känner du det nu på detta sätt, bed då Herren om hjälp och skynda dig bort från sällskapen, och du är räddad. Men fortsätter du, skall du känna det allt mer omöjligt att vända om. Spara dig för denna hemska erfarenhet. Låt ej Satan få dig som rov. Om du ej snart skyndar undan faran, kommer även du att erfara hur han tager allt det bästa ifrån dig, och till sist står du där utsliten till både kropp och själ. Din ungdomskraft, din levnadslust, ditt framtidshopp är borta och ditt tillspillogivna liv överlämnas åt dödsrikets boningar. Men det finnes hopp, ett härligt hopp. Jesus är din Frälsare och hjälpare. Ropa till Honom och Han skall lösa dig med sitt blod och ge dig sin härliga frälsning. Han har löst oss från våra synder med sitt blod».

C. F. I-n.

REDOVISNING.

av inkomna medel för Syster Ruth Hanssons underhåll m. m. 1 jan. - 30 juni 1938.

forts.

N. A. N. 20: -. Beda J. 40: -. Mia K. 45: 50 Edvin B. 15: -. Sjösten 40: -. Åmål, del av kol. 5: -. Chröder 10: -. Valborg O. Elis 10: -. Gustaf A. 5: -. Malungs missionsförening kol. 12: 43 Hilma K. 10: -. Karin E. 10: -. Malungs Baptistf. alliansmöte 45: -. Vera o. Erik 10: -. Hallström 25: -. Mattsson 5: -. Hildur 10: -. Öregrunds församlings kol. 25: -. Bjurström 9: -. Valborg och Elis 5: -. Hallberg 10: -. Berta E. 10: -. Ronny Y. 10: -. Hedlund 15: -. Lundell 10: -. Nils P. 20: -. Onämd 5: -. Till Guds ära 10: -: Hilma K. 10 :-. Åby Söndagsskola 10: -. Barnavännen 10: -. Gravè 10: -. Olausson 10: -. Dagmar 25: -. Rundkvist 10: -. Mia Halv. 10: -. Fagersta församlings kol. 13: 10. Mia K. 7: -. Herbert K. 10: -. Allt av nåd 100: -. C. N. 10: -. Frr. Johansson 7: -. Västerås församlings kol. 11: 25. Eklund 5: -. Guds röst 5: -. Greta B. 30: -. E. A. O. 5: -. Midsommarkransen del i kol. 5: -. Dito onämd 1: 50. Kumla församling kol. 9: 05. Örebro dito 31: 92. Falköping dito 7: 10. Helmy E. 5: -. Alingsås församlings kol. 14: 35. Karin O. 25: -. Sofia B. 10: -. Kungsbacka församlings kol. 13: 25. Engelbrekt 100: -. Gabriel B. 20: -. Nils A. 20: -. Guds röst 15: -. Annie S. 5: -. Tranås Söndagsskola 25: -. Mattson 5: -. Malin P. 5: -. Nilsson 10: -. S. R. V. 25: -. Dito 25: -. Dito 25: -. Johansson 30: -. K. Y. M. Västerås 15: -. E. P. 10: -. Barnavännen 15: -. Dito 10: -.

För denna utmärkta hjälp som denna redovisning utvisar, vill jag av hjärtat tacka Gud och alla Er mina kära vänner, som bistått mig så troget i det missionsuppdrag jag fått av Gud. Att Ni alla beder för våra systrar i Afrika förstår jag genom den gudomliga hjälp som kommer dem till del i arbetet.

C. F. I-n.

Vägledning.

Vill du ha ett vägledande ord fram till Pingsten, skaffa dig böckerna "I Lammets Fotspår" och "På Andelivets Områden". Dessa böcker ge en klar inblick i Andens sätt att verka både för och efter Pingsten och sprida ljus över, för en del inom detta område dunkla frågor. Böckerna erhållas till ett pris av 1 kr. och 1: 50. Likvid kan erläggas i frimärke med ordern.

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Rom. 6: 5-6 | Meddelanden från fälten

September 1938. Årg. 5.

De uppfylldes av vrede.

Luk. 4: 28 — 30.

Lägg märke till, att när ett nådens år bryter in i en familj, ett samhälle, bland ett folk, visar sig alltid Gudsfiendskapen större än eljest. En fiendskap, som man ej trodde fanns, flammar då upp med förfärande styrka. Orsaken är den rädsla Satan äger att förlora människorna och deras livsintressen.

Men det är ej annat att vänta, ty så hände även vid nådeårets första gryningsdag under Jesu tid. Ty strax efter det Jesus burit fram det härliga budskapet om hjälp till alla lidande, uppblossar vreden hos somliga av dem som voro med och lyssnade. Finnes det människor med i denna vågrörelse som ej tål sanningen så bli de rasande av vrede. Alla som varit med om väckelsetider känner till sådana utslag av fiendskap. Även om man talar aldrig så vänligt med sådana så sjuder det av vrede i deras hjärtan. Varför just så? Därför att de känna sig stå inför ett avslöjande av deras synd och egenrättfärdighet. Vid ett sådant tillfälle i mina yngre dagar stod jag framför en landstingsman i en predikolokal på landet i Skåne. Jag frågade honom om han var frälst? Frågan kom som en blixt över honom och han såg vredgad ut. Han var en 50-års man och jag var ej mer än hälften så gammal. Han tog sin käpp som hängde på hans ena arm, skakade den under vredesmod framför mitt ansikte och sade med vredgad stämma: »Det där har jag haft reda på innan du var född.» Jag svarade: »Det hjälper ej att veta en sak, det gäller att göra därefter. Det är en sak att veta det, en annan sak att vara frälst.» Jag kan ännu, fastän ett 40-tal av år sedan dess svunnit bort se denne mans anletsdrag och därigenom få en verklighetsbild av dessas anletsdrag som blevo uppfyllda av vrede mot Jesus. Säkerligen, om denne man vågat och haft makt så hade nog följderna blivet desamma för mig som för Jesus. Ett nådens år är således ej liktydigt med allas erkännande av de välsignelser Gud giver. Nej, då om ej förr, kommer lidande och förföljelser med elaka omdömen, falska vittnesbörd m. m. Vid sådana tillfällen kan t. o. m. Herodes och Pilatus bli vänner och göra gemensam sak mot Kristus. Egenrättfärdiga och halvandliga kristna göra gemensam sak med ogudaktiga, för att bringa lidande över dem som fått mottaga nådens rikedom. När ett nådens år bryter in, kommer även Satan i febril verksamhet. Han tar i sin tjänst både stora och små, kloka och dårar, allt för att hindra

nådesfloden att bryta fram. Men förgäves arbetar han, när Gud är med. Då ha vi intet att frukta. Visserligen kan Gud tillåta fienden lägga händerna på oss, som han gjorde med Jesus och Job, och det kan synas som vi stodo vid avgrundens brant, men segerkraften kommer oss till del genom nådesströmmen och fienden står maktlös inför den eviges verkande makt.

Ofta har denna fiendskap och vredesyttring visat sig i hemmet och familjelivet när någon av dess medlemmar valt att följa Jesus. För några år sedan då vid ett möte, efter ett samtal, en ung vän följde med och böjde sig vid altarrunden för att inviga sitt liv åt Herren, fadern plötsligt uppenbarade sig och ryckte den unga vännen upp från sin knäböjande ställning. Jag reste mig också och ser då ett ansiktsuttryck av vrede under det han mumlar »dårskaper» och går. Detta använde dock Gud till att väcka honom, och han blev senare frälst.

Jesus satte sig ej till motstånd mot sina fiender förrän när det gällde att lägga hinder för Guds plans utförande, genom att taga hans liv innan tid var. Då använde han den kraft som blivet Honom beskärd och gick som en segerherre igenom fiendens led. De stodo där alla med skam, vad de hade kvar var ett vredgat hjärta och ett förfärligt nederlag. Huru härlig uppenbarar sig ej Jesus i denna sin segergestalt. Lika härlig framträder Han i den själ som på lidandets och förföljelsens väg genom samma segerkraft går segrande fram. Herren give oss ett sådant nådens år med liknande erfarenhet. Det kan ske. Pris ske Gud!

C. F. I-n.

Säg: "Pris ske Gud"!

En broder berättade följande: »Jag hade en längre tid lidit av en svår magåkomma och kunde inte smälta någon annan mat än lite skorpor och vatten. Jag fick då veta att möten höllos i Stockholm där de bådo för sjuka. Jag reste dit för att be om förbön och bliva smord med olja i Herrens namn. Då jag satt och lyssnade till budskapet, om Jesus, huru han var mäktig att göra alla hälbrägda, sade vittnet, under det han pekade på mig: »Han kan göra det precist nu. Just där du sitter kan det ske. Säg: »Pris ske Gud! och du blir frisk». Jag rycktes med utan att jag i en hast tänkte på det och utropade högt: »Pris ske Gud! I samma stund genomströmmade mig en mäktig kraft, och jag blev fullkomligt helad. När jag kom ut från mötet gick jag direkt till ett matställe, ty jag var mycket hungrig, jag hade ej på länge kunnat äta så att jag kände mig mätt. Jag fick mig en riktig måltid som bestod av kotletter m. m. och kaffe. Jag tålde maten, och har gjort det allt sedan dess. »Pris ske Gud»!

Så långt meddelandet. Må vi taga Herren på ordet, då skall säkerligen Gud uppenbara sin kraft.

De ställdes mot väggen.

forts.

De dömda vilka voro präster gingo med obetäckta huvuden och med sina långa prästrockar. Den äldste av dem kunde av värk och ålder knappast röra sina fötter. Någon stödde sig på en av sina starkaste bröder. Då dödsoffren kom-

mo i närheten av muren stannade. Då skrek kommendanten utan att se sina offer i ansiktet: »Vidare mot muren»! Processionen satte sig åter i rörelse och skred tungt och sakta genom den breda häcken, som deras olyckskamrater bildade. Framför muren stannade de dömda och deras vakter. Fångregementet fick göra höger och vänster om, så att de alla fingo ansiktet mot muren. De skulle alla se sina bröder dö. Kommendanten tog ett steg framåt och uppläste än en gång dödsdomen. Då tonade plötsligt den gamle prästens stämma: »Låt oss bedja, mina bröder. Vår dödsstund är kommen. Tänken därpå att också vår Kristus . . .» »Tig med din agitation gamle narr!» skrek kommendanten ursinnig. »På andra sidan kan du babbla så mycket du vill. Men här får du hålla käft. Vakt, var beredd. Lägg an!»

Vakten lade geväret till örat och tog sikte. Det gick tre till fyra hemska sekunder, och så ljöd det obönhörliga: »Eld!» Det brakade en salva mellan barackerna. Fem av de dömda föllo samman, men tre stodo fortfarande mot muren. Från en flöt blodet ur ena armen. Deras bleka ansikten voro lugna. »Gör slut, Henkel», ropade en. »Oroa dig inte. »Det kommer nog,» hånade adjutanten. Så kastade han en blick på vakten och kommenderade igen: Lägg an, Eld!» Nu föllo också de sista tre. Men av de åtta offren var det blott två som dött. De övriga, blödande ur många sår, stönade högt och hjärtskärande. Särskilt omänskligt ledo de som fått skott i buken. Men i den dödstystnad som föll, då den sista salvan förtonad, kunde man höra de dödsskjutnas rop: »Jesus Kristus, lämna mig icke! Måtte detta varda er förlåtet . . . Fader vår . . .»

»Eländiga skurkar hur skjuter ni?» röt komendanten till vakterna. »Gör slut på den där långhårige», befallde han tjeckamännen. Och medan dessa med sina grovkalibriga revolvrar sköto ned de kvidande sårade, stodo vakterna tigande och stirrade på sina offer. Vad som sedan följde kan inte beskrivas. Det var en bild, som den, vilken sett den, aldrig till sin död kan förgäta. Dessa revolvermån tömde sina revolvermagasin över de döende. Ja, de sköto t. o. m. på de dödas kroppar. Den grå jorden var röd av det strömmande blodet. När de skjutit upp sina patroner och intet livstecken mer fanns i dessa sönderskjutna kroppar befallde kommendanten: »Skaffa undan kadavren!» Och till fångarna: »Kompaniet tillbaka till barackerna.» »March!« Över den öde lägergården, som nyss varit vittne till denna fasansfulla scen strilade regnet fortfarande ned, som hade himlen begråtit de plågade martyrerna.

(»Efter Wahrheitszeuge».)
(M. V.)

Fru Vera Niling, Mariestad, som hemförlovades till härligheten den 15 juli d. å., var en av mina goda medarbetare i missionsgärningen. Fru Niling och hennes man voro medlemmar i Göteborg. De utförde då ett värdefullt arbete både i söndagsskolan och bland ungdomen. Trots den skröpliga kroppshyddan som syster Niling bar på, mottog hon likväl med glädje Jesu vänner i sitt hem, och hennes så väl som broder Nilings gästfrihet var till stor uppmuntran för dem som hade förmånen njuta därav. De ha båda varit till ett gott stöd i det missionsarbete Herren lagt i mina händer. Sedan de flyttade till Mariestad har ej detta intresse förminskats. Gud styrke och uppehålle broder Niling, som så snart fick lämna sin hustru åt evighetens värld. Ja, Herren är när sina prövade vänner och ger hjälp, tröst och hugsvalelse.
C. F. I-n.

Afrika.

forts.

Syster Ruth Hanson.

Nästa dag kunde vi inte ha möte. Mannen grävde graven och mödrarna gräto med modern. De bad mig leda gudstjänsten. Föräldrarna voro ej kristna men hade varit hjälpsamma mot verksamheten och ville att den »Vita Mormorn» skulle tala till dem.

Kyrkklockorna ringde och folket samlades i kyrkan där den lilla enkla kistan stod. Vårt första möte blev att samlas kring en bår. Många kommo, och vi fick tala till dem livets ord. Det är omöjligt beskriva vad hjärtat känner när man ser dessa arma där de komma med sina barn bundna vid sidan och sina många fetischer och den lille halvmåne-, liknande yxan - Tzombo -, som skall skydda dem för onda - och trolldomsandar. De hade sina snusdosar med sig och kalabasker, - en slags torkad pumpa vilken andvändes som flaska och mugg, i vilka de hade en rusgivande dryck, som de kalla »Dora». En del voro blinda, andra delvis uppfrätta av sjukdomar. Hjärtat verker och ögat tåras, och ropet går till Gud att kunna leda dessa den rätta vägen. Sådana känslor hjälpa dock inte om vi ej äro villiga gå till dem och leva bland dem. Det är svårt att förstå deras primitiva förhållande om man ej själv bott i dessa små hyddor där allt saknas utom jordgolvet. Då jag gick för att tala till dem var det med hjärtebönen att Gud ville leda orden, att de kunde bära evighetsfrukt. Jag blev genast omringad av en stor nyfiken skara, som jag skakade hand med. De gamla kvinnorna ville ge mig snus och glädjas med dem, som de trodde. Jag frågade dem huru många barn de hade och huru stora de voro. De svarta veta ingenting av ålder, d. v. s., de gamla kunna ej följa med något så krångligt som tidräkning. Vi satt i sanden och samtalade. Jag berättade för dem om mitt land och mitt folk och orsaken varför jag kommit till dem. Sedan kommo vi in på det nödvändigaste, själens frälsning. Sade dem, att min bön och längtan var att de skulle få se Jesus och få del av Hans frälsning. Det blev stort för mig att Jesus även dött för dem, om än det tyckes som om de voro långt borta från Guds rike. Omtalade att Jesus övervunnit inte blott fruktan för döden utan också själva döden. Att det var Hans innerliga önskan att de gamla skulle få del av denna väldiga kraft.

3/5, 1938.

Jag bad de gamla komma till våra klassmöten för att höra mera om den nya vägen. Till första klassens möten kommo många gamla. Det rörde mig huru de kristna bedja. De tackade Gud att Han lett våra steg till dem, de sade: »Gud Fader, nu veta vi att du är vår Gud, som sänt »Mormor» till oss. Vi ha hört att hon gått till andra distrikt. I dag se vi hennes ansikte här därför att du sänt henne. Välsigna din tjänarinna och välsigna oss, så att vi kunna mottaga det livets ord, hon talar. »Jag sade dem vad jag önskade göra under besöket i byarna och att jag sett deras okunnighet och liv i smuts och elände, och huru många sjuka dö av vanvård och hur de tro att kroppen är full av ormar, även de små barnen. De gamla blevo mycket in-

tresserade.

Söndagen var en stor dag med fullsatt kyrka. Jag blev inspirerad därav, ty jag visste deras behov. Men frestaren kom och sade sitt: »Det lönar sig inte. De kunna ej fatta det.» Jag bjöd satan gå, och sade honom att han varit en lögnare från begynnelsen. Då vi gingo till bädd söndags kväll, voro vi trötta och i behov av vila. Att sova går inte första nätterna ty golven äro ojämna och hårda. Vi plågas även av myror, så att vi måste upp och skaka filtarna. De krypa in i öronen och trots det vi strött insektspulver, tyckes intet hjälpa. Ibland skratta vi, men ibland är det inte långt ifrån tårarna när det ser så hopplöst ut. Tala om skärseld. Jag tror mig veta hur det känns. Ibland hållas vi vakna av folkets nöd vilken ligger som en tung börda på oss. Det finnes ej annat att göra än bedja om ledning i mötande av problemen, och söka leda dem ut ur mörkret.

Som väl är, har barnen på detta distrikt skollov. Det hjälper oss. Barnen kunna då vara hemma och vaka över majsfälten och trädgårdarna, ty denna tid på året äro Babianerna - aporna - mycket svåra. Om ej fälten vaktas kunna dessa ödeläggas av dem på några timmar. Och då detta folks arbete är hårt med sina primitiva redskap och skörden är i bästa fall liten, som det tyckes oss, vakas fälten natt och dag. De förstå ej att arbeta jorden eller utsädets bästa art och när därför skörden blir liten kännes det svårt för detta fattiga folk om babianerna härja det lilla som finnes. Ibland komma dessa inkräktare i stora flockar och de ge sig även på barn, och när de se dessa förskräckta fly, tycka de det är roligt och passa då på tillfället att få sig ett gott mål av majs och jordnötter. Om nätterna höra vi deras otrevliga grymtande när de bli bortjagade.

Vi brukar stanna fyra dagar på varje plats och besöken gälla närmast undervisning och samtal med folket för att ge dem renare seder och söka på detta sätt få dem bort ifrån smutsiga och fördärvbringande bruk som finnas. Okunnigheten är gränslös stor. Det är verkligt sannt, att folket inom en del områden lever t. o. m. lägre än djuren.

Att tala med dem om kroppens byggnad, dess underhåll och funktion, är som att öppna dörren för dem till ett underbart land. De synes tillägna sig undervisningen i fulla drag. Vi använda en dag för denna, fast det är otillräckligt, men det öppnar i varje fall deras ögon för saken. Men i övrigt är deras hjärna att likna vid en obruten mark, det går ej lätt för dem att mottaga och behålla intrycken. Vid varje undervisning gives dem tillfälle att svara på frågor. Därigenom blir det mera klart för individen. Det är svårt att få dem bort ifrån den gamla tron att människorna äro fulla av ormar. Om någon är sjuk så är denna sjukdom de ondas art - en orm -. De tro, att om ormen går upp i halsen dör den sjuke och för att hindra detta skära de runt kring ormen (troligen runt kring det onda).

Det ger därför en obeskrivlig glädje att se huru undervisningen likväl blir som en ljuskastare uti deras mörker och okunnighet. Ibland under frågotimmarna kan det bli livligt. De som då kunnat först fatta undervisningen börja lära andra med gester och säga t. o. m. till dem att de äro dumma.

Jag tycker likväl om att de söka lära varandra, ty då glömma de den ej så lätt, men vi få därunder många hjärtliga skratt. Ibland bli de eldiga och högröstade. Männen beskyllar kvinnorna för att vara lata och vårdslösa, och kvinnorna säga att männen äro hårda och snåla, vilket allt är sannt. Ibland få vi avbryta undervisningen och ha särskilt möte till försoning för att så kunna börja undervisningen på nytt i kärlek och förståelse. Även dessa stunder kan ibland vara värdefulla, när man ser hur ivriga de bliva att vilja börja på nytt.

Männen äta för sig själva, hustrurna med barnen i köket. Även i de kristnas hem förekomma hårda ordväxlingar varigenom mörkret lägrar sig även över deras hjärtan, liv och hem. Under sådana stunder kommer frestaren med sina ingivelser, och de mista många välsignelser. Det gör mig mycket ont om dem.

Vi tala även med dem om hemlivet. Det finnes så mycket grymt och svårt i förbindelse med moderskapet, så man undrar att någon kan gå igenom det. Det är en hopplös tillvaro i det mest intensiva lidande under hemlig fruktan för vad som kan hända, allt under den falska tron att det är Guds väg. Detta är så allmänt att jag ibland bävar inför detta och det gör så ont i mitt hjärta att jag ibland frestas tro att jag har ett organiskt lidande. Men jag har gripits av den föresatsen att inte ge upp förrän detta har fått dödsstöten, dessa gamla seder. Jag längtar att se dem fria. Särskilda möten hålles med mödrarna om barnens vård. Vid dessa tillfällen är Nathanael och hjälper männen att bygga på sanitära platser. Varje dag ha vi ett par timmars undervisning med mödrarna i sömnad. Det är många som ej kan hålla en nål. Varje eftermiddag ha vi mottagning av sjuka. Det finnes gränslös svåra ögonsjukdomar, fula illaluktande sår, magra sjuka barn. Jag börjar förstå profetens mening om »feta ben» när vi ser de ruttna benstommena.

Sedan vi ätit vår kvällsmat gå vi att besöka familjerna. Dessa besök tycker jag mycket om, ty deras glädje är stor och vi få många rörande bevis på huru hjärtligt välkomna vi äro. Vanligen sätta vi oss runt kring elden. Modern kokar då maten och vi samtala att börja med om hemmet, barnen och komma så till deras många problem. Det går ej att beskriva hur det känns när en fader, som varit en kristen i flera år försökt med sitt lilla ljus leda sina barn rätta vägen, brister ut i våldsam gråt över sitt barn. Sedan vi böjt knä i bön känna vi både glädje och smärta över den vilsegågne och hans sörjande familj. Det är under dessa låga tak vi komma folket nära. Det går lätt att glömma den låga hyddan och de tarvliga förhållande när man ser deras glädje och förstår deras bönumgängelse med Gud. Ja, då blir den lägsta hyddan förvandlad till ett tempel uppfylld av Guds närhet. För barnen blir det en särskild upplevelse att ha den »vita Mormorn» i deras hem. De äldre berätta sedan för dem vad »Mormorn» gjorde och sade och detta tycker de små är lika roligt som de äldre. När barnen komma in förfrusna sätta de fötterna rakt in i elden. De ha ej mycket kläder på sig och kvällarna äro kalla för de små. De tycka mycket om att höra berättas om Jesus i templet och herdegossen David, ty herdegossens uppgift känna de till. Jag tror att evighetsmorgonen skall uppvisa frukt som blivit bland bar-

nen.

forts.

P. S.

Syster Ruth Hanson, meddelar senare att hon vid tiden av missionärsparet Josef Perssons besök i Old Umtaii blev sjuk i malariafeber med influensa och togs in på sjukhuset i Umtali, både för att underlätta Syster Rosas arbete, men också för hindrande av smitta. Hon trodde först att det onda, som hon haft i öron och huvud kommit tillbaka, men så var inte fallet. Hon kunde lämna sjukhuset efter cirka 3 veckor, just den dag då Perssons skulle resa därifrån. Hon omnämde även att Fru Ester Persson blev sjuk - antagligen ej värre än hon kunde följa sin man. När hon skriver säger hon sig var fullkomligt återställd till sin hälsa och är glad och tacksam för Herrens hjälp. Hon antog att hon blivit biten av malariamyggan under sin distriktresa, då de måste rätt mycket använda sig av kvällarna för sina besök. Låt oss, missionens vänner, ha våra systrar i åminnelse inför Gud.

C. F. l-n.

I Sista ögonblicket.

Under en väckelse i S. blev ett hembiträde omvänt till Gud. Hon blev mycket lycklig i denna sin erfarenhet. När hon kom hem den sena midnattstimmen, kunde hon ej gå till vila, förrän hon omtalat sin nyvunna erfarenhet för sitt husbondfolk. Dessa voro mycket vänliga, fastän icke avgjorda för Jesus. Hon gick in till dem fastän de redan gått till vila. Hon omtalar hur lycklig hon blivit, och att hon skall bedja för dem, att de må få erfara detsamma. De säger sig vara glada över vad som skett och ber henne gå till vila, då hon kunde vara trött. Hon gör det. På morgonen få de vänta längre än vanligt på att hon skulle fullgöra sina hemsysslor, men de tänka att för det hon kom sent hem på kvällen, behövde hon sova lite längre än vanligt, varför de ej gå till hennes rum förrän vid tiotiden, men då finna de att hon är dödskall. Hon hade gått hem till Gud under nattens timmar. Men hon hade dock fått tillfälle avgiva sitt vittnesbörd om frälsningen i Jesus.

Kära sökta själ! Skjut inte upp tills i morgon med din frälsning. Kanske du nu har ditt sista tillfälle. Huru hemskt om du skulle förlora din själ, endast därför att du skjöt upp till obestämd tid. Fly i dag, just nu, ja, du kan göra det i ditt hem, i din tjänst, i ditt arbete, på sjöstranden, ja vart som helst kan det ske. Skynda därför nu, just nu, i din Frälsares armar. Tänk hur dyrbart ditt efterlämnade vittnesbörd skall då bliva. Du är frälst av nåd för blodets skull.

G. F. l-n.

Afrika-Hälsning.

Barberton, Transvaal.

Brevutdrag.

Kvinnomötet i år var välbesökt. Från alla utstationer kommo de, flock på flock, så skolan och alla rum blevo alldeles fullsatta, så att många måste bo hos sina vänner. Bibelkvinnorna hade särskilt ordet, och inte skall jag glömma söndagsmötet. Fru Hlabisa talade så allvarligt att knappast något öga var torrt. På eftermiddagsmötet var också gamle Hlabisa så gripen, att plattformen blev förliten för ho-

nom. Han sprang ned igenom bänkraderna och innerligt inbjöd de unga. Han pekade på sitt vita hår och allvarligt bad han de unga att inviga sig till arbete för Gud. Vi äro snart färdiga sade den gamle Hlabisa, och tänk, detta var hans sista vittnesbörd. Jag lämnade mig åt Gud i mina unga år. Nu är jag gammal, och jag vill icke skiljas från min Frälsare».

Förra veckan gick 6 av oss upp till vår utstation uppe mellan fjällen. Det tager det mesta av dagen att gå över fjällen till Kambules plats. Denna gång var vägen särskilt tung. Icke glädjande rykten hade vi hört om evangelisten, och det var detta vi gingo att undersöka. Vi var inne i en kraal under vägen för att koka the som vi hade tagit med oss, och ett par gånger måste vi sätta oss att vila. Vi talade då särskilt om behoven ute i världen och Kristi tillkommelse.

Vi kommo fram ett stycke bort på eftermiddagen och Hlabisa var inte bra. Vi hade först möte och sedan samtalade vi till midnatt. Det blev inte mycken sömn för någon av oss, detta sörjde väggohyra och annat otyg för. Hlabisa var sjuk, men vi måste lämna honom på fredagsmorgonen. Vi tänkte, att det endast var en övergående feber. Efter en stund på knä skiljdes vi och detta blev vårt sista avsked. Dagen efter var Hlabisa hos Herren, innan hans hustru och dotter hann fram. Där dog denne gamle trofaste man, långt uppe i fjällen, borta från sin kära hustru, dog på sin post. Ett rikt liv hade avslutats, men hans liv talar efter hans död. De troende gjorde en kista och bar honom denna förfärliga väg hela söndagen och natten därpå. Som Livingstone blev buren till civilisationen av hans sörjande vänner skedde också här. Han begrovs här i Barberton, och hela den infödda befolkningen deltog med. Det var »bara» en infödd vill kanske någon vit säga, men det var en infödd som Gud helt hade fått sin väg med, ärlig, trofast, ödmjuk. Den vite mannen från begravningsbyrån, som hemtade liket uppe ifrån fjället där vägen tagit slut, sade: »Två ting har jag sett vid denne inföddes död: den respekt han hade bland sina egna och evangeliets makt.» Hlabisa brann för sitt folks frälsning och tröttnade aldrig att bringa budskapet omkring bland folket. Nu vilar han till uppståndelsens morgon, men vi känner det så tomt efter honom. Må denne tjänares liv också tala till eder där hemma om inspiration och tacksamhet för uppoffring för Guds sak bland hedningarna.

Här går en svårartad Dysenteri epedemi, och många ha dött. Evangelisten Matebula mistade sitt barn förra veckan och flera andra äro allvarligt sjuka. Efter 2 à 3 dagars sjukbädd tager döden sitt offer.

Omkring 30 har lämnat sig åt Gud de senaste veckorna. Vid ett par utstationer var det flera äldre män som utvalde Gud. Deras hustrur och barn voro troende och nu kom också »far». Gud vare lov. Vi tro att detta är en särskild tid då Gud arbetar. Vid en av de närliggande stationerna döpte vi 12 lyckliga själar för ett par veckor sedan.

Det första vårregn kom i söndags, efter 6 à 7 månaders torka. Det är vår, vi ber om andlig vår också.

Hälsningar, Eders i Herren,
Arne Hogland,
(Swedish Allians Mission, Barberton. S. Afrika.)

Utgivare: **C. F. Israelsson.** Postadress Råå. Godsadress Raus. Postgiro 9 08 73. Tel. Råå 6
»**Andliga Fläktar**» 1: 20 pr år, 10 öre lösnr.
Erhålles hos utgivaren o. medarb. på platsen.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

Oktober 1938. Rom. 6: 5-6 Årg. 5.

Bön och en öppnad himmel.

Luk. 3: 21.

Många äro de hjälpkällor som blivit oss givna till hjälp att bevara vårt andliga liv friskt och till utrustning i den andliga striden. Dessa hjälpkällor som vi möta i Jesus Kristus, får varje uppriktig längtande och väntande själ del av. Dessa källor ha sin central i Gud och Hans stora kärlek.

En av dessa väldiga hjälpkällor är bönen. Men aldrig får bönen denna stora betydelse för den andliga människan, som då hon följer Jesus på Hans bönestigar och får se de underbara resultaten därav.

Troligen hade Jesus redan i unga år levat in i bönelivets rika välsignelser och på denna väg ständigt stått i förbindelse med sin himmelske fader. Man förstår det både genom vittnesbördet om Honom i Luk. 3: 32. »Han växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor» som och Hans eget uttalande vid 12 års ålder i templet. Ingen växer till i vishet och nåd inför Gud och människor utan böneliv.

Första gången som vi tydligt se bönens väldiga verkan i Jesu erfarenhet, är vid invigningsdopet vid Jordan. När Jesus blev döpt, skedde därvid, medan Han bad, att himmelen öppnade sig; den Helige Ande sänkte sig ned över Honom och Han hörde Gud tala till sig.» Var då ej himmelen förut öppen över Jesus? Ej på liknande sätt. Det var med Jesus, som med oss, Han gjorde sina olika erfarenheter i förhållande till sin inställning i utövandet av Guds vilja. Det synes vara en samverkande orsak som gjorde att Jesu bön vid detta tillfälle fick denna verkan; lydnad. Lydnaden bestod däri, att Han villigt invigde sitt liv till den heliga tjänst, som Gud anförtrott Honom. Dopet i vatten skulle inför människorna bliva ett bevis därpå och dop i Helig Ande skulle vara intygat därpå från Gud. Invigningsstunder åtföljes alltid av helig förnimmelse av Guds närhet, antingen det är en själ som flyr synden och skyndar till korsets fot, eller det är ett Guds barn som inviger sitt liv för att mera helt gå in i Guds vilja. Man kan då säga att himlen förmärkes mera öppen än eljest. Varför? Jo, därför, att »lydnad är bättre än offer», och då lydnadsvägen oftast blir en lidandets och prövningens väg, lämnas åt den invigde himmelrikets nycklar vilken öppnar de himmelska förråden till hjälp och utrustning för att möta svårigheterna. Gud ger också åt den lydnadsinvigde sin He-

lige Ande som bekräftelse på invigningens verklighet.

När ett heligt avskiljande för utförandet av Guds syften skett, och man erfar sig stå under en sådan öppnad himmel, är det icke allenast en mera tydlig förnimmelse av Guds närvaro, eller mottagandet av den Helige Ande, som blivit som en öppnad himmel, mycket annat står för hjärtat som uppenbarade hemligheter. Bibelordet blir ett öppnat ord, bibeln en öppnad bok när man läser den. Sanningarna däri strålar en tillmöte med liv och kraft. Månget varför i förut gjorde erfarenheter bli besvarade. Trons väg ligger öppen för hjärtat och sinnet. Glädjeämnenas antal bli oräkneliga, t. o. m. lidandet och prövningen blir glädjekällor, och många små ting, som man ej trodde ägde någon glädjekälla, har det. På grund härav blir bönen och tacksägelsen något öppet och inspirerande. Ja, en öppnad himmel välver sig över den lydnadsinvigde.

Må vi alla få uppleva detta. Inviga oss. Öva bön. Bedja mycket. Bedja alltid och vi få då se en öppnad himmel.

Ledning 1890.

En ung sjöman hade hemkommit under tiden våra möten pågick. Han deltog även med i lastningen av vårt fartyg. Han sade: »Jag hade visst ingen längtan att komma hem, ty min syster var så elak att jag ej trivdes i hemmet, men så fick jag brev att hon var rest ifrån hemmet. Men strax efter fick jag plats på en ångbåt, men jag tyckte ej om befälet, varför jag åter lämnade och reste hem. Då hade ni just kommit hit. Och Gud vare tack, att Han sände eder hit. Nu är jag frälst. Jag har varit långt ute i synden, men Gud skall nog hjälpa mig.» Han började strax efter vittna om denna sin frälsning. När vi seglade från platsen kom han med sin roddbåt ut ombord för att säga farväl. Vi föllo varandra om halsen när vi skildes och gräto.

Denne unge broder var en verksam själavinnare under flera år. Senare förslappades nitet och fienden lyckades i sina anfall mot honom, men Gud följer oss på våra vägar och såsom en kärleksfull Fader griper Han till medel, om än ibland hårda, för att själen skall bli frälst på Jesu Kristi dag. Så blev det också här. Vi tro att Gud mötte honom i sin troligen svåra kamp ute på vilda oceanen, då han, skild från sina kära, gick in i evighetens värld. Det kom aldrig några underrättelser från hans sista färd. Men hans frälsningserfarenhet i ungdomen hade ändock detta goda med sig, att från en Gud hängiven maka spred sig välsignelsen ut till barnen. Ja, Herren handlar med oss i nåd.

Bibeln - Människohjärtats behov.

I våra dagar behöva icke de, som älska bibeln, frukta att förlora sina liv, då de läsa dess heliga ord. Vi behöva icke gå femtio mil för att få ett exemplar av den, inte heller behöva vi sex år för att förtjäna penningar för att kunna köpa den, såsom den lilla walesiska flickan Mary gjorde. Men vi behöva samma kärlek till bibeln, som dessa män och kvinnor ägde, vilka satte sina liv på spel för att få förmånen att läsa »böckernas bok». J. Q. Adams sade på sin tid, att det var lika stor ära att känna bi-

beln, som det var skam att vara främmande för den. Så är det även i dag.

Alla glädja sig åt det beskydd, som kommit dem till del genom bibeln. Den har gjort vårt samhälle till en lugn och säker plats. Vi glädjas över de under, bibeln åstadkommer i hednavärlden. Vi finna verkligt nöje i att läsa de gripande vittnesbörden om vad bibeln gjort för andra. Och sådana vittnesbörd finnas i överflöd. De komma från jordens alla hörn och från alla föreningar. Dessa samfällda vittnesbörd betona kraftigt, att i alla livets växlingar fyller bibeln människohjärtats alla behov.

I hednavärlden såväl som i civilicerade länder, i fängelser och i palats, på ungdomens soliga höjder och då livets sol sjunker i väster, i hungerstider och gästabudsdagar, i armod och i överflöd, alltid innehåller den underbara boken det rätta budskapet för människohjärtat. Då vi njuta av fred eller drabbas av krigets fasor, då vi äro upptagna av varjehanda affärsproblem, eller då vi begrunda den kommande härligheten, då vi njuta full hälsa eller försmäkta på plågans läger, då vi glädjas vid vaggan eller gråta vid graven, då tvivel, förvirring och fruktan strida om herraväldet, eller då nöje, rikedom och popularitet komma oss att glömma, ja, under alla omständigheter finner människohjärtat, såsom många ha prövat, att bibeln tillmötesgår varje dess behov. Denna bok och den allena innehåller det välsignade budskap, som vi äro i behov av.

M. E. A.

Einstein tvivlar.

Professer Albert Einstein har vid ett föredrag i Pittsburgh inför amerikanska vetenskapsakademien väckt sensation genom att förklara, att han ansåg det tänkbart att universum är oändlig. Hittills har han med stöd av sin relativitetsteori varit av motsatt uppfattning, vilken också blivit ganska allmänt accepterad inom den vetenskapliga världen.

Ö. P.

Vetenskapen säger ett i år och ett annat nästa år. Denna är således ej något säkert att bygga på. Säkrare är Guds ord, ty ännu har ej Gud behövt taga tillbaka något av det han sagt och kommer ej att göra det. Lita på Hans ord och vandra därefter, blir allt väl.

Drinkares vittnesbörd.

»Jag kom ofta hem drucken, men nu kommer jag hem, visserligen full, men av välsignelse från Gud. Människorna spådde en sträng vinter och beklagade mig, som hade en stor familj, men nu ha vi redan kommit in i februari och jag har fått vad jag har behövt. Pris ske Gud».

Huru dyrbart, att Jesus även nu är en frälsare för alla, ja, även för de i laster sjunkna människobarnen. Hör det, min sjunkne broder! För dig finnes hopp i Kristi frälsning.

Gör du sammaledes.

En syster skriver: »Jag måste tala om ett glädjeämne. Jag har fått mycken frukt i år. Har givet bort stora mängder. Men så bad jag Herren att Han skulle göra så att jag fick sälja lite, för jag ville ha det för missionens räkning. Han bönhörde mig underbart. Samlar det i en bössa för syster Ruths räkning - - -. Visserligen har det varit arbete, men jag har riktigt sett att Guds välsignelse vilat över min trädgård.»

Varen alltid glada. Bedjen oavlåtligen. Tacken

Syster Ruth och Rosa tillsammans med några svarta sjuksköterskor. Längst till vänster det gamla sjukhuset.

Afrika.

forts.

Syster Ruth Hanson fortsätter: »Lois och jag sover i samma hydda och Nathanael i en liten hydda strax invid. Vi känna det tryggast att göra så. Många komma i tidig morgonstund för samtal liksom Nikodemus i tysthet, utan att vilja bryta med det gamla.

Caten-derance 6 maj.

Vi avslutade mötena i Sharara i onsdags och kommo hit. Detta land heter Bongaland, det betyder hund. Just som vi stodo färdiga att resa kom Konungen med en stor fet höna, och som jag tycker mycket om hönskött, blev jag glad över gåvan. Här bo vi i ett uselt hus. Inget ruckel i Sverige kan jämföras härmed. Jag sade till Lois: »Vi måste blunda för en hel del», men det var »lättare sagt än gjort» när vi under natten blevo bitna och till sist måste gå ut och sätta oss i bilen och invänta gryningen av den nya dagen. Vår gamle David kom med ett strålande ansikte på besök och hade med sig en flaska mjölk. Vi glömde då allt annat. Han bor här och utför ett gott arbete bland sitt folk. Guvernementet har sett hans goda gärningar och lovat hjälpa honom. Vi rengjorde huset så gott sig göra lät och togo mod till oss, men ju längre det led mot kvällen blev detta mindre. Vi sade till oss själva: »Det blir nog bättre i natt.» När det gällde ohyran, blev det bättre, men så vaknade vi vid att det regnade på oss och vi måste åter söka skydd i bilen. Vi ha endast 3 nätter att vara här, så det går nog.

Det gör oss mycket ont att höra trummslagen från de hedniska festerna, då vi veta hur mycken styggelse som utövas och vilken makt mörkret här har. Då vi härom natten satt i bilen kunde vi ej annat än bedja Gud hjälpa oss att vinna dessa arma hedningar för Honom. När vi se på människorna och deras förmåga, synes det verkligen hopplöst. Men vi räkna med en väldig Gud som frälsar och om ingen påminner jag Honom om att Han lovat oss hedningarna till arvedel. Endast Gud kan förvandla

deras mörker till ljus och det måste bli en transformering som vi tro Gud kan göra. Då konungen kom till klassen talade jag med honom att lämna den gamla vägen till lycka för sig själv osh sitt folk. Han heter Kufa, det betyder död. Han var med på klassens möte och var mycket glad över besöket. Även han gav oss en höna i present. Konungarna äro så bundna, därför att de ha så många hustrur och är det svårt för dem att bli fria. Många av dem äro också sina egna trolldoktorer.

Det hände något lustigt en dag i klassen. Folket hade suttit så andäktigt och hört på det som vi sade. En man stod då upp för att fråga om något, som han inte förstod. Han började jämra sig som om han vore i nöd och förde handen tillbaka, som om det var något som bet honom. Det såg så lustigt ut att det inte gick att vara allvarsam, utan vi brast ut i ett hjärtligt skratt. Vitmyrorna hade nämligen ätit sig genom den bänk, han satt på och när han steg upp blevo de oroade. De hade också ätit sig igenom hans kläder och avsöndrat en brännande väska som kommit på skinnet. Vi tyckte synd om honom, ty han syntes vara i stort bryderi. Kvinnorna sökte vara försynta och inte skratta, men det gick inte i längden.

Här träffade jag även den man, som bar mig över floden vid mitt första kraalbesök. Honom kände jag igen genast, men en av mina första patienter som jag också träffade hade jag glömt, men de ej mig. De kommo och gåvo oss ägg och sötpotatis. Det var verkligen roligt se dem och deras glädje. Under våra husbesök träffade jag en familj som storligen fröjdade mig. De voro unga och hade 2 barn. När de kommo till kyrkan, bar modern det minsta barnet och fadern det andra. I hemmet matade fadern det större och modern det mindre barnet. Då vattnet var slut hämtade mannen mera. Detta är en sak som man sällan ser. Många män anse att sådant arbete förnedrar dem. Finnes det en godbit i huset så tar mannen det. Men denne unge man åt med sin hustru och behandlade henne varligt och kärleksfullt så att det var en verklig glädje att se. Detta är det nya Afrika.

Vi ha mycket välbesökta möten. Folket är ivrigt att få lära, och vi få mottaga många kärleksbevis. Ibland är det rörande att se deras intresse att få dela med sig av det de äga. En dag vid ett husbesök, omtalade mannen huru Gud på ett särskilt sätt givit honom kraft att motstå frestelser. Hans ansikte återspeglade den glädje, han vittnade om. Det var seger i hans hjärta. Många berätta om nederlag, därför är det uppfriskande att få höra segertoner. Lika rörande var då han sade, sedan jag rest mig upp för att gå. »Den här stenen som» Mormor suttit på, vill vi hålla i ära, ty du kom för att glädja oss. Stor välsignelse har kommit till oss genom ditt besök, och vi vill bevara stenen som ett bevis på, att du älskar oss.» De fodra så litet. Deras kärlek har sporrat mig, och många oanade välsignelser har jag fått genom deras kärlek. Det minsta jag kan göra är att älska dem tillbaka. Ibland känner jag mig förödmjukad inför deras glädje över dessa korta besök, men jag beder att vår himmelske Fader själv må ge dem sin underbara välsignelse.

En av våra medlemmar här är en verklig jätte. Då man ser honom, verkar han bister, men han har det

mest soliga leende, vilket lyser upp hans eljest bistra uttryck. När vi besökte hans hem blev jag glatt förvånad att höra vilken mjuk röst han hade, när han talade till sina barn. En jättekraft med ömhet som är enastående. O, hur jag önskade att en del vänner skulle få se våra svarta och lära känna dem, det skulle glädja Eder.

Gud vare tack.

Detta uttryck ha de sista dagarna hörts rätt allmänt bland folk. Orsaken härtill känna vi alla. Aldrig har hela världen känt en så tryckande känsla och nerviositet som under dagarna strax före den 29 september. Sällan har väl bedits så mycket om fred som då. Därför när budskapet kom att överenskommelse skett lade sig känslan av oro och efterträddes av jubel och fröjd, varunder många måste utlösa sina känslor i ordet »Gud vare tack.» Till tacksägelse hade vi också orsak, men det lidande och den sorg som det Tjeckoslaviska folket kände glömdes för fredsbudskapet. Må vi bedja för dem. De sitta där i sina stympade landområden och begråta sin besvikenhet på sina vänner och sina ovänners lögnhets och brutala omdömen och tvånget som lades på dem utan att de fingo vara med i rådslagen. Om någon är värd fredspriset är det detta folk som böjde sig, låt vara för tvånget, men rustat som det stod hade de dock kunnat gripits av besinningslöshet och kastat sig i faran. De gav offret för världens fred. Det är nog svårare för dem att tacka Gud nu. Kanske bättre sedan. Låt oss bedja för dem.

Kambini.

Portugisiska Afrika.

Syster Ruth Heggöy skriver: »I dag vill jag göra riktigt allvar av mitt beslut att skriva ett brev till Er och tacka så mycket för »Andliga Fläktar», som jag regelbundet fått. Det är med intresse jag läser dem och särskilt breven från Syster Ruth och Rosa. Det är ju ej något att undra över, att jag följer dessa systrar i deras arbete.

Låt mig så medsamma tacka så hjärtligt för det goda brev Ni sände mig. Det kom oväntat och överraskande, men icke desto mindre kärkommet. Jag älskar få brev, och var jag glad att få brev i Norge, är jag det mycket mera här.

Ja, så är jag i full fart här i Afrika. Välkommet som mötte mig av både missionärer och infödda var det bästa man kunde önska sig. Jag kom till Gukuki den 17 februari och var till sammans med missionärerna där 2 veckor. Jag hade den stora glädjen att få bo hos Mrs. Londworth, och det betydde mycket för mig att jag kunde få vara tillsammans med henne dessa dagar. Hon har varit så god mot mig och till stor hjälp. Dock är jag inte så heldig som Syster Rosa, för hon hade ju Syster Ruth. Jag har nog Mrs. Longworth, men hon bor ju 25 eng. mil från Kambini, och det kostar 1 pund för missionärerna när de skola resa dit och tillbaka, så Ni förstår att man ej kan resa dit utan att det är nödvändigt. Jag har dock så mycket att tacka Gud för. De tre amerikanska missionärsfamiljerna som bo här äro så vänliga mot mig. Nu äro ju dessa mycket äldre än jag, så för den skull kunde de ha en sådan vuxen dotter som jag. Jag gläder mig dock till nästa år, ty då har K. Y. M. i Sverige lovat sända ut en svensk Betaniasyster till Kambi-

ni. Hon skall då fylla Syster Esters plats. Det skall bli angenämt att få en att samarbete med och gemensamt dela ansvaret för de många sjuka här.

Ibland kan nog ensamhetskänslan smyga sig in, hur gärna man vill hålla den borta, trots det att arbetet och folket här fyller en med glädje. Jag vill icke byta för något pris, för jag älskar folket, och särskilt är jag glad i alla dessa söta små barn. Jag känner mig fullständigt som en liten »Mamma» på sjukhuset och jag ser att Gud anförtrott mig en stor uppgift.

Det var med ett bävande hjärta jag såg det nya arbetsåret till möte. Uppgiften syntes allt för stor. Men Gud vare tack, som har hjälpt till i dag. Jesus har ju sagt, att Han skall vara med oss alla dagar intill världens ände. Det är gott att vila på Hans löften.

I slutet av denna månad (juni) skulle vi få besök av några missionärer från Rhodesia. Jag skulle önska så innerligt att Syster Ruth också kunde komma, det önskar också missionärerna här, men det ser ej ut som hon kommer. Har fått ett gott brev från Syster Ruth och Rosa. Det gjorde gott. Jag har också skrivit till dem så vid tillfälle får jag nog höra från dem igen. Det är underligt att tänka på att jag är här ute i Inhambane där Syster Ellen var sina första år i Afrika. Det har förändrats mycket sedan dess. Här på Kambini ha vi nu en stor vacker kyrka, som är vår stolthet och glädje. Mr. och Mrs. Keys är här ännu, de var ju här även under Syster Ellens tid. Likaså fick jag se Mrs. Terril innan hon reste hem till Amerika. Kambini är en vacker plats med stora gröna marker och träd, men dessvärre ser man ej något av den vackra Inhambaneviken här. Jag känner det ibland som om jag bodde »på landet».

Sänder denna lilla hälsning nu. Samtidigt tackar jag för alla böcker som Ni sände till Norge. Jag kan säga att de bringat välsignelse. Själv har jag på många platser under mina resor i Norge hållit föredrag om Syster Ellen och hennes arbete i Afrika. Och då jag vet, att när jag läste om hennes arbete och nöden, hur jag själv kände kallelsen, kunde jag ju lägga hela min själ i föredraget, och Gud lade sin välsignelse till, för föredraget var skrivit under mycken bön. Tack för förbön. Det är gott att veta jag har förebedjare bakom mig. Jag känner det nog varje dag. Har hitintills varit frisk. Att börja med var det en svår värme, men ibland var det kallt, sedan fick vi vänta så länge på regnet. Missionärerna sade också att det var ett särskilt varmt år i år, och vi voro rädda för att det skulle bli ett hungersnödsår, ty det såg hotande ut med torkan. Det var brinnande böner som sändes upp till Gud att få regn. När så regnet äntligen kom var majsen förstörd, men nu har man sått sötpotatis och »ferinia», så att de infödda kan få något. Nu är det kyligt och ganska kallt ibland. Så nu går det an för en nordbo att pusta, men de stackars infödda lider för de har inga ylleкläder att taga på sig. Därför bliva de förkylda och en del får lungtuberkolos och för oss som få dem till sjukhuset blir det ofta en kamp melan liv och död.

Hjärtlig hälsning. Ruth Heggöy.

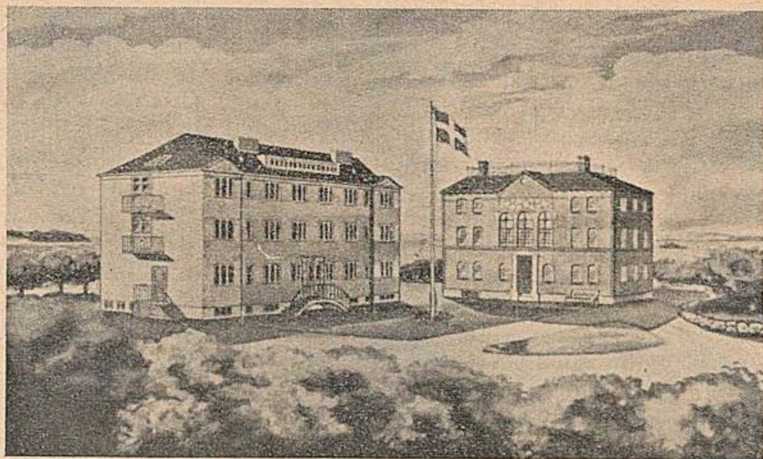
Resturer i evangeli o. Afrikabokens intresse.

Helsingör 18 - 30 okt.

Karlshamn 5-7 nov., Karlskrona 8, Emmaboda 9, Skruv & Vide 10-14, Kalmar 15, Mönsterås 16, Oskarshamn 17, Västervik 18, Loftahammar 19-22, Linköping 23, Ödeshög 24, Boxholm 25, Tranås 26-27 fm. Huskvarna 27 em.-28, Eksjö 29, Nässjö 30. Killeberg 1 dec.

Jag hjälper gärna till i av församlingen anordnade möten. Passar det att få en kollekt för resekostnaderna är jag tacksam, dock utgör ej detta ett villkor.

Södra Sveriges Kristl. Ungd.-skola "Sundsgården"

Låtom oss så vid alla vatten, Jes. 32: 20 var det ord jag citerade vid ett samtal om »Sundsgården», vilken invigdes söndagen den 25 september. Jag menade med citatet att alla på Jesus troende borde göra allt som kunde göras för att skydda den kristna ungdomen för världsandens förfärande inflytande av gudsförgätenhet och nöjeslystnad, och söka leda dem in i en helgad andlig atmosfär, som verkar fram till avgörelse för ett liv i Gud. Därom koncentrerade också missionsföreståndare Dahlberg sitt budskap på invigningshögtiden inför tusentals lyssnare, som placerat sig i tvenne stora salar och tält där högtalare voro uppsatta. Hans tal utgjorde bl. a. en personlig vädjan till yngre och äldre att söka sig fram till frälsningens källa, Jesus Kristus, och uppmaning till den kristna ungdomen att avskilja sig mera helt för att tjäna Gud. Man såg gripenheten hos vissa lyssnare, och min bön var att ordet skulle verka till frälsning och avgörelse. När ordet verkar så, blir det alltid högtid, och det var det på »Sundsgården» denna dag.

Kollekten uppgick till 3,300 kr.

Denna skola har tillkommit genom samarbete av Ev. Fost. Stiftelsen, Kristianstads Traktatsällskap, Södra Skånes Lutherska- och Sunnebo Härads- och Västra Skånes missionsföreningar. Den första gjorda frivilliga insamlingen för ändamålet uppgick till 47,000 kr. Sedan dess hade gåvobidragen betydligt ökats. Men då kostnaderna för skolan är uppe i 300,000 kr. så vilar på densamma en rätt betydande skuld vilken dock trogligen snart avhjälpes och därför ej behöver verka hämmande för denna, med så stort intresse tillkomma verksamhet. Skolan kan taga emot 40 á 45 elever. Den blir också delvis en yrkesskola.

Belägen som den är inom Råå samhälles gränser är det många med mig som nedbeder Guds välsignelse över arbetet till fruktbärenhet för evigheten.

Det vore av stor betydelse för varje andlig verksamhet att söka få tillstånd många liknande skolor, det skulle på ett radikalt sätt fostra fram starka andliga karaktärer hos vår svenska kristna ungdom och andra som sökte sig dit. Och skulle det ord som sades om Jesus i hans tidiga ungdom på så sätt bättre förverkligas. »Han växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor.»

C. F. I-n.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR

Från Kristi korsdöd och uppståndelse utgår fullkomlig segerkraft

För andlig uppbyggelse | Meddelanden från fälten

November 1938. Rom. 6: 5-6 Årg. 5.

Bön i frestelsestunder

Luk. 3: 21 - 22.

Andra gången vi förstå av bibelordet att Jesus var stadd i bön är i frestelseöknen. Hans citat från bibelordet till svar på Satans frestelse att få Jesus att tillbedja sig, synes bära vittnesbörd om Jesus böneförbindelse med Gud. Därför uppenbarar sig också den gudomliga kraften i Hans liv till en överväldigande seger över frestaren. Ja, de citerade orden synes t. o. m. vara ett ultimatum till frestaren att gå tillbaka till sin första ställning i tillbedjan av Gud och en varning att ej söka stjäla denna från Honom. Ordet säger ju också: »Alla Guds änglar skola tillbedja Honom, Hebr. 1: 6. Huru stort det är att veta att Jesus använde sig av samma medel till att segra över frestaren, som blivit rekommenderat åt oss. Ja, just därför böra vi öva bön, det är; ständigt stå i samtal-förbindelse med Gud.

Det var inte det att Han var Guds Son, det att Han kunde om Han ville, göra bröd av sten, utan det, att böneförbindelsen var klar emellan Honom och Gud, som gjorde att Han segrade. Dyrbar är också den praktiska erfarenheten härav. När du blir frestad säg både till dig själv och frestaren: vi skola tillbedja Gud. Bed då, och du skall vinna en härlig seger. Men det är inte att förglömma, att det var tillbedjan som Satan begärde. Han begärde hyllning av Jesus, tacksägelse för givit löfte att Han skulle få alla riken i världen att regera över. Jesus visste att Satan ej kunde ge bort det som ej var hans. Det som han visserligen en gång blivit satt till förvaltare över men sökt stjäla, lovade han nu att ge bort. Men Jesus gav Gud sin hyllning och sin tacksägelse och detta sade Han frestaren, varför han även på denna punkt bemöttes av Jesus. När vår bön blir icke blott ett anropande av hjälp, utan en hyllnings och tacksägelsegärd åt Gud, ja just då blir bönen den kraft som driver frestaren bort. Bön med hjärtats tacksägelse i tro är segrande bön.

När lärjungarna föllo ned i tillbedjan inför Jesus på det Galileiska berget och på Oljeberget, förstå vi, att de voro gripna av hyllningens mäktiga kraft till ära och tacksägelse åt Honom som stodo inför dem, som den förhärligade Kristus. Det var segerkraft i denna tillbedjan, detta se vi när de med stor fröjd gå tillbaka till Jerusalem. När änglarna tillbedja Gud och Jesus, är detta ej en bön om hjälp utan en hyllnings- och tacksägelsegärd, som de ge åt dem, ett erkännnade av deras underbara gär-

ningar Det var denna handling som gjorde att de i renhet bevarade änglarna kunde segra över den fallne ärkeängelens förfärande frestelser till avfall.

Har du svårt att övervinna frestaren, pröva detta medel och du skall finna att frestaren viker men också den ödsliga känsla av tomhet som alltid åtföljer frestelsen. Du skall också få en förnimmelse av änglasällskap med åtföljande andlig vederkvickelse i likhet med Jesus, och i stället för att gå svag och modlös ut ur frestelsen går du styrkt och vederkvickt åstad för att bliva till hjälp och ledning för andra som lida och frestas, även detta i likhet med Jesus efter frestelsen i öknen.

De varnades.

Ett par män gingo en dag ut för att jaga, samtidigt som de skulle se på ett fartyg som strandat. Vägen dit gick över hamnen till andra sidan och denna var isbelagd. När de sedan sent på aftonen skulle begiva sig hem igen stod en man vid den yttre sidan av hamnen och varnade dem för att gå över, ty strömmen hade gjort isen ohållbar. Men de sade sig nog kunna klara den saken med att känna sig för med sina gevärskolvar. Och de gingo. När de kommit ett stycke ut på isen, sprang han åter till dem, tog dem i var sin arm skakade dem och sade: »Människor, låt varna eder. Vad ämnar ni att göra. Isen är så svag, att Ni aldrig kommer över den». De sleto sig loss och sade: »Vi skall nog klara oss», Han lovade dem att de skulle få stanna i hans hem under natten, men intet hjälpte. De väntade i hemmet på dem. De gingo. Efter en liten stund hördes nödrop och skrik, men efter åter en liten stund är allt tyst igen, och tvenne människoliv hade gått ned i djupet på grund av att de ej låtit varna sig. Hemma sitter en maka med sina tvenne barn och i ett annat hem föräldrar och väntar på sin son. Men de komma ej mer, därför att de ej lät sig varnas. Ett par månader därefter var jag med och hämtade deras stoft, som flutit upp på stranden ett längre stycke väg från platsen där de gick under.

Någon tröst i sorgen för de efterlevande var det att de båda männen skulle vara troende. Den yngre hade endast 14 dagar förut lämnat sig åt Gud. Men det sorgliga var, att de använde en söndag till detta nöje. Vi ha likväl det hoppet att Gud av nåd, om också genom eld, frälste dem hem till sig.

O, Guds folk, låt ej fienden förleda eder in i liknande sabbatsbrott. Det synes, som man ej räknade med vad Gud hade sagt. Snart är olyckan framme och tillfällen till ändring gives ej mer. Tag varning broder och syster som dragas till världen och i dess malström. Du kommer nära bråddjupet om du ej tager varning. Låt ej världen med dess lockelser bedraga dig.

Och du kära själ, som om och om igen blivit varnad för faran, som du visserligen ej känner till, men som finnes där ändå och som andra ha reda på. Slit dig ej ifrån dina räddare. Lyd deras varning. Följ med dem hem till Guds hus, till Guds församling, till fårahuset där Jesus är herde för fåren. Där får du det varmt och skönt, och du blir räddad från det mörka djupets hemska erfarenhet och behöver då ej sprida gråt och sorg över de kära som väntar dig hem till föräldrafamn och syskonkrets, älskad maka och barn. Gud

välsigne dig att göra beslutet just nu. Tag varning och kom.

C. F. I-n.

Bibeln, budskapet från Gud.

»Varför, har bibeln intet budskap för mig»? frågar du. Vad denna bok har gjort för andra, det kan den ock göra för dig och mig. Den har icke svikit. Nej, nej! Men vi hava förlorat mycket, om vi icke lärt känna den. Att ha botemedlet i hemmet hjälper ej. Det måste användas enligt föreskrifterna, innan man kan bestämma dess värde, innan man verkligen lärt värdera det. »Det är en sak att anse bibeln som en bok med goda moraliska föreskrifter, som vi böra giva akt på, så långt som tidsandan och vår ställning i världen tillåter; men det är en annan sak att anse den för vad den i verkligen är, den levande Gudens ord. Det ord som är vårt liv, det ord som skall diktera våra handlingar, våra ord och våra tankar. Att anse Guds ord för något mindre än detta är detsamma som att förkasta det.

En armé kan icke vinna seger utan ammunition; lokomotivet kan icke föra fram tåget utan bränsle, icke heller kunna du och jag leva ett segrande liv, utan att giva bibeln dess tillbörliga plats i vårt dagliga program. Då en furste från östern en gång frågade drottning Victoria angående hemligheten till Englands framgång, lade den ädla kvinnan ödmjukt handen på bibeln och sade: »Denna bok är hemligheten till Englands framgång. »Den är hemligheten till människors och nationers verkliga framgång. Men för att bibeln skall kunna utföra sitt bestämda verk, måste den studeras under bön, till dess att Jesus bliver en välsignad, härlig verklighet för oss.

M. E. A.

Guds maning.

Efter ett besök på en plats där även ett missionsföredrag hållits, kom från tvenne unga vänner ett meddelande, att de under föredraget fått maning att ge vardera en slant till missionen. Med mycken försiktighet och försagdhet bådo de, att jag ej skulle se på att gåvan var liten. De hade ej så stora förtjänster, men ville likväl sända vardera fem kronor för Afrika. Jag skrev genast tillbaka och tackade för gåvan och sände dem kvitton, samt frågade om de önskade i fortsättningen vara mina medhjälpare. Med stor glädje meddelade de att de ville detta. Dessa vänner intresserade ytterligare två andra och därmed ökades beloppet till det dubbla, vilket de under en hel del år bidraget med till Syster Ruths underhåll. Den ena av dessa vänner fick, vid läsandet i »Andliga Fläktar» om en Syster, som med glädje hade fått ut 100 afrikaböcker, en sådan nöd för just denna sak, att hon sökte i tro göra mera, än det hon gjort genom att få ut 10 böcker. Och hon har även på den vägen skaffat ytterligare ett gott bidrag för missionens räkning. De tillhöra icke metodisterna med namnet, men till gagnet, och arbeta i trohet inför Gud. Följ denna systers m. fl. exempel. Hon sprider även 25 exemplar i månaden av »Andliga Fläktar».

Tack kära vänner för edert goda välsignelserika arbete.

Bed för Afrika!

Afrika.

forts.

Syster Ruth Hanson.
Cikanga kraal.

Här i Cikanga kallas folket Shumba, som betyder lejon. Den korrekta hälsningen är därför »Shumba». Här bo många inflyttade stammar därför att detta distrikt är ett s. k. »Reserve«, där de svarta få flytta in och ha som deras eget land. Ingen kan komma och driva dem ifrån dessa områden. Vägen till denna by - om det skall ha namn av väg - var mycket svårframkomlig. Vi var de första som i bil kunnat ta sig fram här. Vi hade tänkt taga bärare för bagaget och lämna bilen halvvägs, men så kom läraren och sade att de gjort vägen farbar. De största stenarna och träden voro borttagna och om övriga stenar voro för stora gingo vi runt dem. De hade även lagt grus på de lösa flodbäddarna och undersökt hur djupt vattnet var. Sakta gick det, men allt gick väl. Folket visade oss särskild omtanke, ty för dem var denna dag en stor dag, då de fick välkomna en vit till deras by. De äro ju endast barn i Kristus, men så ivriga att det är både fröjd och rörande att se deras omtanke. Barnen sprungo som för livet, då de fingo se mig. Vi kunde inte låta bli att skratta, ty deras förskräckelse var så påtaglig. Männen hade byggt en gräshydda åt oss. Det är mycket trevligare att bo i en sådan än i de eljest smutsiga hyddorna, ty man vet inte vad de användas till på mellantiderna, då vi inte äro på besök. En gräshydda är kall denna tid på året då kyliga vindar svepa fram, men det känns ändå bättre när man vet den är ren. De hade också huggit bort några träd, så att vi kunde få bilen in i skuggan under dagen.

I hast gjorde vi i ordning ett kök av trädgrenar och högt gräs för Nathanael. Jag tycker ej om att använda infödingarnas kök för kokning av vår mat. Smutsen är ryslig nog, även då vi taga alla försiktighetsmått. När vi hade fått bilen avlastad och börjat med de första förberedelserna för morgondagen, som var söndag, kom folket på besök. Jag var den första vita som kommit till deras by. En del av männen hade ju sett vita då de går ner till Rusapi eller Inyazury, men byfolket hade aldrig sett en vit, därför var glädjen stor och likaledes deras stirrande på oss. Jag har blivit så beskådad, så det nu ej mera besvärar mig; hur jag äter, vad jag äter, hur jag talar, hur händerna ser ut, hur många tänder jag har, allt har dem sett. Jag skulle blott önska få höra dem berätta för barnen vad de sett, barnen som ej vågade sig fram nära nog för att själva se. Att det blev lustiga historier är säkert. Mitt i alla förberedelser och hälsningar kommer plötsligt en underlig person inrusande. Att börja med trodde jag det fattades honom något på huvudets vägnar, men då han började tala förstodo vi att han var drucken. De svarta använda en stark berusande dryck som är väldigt giftig. Många går hellre utan mat för att kunna använda majsen för tillredelse av denna dryck! Majs, humle, njere och vissa frökärnor med bitar av vissa trädrötter användes för tillredelse av denna dryck. Om barnen skrika ger mödrarna dem denna att dricka, ty då säga de: »Barnen bli sömniga och besvärar oss icke.» Ingen kunde begripa ett ord som denne man sade, och han satte sig ned, som om han kommit för att stanna. Jag gick ut tän-

kande att det var mig han ville se. En del kvinnor stodo utanför vilka jag hälsade på och samtalade med. Efter en stund kom mannen ut och Nathanael stängde dörren efter honom. Visserligen hade vi icke en riktig dörr, utan »den svarta tavlan,» som fick tjänstgöra som dörr. Läraren sökte sedan med list få honom bort och hem. Han har tre hustrur.

En söndagsskola i Manyarare.

Just som vi slagit oss till ro för att fortsätta tillredelsen av maten, kommer ännu en man. Han bad mig vänligt att gå in i hyddan, ty hedningarna hade hört jag kommit och de kommo nu för att se mig, men de voro mycket druckna och vilda »och de voro rädda om mig», sade han. Under det han talade hörde vi skriket och trumslagen från den annalkande hopen. Jag hade ingen lust att möta dem, ty i deras druckna tillstånd är samtal omöjligt. Jag gick därför in i hyddan, och Läraren fick taga emot dem och bedja dem komma igen nästa dag då de voro nyktra. Efterhand gingo de så igen. Efter kvällsmaten hade vi aftonbön och överlämnade oss åt Guds beskydd med bön om att få bliva till välsignelse på denna nya plats, där hedendomen har så starka fästen. Vi gick så till vila med en strålande stjärnhimmel över oss, vi kunde se stjärnorna genom det glesa grästaket. Det är något underbart att beskåda stjärnorna. Hur mörkt det än är så tindra de. Denna kväll fick jag full välsignelse, ty jag visste att bortom stjärnerymden var Guds eviga boning och där fanns »Ankaret« för själen, och det gav en stor känsla av trygghet.

Just som vi insomnat, väcktes vi av ett hemskt skri. Vi förstodo att det var ett barn som blivit rädd. Det blev skrik på skrik, som kom blodet i svallning under den eljest stilla natten. Så hördes en kvinnas befallande stämma, och trätor och oväsen. Vi tog på oss och gick ut, ty det var omöjligt att inte söka göra något. Vi gick och väckte Nathanael och de två män som kommit till honom. Den ene av männen var en Lärare, denne gick med Nathanael för att se efter vad som var att göra. Jag frågade Nathanael varför dessa tvenne män sovo hos honom? Han svarade att de redan förut hade överenskommit om att sova utanför hyddan så att intet ont skulle hända mig. Till sist tystnade ropen och männen kommo tillbaka och berättade att en drucken man slagit sin lilla flicka, och att modern sökt gå emellan. Så började trummorna ljuda, och man kunde höra skriken och ropen från de dansande då de nu höll sin hedniska fest. Det är omöjligt att beskriva hur det käns att vara så nära hedendomen. Huru önskade vi icke

att kunna taga denna larmande hop och föra den till Jesus som kunde förvandla dem. Det kom en sådan längtan in i vår bön om att en ny sång skulle läggas i deras hjärtan. Tänk om de fick in Hallelujasången, vilken förvandling skulle icke detta bli. De behöva Jesus som förvandlar mörkret till ljus.

På blodets grund.

För några år sedan blev jag kallad till en farbroders dödsbädd. Kvällen förut innan denna dag, hade han suttit till bords med sin hustru och fosterdotter och samtalat med dem. Han kände sig sjuk till sin kropp när han gick till bädd, varför hustrun satt uppe för att vaka. Plötsligt kallar han sin hustru till sig, sedan han rest sig upp i bädden och lagt sig på knä. Hustrun kommer till honom, då han säger: »Låtom oss bedja.» Han bad då för sin hustru, sin fosterdotter och sina vänner, därefter säger han, under det han lägger sitt huvud ned mot kudden: »Jag far hem i frid på blodets grund». Därefter bad han sin hustru gå och vila sig. Hon gjorde det, och uttröttad som hon var, somnade hon snart. Men vaknar efter en stund och finner då att hennes man somnat. På morgonen ville de ej väcka honom för tidigt, men då han ej ännu vaknat vid tiotiden, kallade de på honom, men han vaknade ej. Då tager dottern honom i sina armar och ropar: »Far, far, vakna!» Men han svarar ej. Dottern lade ned honom igen på kudden, och sänder efter mig. Men där var inte annat att göra, än sitta och vänta till hans ande hade lämnat stofthyddan, vilket skedde i stillhet och lugn. En gammal 84 års kvinna var även närvarande vid dödslägret, och då hon ser min farbroders hädanfärd säger hon: »Han är lycklig». Ja, det var han, han gick in i frid på blodets grund.

Ingen annan grund håller att bygga sitt evighetshopp på. Ingen annan grund ger själen trygghet i livets mest ödesdigra stund. Har du byggt ditt evighetshopp på försoningen i Jesu blod. Har du erfaret genom tron på vad Jesus har gjort, frigörelse från syndens makt och herravälde. Eller bävar du inför tanken på döden och domen. Jesus kan göra dig fri. Härligt fri. Även du äger den stora förmånen, trots synd och skam i ditt liv, att få bygga på blodets grund. Gör det i dag, i morgon kan det bliva försent. Hur härligt är icke detta budskap: »Jag far hem i frid på blodet grund».

Andebesvärgelse.

Tidningspressen har ansett sig haft stor anledning att sysselsätta sig med detta spörsmål, på grund av att en bemärkt predikare tillåtit sig att på ett bjärt och mindre tilltalande sätt framträda i denna sak. Det är svårt att förstå hur en person med insikt i bibelordet kan hänge sig åt denna i ordet, icke allenast förbjudna, utan också med Guds dom belagda handling.

I 3 Mos. 20: 6 står det att den som vänder sig till besvärjare eller spåmän, för att i trolös affällighet löpa efter den, mot den skall Herren vända sitt ansikte och utrota honom ur Hans folk. Vi finna här att handlingssättet förenas med »trolös affällighet» och att Herren är emot en sådan person och skall utrota honom ur hans folk. Detta är liktydigt med att en sådan skall utestängas från Guds församling.

Uti vers 27 står, att han skall

straffas med döden, stenas, ty blodskuld vidlåder honom. Andligen tolkad, därför att det gäller ett andligt folk, det blir andlig tillintetgörelse genom ett andligt folk och att hans åtgörande är liktydigt med att en blodshandling blivit gjord.

I 5 Mos. 18: 9-14 finna vi att besvärjandet av andar är en styggelse inför Gud, liktydigt med avguderi som Moses kallar även denna synd. Sådana må icke finnas bland Guds folk och att detta tillhör hedniska styggelser. Ett bevis på att personen gått tillbaka till hedendomens mörker och vidskepelse.

I 1 Sam 28: 1 f. omtalas huru Saul sedan Guds Ande vikit ifrån honom och Gud svarade honom, sökte på besvärjelsens väg få veta vad Gud ej ville säga honom. Då hans förhållande till Gud var rätt, sökte han utrota från sitt folk alla besvärjare, men sedan han vikit av från den rätta vägen sökte han sin tillflykt till detta av Gud förbjudna medel, därför att han kommit i stor nöd, då Gud viket bort ifrån honom, vers 15.

Jesaias säger i 47: 9, att olycka skall komma över en sådan, trots den besvärjandes starka kraft. Och vidare i 8: 19-20. När man säger: »Fråga andebesvärjare och spåmän, dem som viska och mumla, så svara: »Skall icke ett folk fråga sin Gud. Skall man fråga de döda för de levande. Nej, hållen eder till lagen och vittnesbördet.»

I så väl gamla som nya testamentet ställes besvärjelsen av andar vid sidan av spådom, trolleri, hemliga och vidskepliga konster, 2 Mos. 7: 11, 22. Apg. 8: 9, 18-24. 19: 13-20. Överallt visar oss ordet att sådana handlingar misshagar Gud. När evangeli budskap emottages övergives denna väg och böcker, som närt denna styggelse, brännas.

Genom Upb. 16: 13-14 kan man tydligt förstå att andebesvärjelse, eller som det även hette i berättelsen om Saul, manandet fram av andar, är de onda andarnas intrigspel till att förvilla. Det är säkert att dessa ha en stor del i allt detta, om spöken, knackningar. röster och dimfigurer. Upb. 19: 20.

Såsom sanna kristna böra vi ej deltaga med i sådant utan helt avsäga oss alla skammen smygvägar, 2 Kor. 4: 2 och taga avstånd därifrån.

C. F. I-n.

Helsingör.

De möten som höllos här under tiden 18-30 oktober kännetecknades från början av Guds Andes närvaro och kraft. En liten trogen hop hade förberett dessa och vinterns möten med ständig bön. För egen del märktes Herren på samma sätt nära som under väckelsen för 11 år sedan. Första mötet inbringade skörd för Guds rike i det att en ung man blev frälst och en annan broder började bedja för första gången och har sedan offentligt vittnat om Herren. Denne broder jämte hans hustru äro en frukt av en äldre broders liv och död i Herren, och de söka nu vinna andra för Jesus. Vittnesbörd och bönestunder gav välsignade spår av Guds närhet. Jag reste varje dag fram och åter från och till hemmet, men gjorde det med håg och lust att få vara till välsignelse. Familjen Elers Nilsen tog emot mig med glädje de kvällar som jag stannade kvar. En kväll kom jag en halv minut försent till färjan. Det blev en stor missräkning och då därtill kom att jag gick fel i mörkret i uppsökandet av bostaden, kunde det legat en yttre orsak till modfäldhet, men jag hade predikat om att icke fälla modet, och detta kom till mig som ett glatt budskap och jag började tacka Gud för att jag var i

Hans vilja. När jag kom fram till bostaden var där en själ som jag fick tala med om Gud.

En kort sammanvaro i vännerna Rudolf Petersens hem där de nykomna vännerna voro med, blev en stund med goda samtal och bön. Det är dyrbart att få sprida välsignelse där man går fram. Gud vill giva oss sin nåd och kraft därtill. Den lilla hopen av trogna medhjälpare i evangeli tjänst beder, arbetar och väntar på att Gud åter skall komma med en väckelse i Helsingör. Må så ske för Jesu skull.

C. F. I-n.

1 9 3 9 .

Som det hastig ilar mot ett nytt år må ett ord sägas i missionens och denna lilla tidnings intresse, som är intresse för Guds rikets framgång både hemma och borta.

»Andliga Fläktar» har med detta års utgång haft sin första femårsperiod. Med glädje har under denna tid konstanterats att tidningens många läsare tagit emot dess budskap med glädje och tacksamhet. Visserligen ha somliga ansett den vara onödig och sagt sig ej ha intresse och tid att sprida den, men så har i dess ställe andra så mycket mera nitälskat för den och bringat dess budskap till vida kretsar. Ökningen av prenumerantantalet har ju ej varit så stor sedan dess början och därför ej kunnat givit en ekonomisk behållning av något större slag, men den har dock uppehållit sig själv. Det har dock varit glädjande förstå att tidningen varit ett medel att uppehålls missionsintresset hos mina gamla goda medhjälpare och väcka nytt sådant hos andra. Ofta har insända bidrag givit tydliga spår av tidningens inflytande i denna riktning, så ock i ökandet av förbedjarnas skara.

Det ligger helt naturligt både mycket arbete med vaka i sena kväll som bön om välsignelse över arbetet, men det har gått i glädjens och tacksägelsens tecken. För detta och allt troget arbete som utförts av mina medhjälpare tackar jag min trofaste Frälsare. Det är underbart att vi kunna användas av Gud i Hans verk.

Tidningen kommer även ut under 1939 och på samma sätt som förut och till samma pris kronor 1: 20 pr år. En nyhet kanske det kan vara att jag tänkt mig att under året få presentera mina medarbetare för tidningens läsare med litet konterfej av dem. Jag antar att de ej ha något däremot, och skulle jag därför önska få ett kamerakort av dem som jag ej har något ifrån. Lämpligt vore att det togs i en mera fri ställning, t. ex. i en trädgård, park eller vid bostaden eller gärna tillsammans med någon annan. Även flera medarbetare på ett och samma kort tages tacksamt emot.

Jag sänder tidningen som vanligt till dem som haft tidningen till spridning under detta år, såvida ej annat meddelande ingår senast den 15 december d. å. Kan prenumerantantalet ökas så vore också detta en glädje.

Vile så Herrens välsignelse över vårt gemensamma arbete.

Brodershälsningar
C. F. Israelsson.

Resturer i evangeli o. Afrikabokens intresse.

Karlskrona 8. Emmaboda 9, Skruv & Vide 10-14, Kalmar 15, Mönsterås 16, Oskarshamn 17, Västervik 18, Loftahammar 19-22, Linköping 23, Ödeshög 24, Boxholm 25, Sommen 26, Nässjö 27 fm.-30, Huskvarna 27 em.-28 Jönköping 29, Eksjö 1 nov. Visslanda 2-4, Killeberga 5.

Jag hjälper gärna till i av församlingen anordnade möten. Passar det att få en kollekt för resekostnaderna är jag tacksam, dock utgör ej detta ett villkor.

Björks Boktryckeri - Råå 1938

ANDLIGA FLÄKTAR
December 1938

Fem År

Årgång
5

JULENS BUDBÄRARE

Jesus
kommen
är

Bibeln
det oss
lär

När bud, från himlen till oss kom
Att ende Sonen sänts hit ned
Då öppnades Guds helgedom
För alla som av synden led.
För alla som sig sökte fram
Till Golgata, Guds dyra Lamm.

Långt innan dess var löftet gett
Som tecknats ned på bibelns blad.
Och skaror det i fjärran sett
Och trott på ordets helga rad.
Det ord som ej förintas kan,
Ty den det sagt är evig sann.

Vår bok, vår bibel talar sant,
Det säger JULENS hälsning oss.
Och Golgata ger Andens pant,
Där slipper syndarn att förgås.
Se, detta allt vår bibel lär,
Och vittne därom JULEN bär.

O, kom då åter kära Jul
Och giv åt trötta hjärtan ro.
Ditt budskap synden överskyl
Att Jesus må i hjärtat bo,
Då JULENS hälsning, Gudason,
Har danat hjärtat till din tron.

Änglahälsning.

För den som upplevat änglahälsningens budskap från Gud, frälsningens underbara glädje och frid, ser ej i denna änglauppenbarelse ett tvivelaktigt påhitt, som otroshjältarna så högt pladera om och gycklande leker med. Men nog är dess uppenbarelse för det naturliga oomskapade sinnet en mystik och en gåta, och deras tankegång på detta område ett famlande i mörker. Men Gud vare evigt pris och tack, att Han på det av Honom uppenbarade sätt, förverkligar sina eviga avsikter, och giver åt själar som längta efter frid och ro, ljus och ledning i denna världens nervösa oro och otillfredställelse, en verklighets - erfarenhet, som består provet inför de största påfrestningar. Detta, såvida den frälsta människan vilar i stillhet och tro på Herrens underbara kraft. Till sist ger denna erfarenhet ett härligt evighets hopp. Oroliga hjärta, tag emot i tro det änglabudskapet erbjuder. Om du ej känner något, så tacka Gud ändå, att du får tro dig äga rätt att av nåd få taga emot det. Han ger dig det, därför att Han älskar dig, en kärlek som är uppenbarad i Jesus Kristus. Således det gäller dig. Ja, just dig!

»I dag är Eder född Frälsaren».

Tro som förmår.

Jag lade en sockerbit i en kopp kokt vatten och satt och såg hur vattnet sönderdelade den och till sist försvann för ögat.

Min värdinna och jag satt just och samtalade om tron. Anden visade då huru att vattnet sönderdelande egenskap även fanns i tron. Liksom vattnet sönderdelade sockret när detta fick det i sin famn, så kunna vi med tron behandla de omständigheter och svårigheter som möta oss då vi vandra i tro. Häri uppenbaras en av trons kraftprestationer.

Min värdinna sade: »Jag har så liten tro«. Jag hänvisade till vattnet i koppen. En del av detta hade redan förtärts. Jag frågade om ej det lilla som fanns kvar hade samma lösande egenskap som när det fanns mera. Jo, det var ju så. Visserligen kan en större mängd vatten hastigare lösa en större stycke socker, men det gällde ju att behandla de svårigheter som möta med tron, och i varje prövning ha vi så mycken tro som behövs för upplösning av prövningen.

Således är det icke fråga om en känsla av liten eller mycken tro, utan fastmer om värmegraden däri, eller den kärleksglöd som finnes i den. Den hastigt lösande kraften i vattnet är i detta fall beroende av dess värmegrad, vilket det får genom eldens verksamhet. Det gäller således att låta tron vara i verksamhet driven därtill av Guds kärlek i hjärtat. Det senare erhålles i rikligt mått genom den Helige Andes inflytande och pingstens välsignelse, Rom. 5: 5.

Således bör du icke känna efter om du har liten eller stor tro, utan du bör pröva dig om du står i tron, om Kristus bor i dig, 2 Kor. 13: 5. En tro som är verksam genom kärlek gör underverk, Gal, 5: 6. Den fullkomliga kärleken, Guds kärlek, gör tron kraftig och verksam. Den behandlar omständigheterna och

Värdet av en människa.

»Hedren alla», 1 Petr. 2: 17 betyder: Sätt värde på alla människor. Somliga äro i världens ögon värda mer än andra, men i Guds ögon hava de alla oändligt stort värde. Kläder, hus, pengar, ställning i livet, som en människa äger, äro endast småsaker. En människa är mer värd än allt vad hon äger, vet eller gör. Detta är endast omhöljet av själens juvel. Den trasigaste tiggare, den värsta drinkare, den mest förnedrade kvinna, den obetydligaste skoputsare eller tidningspojke är var och en för sig värd mer än all rikedom och ära, som världen kan giva.

För att rätt värdera en människa låt oss se på hennes förmågor. Minnet t. ex., mottager och förvarar intryck, och så åter frambringar dem. Det är en ocean, som aldrig kan bli full eller tömd. »Min son, kom ihåg». sades till den rike mannen i dödsriket. Minnet är odödligt. Det kommer att bära sina intryck genom evigheten. Minnet endast gör människan värd frälsning.

Lägg därtill förnuftet, som fördelar verkligheterna i minnets förrådshus, drar slutledningar därifrån och tillgodogör sig dem. Det tager byggnads - materialet, som minnet samlat, och bygger upp ett palats av kunskap. Om en människa vore endast minne och förnuft, vore hon av högt värde.

Men lägg så därtill samvetet, denna förmåga, som prövar den moraliska kvaliteten av hennes handlingar och är känsligt för både goda och onda intryck. Då det gillar är det frid i själen; då det ogillar är det pina. Det är en ängels sång eller ett plågans gissel uti varje människas själ.

Dessa tre ting, minnet, förnuftet och samvetet, gör människans frälsning värd de största ansträngningar. Hennes värde ökas då vi härtill lägga inbillningskraften, som giver oss våra poeter, musikanter, bildhuggare, målare, talare, statsmän, generaler. En ond inbillning kan fördärva samvetet, förleda förnuftet och upphetsa minnet. Då den blir upprorisk, sänder den sina offer till dårhuset. Den kan lyfta oss till toppen av det ljuvligaste behag och störta oss utför förtvivlans brant.

Vidare kan människan älska, och hata, hoppas och förtvivla, skratta och gråta. Visserligen med alla dessa fysiska, moraliska och andliga gåvor bevisas att hon härstammar från Gud; att hon är skapad till hans likhet.

A. C. Dixon.

---

sönderdelar svårigheterna så att de försvinna och gör ordet till en underbar levande sanning omsatt i erfarenheten: »För den som älskar Gud samverkar allt till det bästa, Rom. 8: 28.

Endast i frälsningen.

En fru omtalade att hennes man som varit kemist i Afrika hade kommit hem tuberkelsjuk och dött. Han hade varit ateist och fritänkare. Strax innan han dog hade han sagt till sin hustru: »Ja, nu får man veta hur det är, men nog skulle jag velat vara viss; kan du inte säga mig något därom? Men detta kunde hon ju inte, därför att hon ej då hade funnit vägen. Men hon hade sagt till honom: »Om du kan komma tillbaka och säga mig hur det är, så vill jag det.» Han lovade att göra

Melodi till nedanstående sång.

C.F.I.n. — C.F. Israelsson

"Se, Mästaren uppstånden är!" Det budskap, kvinnorna frambär; De Honom mött vid graven kom Det som en överraskning kom För bröderna. Kör: Så ängslas ej ty Han uppstånden är. Vi ha det sett Han märkena ju bär. På korset blev Han naglad fast. Det var och där Hans hjärta brast Men genom död Han liv frambar, Och sant det är: Han uppstått har.

Strålar från kärlekens sal.

Det strålar mot oss himmelskt ljus
När rymden fylls av änglasus.
Det Gudakärlek är så klar
Som strålar fram så underbar
För en och var.

Kör:

Så fröjden Er, som Frälsar'n väntat har.
Han kommen är, det löftet givet var.
O, sjung Hans lov av hjärtat nöjd!
Med änglarna stäm in med fröjd:
"Dig ära, ära vare Gud",
För frid och fröjd med änglabud.

Dess budskap skänker syndar'n frid,
Dess glans omstrålar livets strid.
De svaga fostras vid dess härd
Att kunna bruka Andens svärd
Mot synd och värld.

O stora dag, du sälla dag
Då världen hörde hjärteslag.
Det var ett himlens kärleksbud,
Som herdar får från himlens Gud
Att sprida ut.

Så lyssna kära själ, ty du
Från synden kan bli fri just nu.
Då blir det högtid i din själ,
Ty Gudakärlek allt gjort väl.
Du är ej träl.

---

så. Hon sade att detta också skett, då han skulle ha sagt, att han hade samma arbete som här, och att han höll på att höja sig till en högre ståndpunkt. Detta skedde innan hon kommit till tro. Hon hade även haft en sådan förnimmelse sedan, då han skulle ha sagt att han kommit på ett högre plan och fortsatte att höja sig, och att han såg himmelens port och snart skulle vara där.

Att denna fru stått under fordna uppfattningars inflytande och även någon andes är det troliga, men att det varit hennes mans personlige ande som talat med henne är tvivelaktigt därför att det är emot bibeiordet, och kan ej vara annat än onda andars bedrägeri för att hålla människorna som leva i jordelivet kvar i sina synder. Det ända som gäller för både tid och evighet, är det som skedde på .Golgata. Det

Afrika.

forts.

Syster Ruth Hanson.

Äntligen grydde söndagens morgon. Vi voro så glada att se den nya dagen och huru brann vi inte av längtan att under denna dag få göra något för vår Frälsare. Lois och jag gick för att söka upp det barn vilkens skrik vi hörde på natten. När vi kommo till hyddan satt där en liten lam flicka på ungefär 8 á 10 år vid elden. Hon var sjuk och hela hennes huvud var fullt av sår och munnen var svullen. Under 2 veckor hade hon varken ätit eller druckit. Våra hjärtan krymte samman då vi såg märkena på ryggen efter slagen under natten. När vi sedan såg oss omkring i den skumma hyddan, fann vi modern som var fullständigt blind. Det såg ut som hennes ögon blivit uttagna. Ja, det är omöjligt att beskriva ens känslor. Först tyckte jag mig vilja brista ut i gråt över eländet, men så upptändes mitt hjärta av både vrede och medömkan över dessa arma, och jag befallde att mannen skulle komma fram. Men så fick jag själv gå och söka upp honom. Min förvåning blev gränslös då jag fann att det var konungen själv. Då ökades min harm och jag tog honom i nacken och skakade honom. Säkerligen har han alldrig blivit så förvånad och halvdrucken som han var blev han nyckter på en gång. Han var en gammal darrhänt man, en förtorkad människovarelse. Jag sade honom att jag hört hans barns rop då han drucken och hård hade plågat henne. Då jag nu med egna ögon såg den lama flickan, den blinda hustrun och kungen själv fylldes mitt hjärta av ett djupt medlidande och önskan att kunna fyfta dem upp ur detta elände. Jag sade honom att han levde helt och hållet i mörker och under satans makt, och var hans redskap i att pina och plåga sitt sjuka barn och sin hustru. När jag hade talat ut med honom sade han: »Vad skall jag göra»? Jag svarade: »Bättra dig, och tro på Herren Jesus Kristus, så bliver du och ditt hus frälst»!

Så blev det tid, att gå till kyrkan. En stor skara människor hade samlats utanför konungens hydda. Jag bad dem alla komma till kyrkan trots att den var liten. Vi hade först möte med barnen och när vi sänt dem hem, ett för de äldre. Det blev en underbar gudstjänst. Gud kom och öppnade ordet. Hela mitt hjärta var i bön om att få de rätta orden, ty det är svårt att veta vad man skall säga, så, att dessa mörka hednahjärtan kunna fatta det. Deras intresse blev fängslat genom att tala med dem om det de redan kände till, nämligen trumslagen. Jag berättade för dem hur jag lärt mig meningen av dessa olika trumslag. Somliga kallar till fest, andra till begravning, en del till krig och återigen andra för meddelanden av nyheter, som ljuda från det ena berget till det andra. Sedan gingo vi in på det andliga området och omtalade även för dem hur vi bedit till Gud under nattens timmar att vi skulle få lägga en ny sång i deras hjärtan. De lyssnade intensivt. Den gamla kvinnan satt längst ned vid dörren, men hela hennes hållning vittnade om att hon lyssnade. Det kom en underbar känsla över mig att hon hungrade efter Gud, men att hon ej visste hur hon skulle finna honom. Ett är säkert, Gud själv var med oss i denna enkla kyrka, jordhydda. Efteråt bad jag folket

---

enda säkra att tro på om ett inträde i himlen skall ske. Inte genom hur vi kan arbeta och höja oss, utan av nåd genom det Jesus gjort. Det stora svaljet kan icke i evigheten överskridas, Luk. 16: 26.

Vi vänta vårt heliga hopps fullbordan:

Besök i en kraal (negerby).

stanna kvar för ännu ett möte, och sade dem att de alla voro andligen hungriga. Jag förstod mycket väl orden, som Jesus sade till sina lärjungar och var över de förvånade sig: »Jag har mat som i icke kännen». Liknande var det med oss ty vi hade inte ätit, men kände likväl ingen hunger. Det var ju även många som vi ville samtala med under tiden mellan gudstjänsterna. Vi skilde folket ifrån oss just då solen började gå ned. Därefter gingo vi på besök.

Cikanga är en ny station. Verksamheten är endest 3 månader gammal, så här synes tingen i sin första början. Läraren här är mycket energisk och ömmar för sitt folks frälsning. Han omtalade för mig hur han sökt gömma sig undan för Gud och Hans kallelse att gå ut till sitt folk, men hur han till sist måste lyda Guds röst. Nu var han lycklig, ty han kände Gud var med honom. Hans hustru har en ganska god skolunderbyggnad och hjälper honom i arbetet. Läraren har också en bror som hjälper till, och alla tre arbetar med liv och lust, så det är fröjd att se. En man som nyligen blivit en kristen - och varom Läraren sade så betecknande att han fiskat upp honom för en månad sedan från hedendomen. Denne var hans förstlingskärve, - inledde i bön på söndagens andra gudstjänst. Han bad härligt och vittnade om vilken förvandling som skett med honom, och att det som brukade binda honom, mer och mer förlorade sitt herravälde. Han ser ut som en riktig vilde, men jag sade till Läraren och Lois att det vill så småningom förändras så att Gud mer och mer får kontrollen över honom. Det blev så underbart för mitt eget hjärta, hur förädlande Guds verk ändå är och hur att detta barn i Kristus kommit in under denna förädlande kraft.

Folket här hålla på med att rusta sig att slå tegel för en större och bättre kyrka. De hoppas få den under tak innan regnet kommer i slutet på året. Vilket vittnesbörd skall icke detta hus bli mitt ibland en eljest hednisk omgivning. Jag

hade kungjort att jag ville sammanträffa med alla gamla hedningar före mötet på måndags morgonen och det var rörande att se dem komma så många. Jag talade med dem om det stora mörker som de stodo i, och mörkrets frukter, varefter jag visade dem på ljuset och dess frukter. De lyssnade så andäktigt. Sedan talade Nathanael och Lois och till sist Läraren. Vi hade sedan en härlig bönestund och jag var verkligen stolt över våra svarta medarbetare, ty deras ord åtföljdes av en väldig kraft. Vi lärde förstå att två av kvinnorna lagade till »doro», dessa bådo vi att upphöra med detta onda och i stället lära sig att göra det goda.

Efter det egentliga mötet frågade vi om det var någon som ville säga något, så fick vi veta vad de tänkte. Konungen stod genast upp och sade till mig: Vem har sänt dig? Jag sade honom att Gud sänt mig. Jag omtalade för dem vad Jesus kände när Han såg folkskarorna som voro utan herde, »Han ömkade sig över dem», och så gör Han än i dag och lägger folkens nöd på våra hjärtan och driver oss ut till dem. Genom besök på andra distrikt hade jag sett folkets nöd och att det var min innerligaste önskan att vi kunde ge dem det som var bättre, fastare oeh tryggare, något som evigt varar i stället för deras gamla fruktan i deras sökande efter något som ej kan hjälpa eller tillfredsställa. Många stannade sedan kvar och var med i klassmötena varje dag. Konungen var den allra flitigaste att komma. (forts.)

Benådad.

Förre vice korpralen O. L., som den - - - - 1896 av rådstuverätten i L. blivit dömd, att för dråp å O. S. undergå straffarbete i 9 år, 2 månader, har på grund av moderns förbön, den 24 januari i år (1902) av K. Mt. benådats och frigivits den 1 februari 1902. Tidningsmed.

En moders förbön för sin, till 10 års straffarbete dömde son, blev av konungen besvarad, och tio dagar efter benådningsbrevets undertecknande blev han frigiven. Huru talar icke detta till oss, som bedja för våra kära. Säkerligen har vår store konung, som är full av nåd, mycket att uträtta med att utställa benådningsbrev. Tvivla icke, du bedjande moder och fader. Bönesvaret kan redan vara på väg. Det dröjde 21 dagar innan Daniel fick sitt svar, därför att en ond furste stod emot honom. Håll i och tro blott, Jesus är när.

Det glädjande var, att denna moder, som var troende, snart därefter fick bönesvar om benådning från Konungars konung. Den förlorade sonen blev frälst och en tid var en kraftig vittnesbärare av denna Herrens nåd. »Ja, jag tror att Gud hör bön». »Om du vill så får du ta Gud uppå Hans ord».

FAR.

En fyra års gosse sprang upp på sin faders knä och slog sina armar omkring hans hals. Fadern frågade då honom, vem det var som han var hos. »Far» svarade gossen. »Vem har sagt dig det» frågade fadern? »Ingen» blev svaret. Lika naturligt är det att Gud är vår Fader och vi Hans barn. Denna erfarenhet stärkes då vi slå våra trosarmar omkring honom och säga »Abba, Fader». Var därför ej ängslig Guds kära barn. Det är både naturligt och andligt, att Gud är din Fader och du är Hans barn. Tacka honom för det.

Curacao, Västindien.

Skandinaviska Alliansmissions-missionärer Georg och Edith Barville. Barnen: Christine 6 år, Georgie 7, David 2.

3 Oktober 1938.

De skriva:

Käre vän i Herren. Fridshälsning!

Edert brev kom oss tillhanda för någon tid sedan och har ständigt legat framför oss på vårt skrivbord, väntande på att jag kunde ägna min uppmärksamhet tillräckligt åt det

Vi ha emottagit »Andliga Fläktar» Ni sände oss. Ett hjärtligt tack! De ord Ni uttalar äro mycket uppmuntrande. Ett tack även för den goda boken vi också mottagit. Gud är trofast och Han använder dem som medel vilka giva allt åt Honom. Många gånger har vi sett detta. Pris ske Gud för det.

Nu något om arbetet här. Vi har haft några goda möten och Gud har varit ibland oss. Vi ha också bedit för några. Vi äro tacksamma till Gud för Edra förböner. Fortsätt att bedja för oss och dem som lämnat sig åt Herren, och för dem som hört ordet, men ej ännu äro frälsta.

Så önska vi Eder alla som får del av detta brev, en välsignad juletid med Jesus. Han kommer snart. Halleluja.

Hjärtlig hälsning från Edra i Herren förbundne medarbetare i evangeli härliga tjänst.

Georg och Edith Barville.

Nyadevi.

Afrika.

20 okt 1938.

Har just anlänt hit. Vi hade mycket att göra före konferensen, och var jag ensam, när Ruth var ute på kampmöten. Det var en hel del att ordna för att kunna taga emot missionärerna. Vi hade en mycket god konferens. O, vad jag tyckte om de tre stilla dagarna vi hade först. Vår Biskop ledde andaktstunderna och tolkade ordet för oss. Våra hjärtan hungrade efter nya välsignelser. Jag tror Gud mötte mångas hjärtan. För min egen del blev jag rikt välsignad. Det är underbart att Gud ser själens längtan och fyller på också. Vi äro ju varandra så olika, men Jesus möter oss och älskar oss just sådana vi äro.

Jag är nu här för att stanna några veckor. Syster Alice har varit

sjuk, och de tyckte att hon behövde hjälp i arbetet. Nu är hon fullt frisk och vill arbeta. Så det ser ut att det vill bliva jag som skall vila istället. Jag har förlossningsvården och samtalar lite med flickorna om de särskilda fallen. De ha rätt många sjuka här, men är i saknad av ett riktigt sjukhus. Endast ett litet hus med 2 rum står till förfogande. Innan hade de alla pat. i hyddor. Jag tror det är 20 hyddor här utan för. Just nu är det väldigt vindigt och blåsigt. Men luften är också så torr innan regnet kommer. Alla väntar på regn.

Miss Jessy och Rosa. Kortet taget före söndagsskolan i Manyarare.

Under konferensen hade vi inte så många sjuka. Det gav oss ju rikligare tid att kunna gå till de olika mötena. Men när jag reste började de att komma in. Skolan öppnades ju också nu efter ferien och då har man alltid tillfälle att få patienter. En dag under konferensen kom det bud att 2 kvinnor dött vid en av utstationerna, och där var nu 3 moderlösa barn. Nu önskade de få sända dem till vårt barnhem. Jag följde med Syster Irene för att hämta dem. Det var flera timmars bilfärd. En väldig vacker väg att åka. Det gjorde mig så ont om dessa små stackare. Det var ett tvillingpar kanske en vecka gamla. Modern hade troligen dött av Malarian eller någon infektion. Ja, det är ju gott för dem att få komma hit till oss. Men man vet aldrig huru länge man får ha dem. Ibland är det några oförståndiga gamla i släkten, som tager dem hem. Vi hade en pojke, här, Zaddie. Han har varit här i flera år. Så tog de honom hem. Vi hörde sedan, hur den gamla gumman gav honom öl att dricka. Hon var aldrig hemma, så hon hade tid att koka mat. Men Zaddie tyckte inte om det, det var beskt sade han. Ja, sådana hem finnes det nog gott om ute i byarna. Vi få nog bara se en del av allt lidande som finnes.

Till söndag är det ett år sedan jag invigdes till missionär. Snart har jag ett arbetsår bakom mig, och jag tycker att jag bara börjat arbeta. Men det är ju ändå så stort att få vara med. Hur önskade jag inte att många hittade vägen hem till Fadershuset. Det är törunderligt, att själen aldrig finner vila förrän den vilar i Gud.

Kära, kära hälsningar. *Rosa.*

Gud ger igen.

Vid mitt planerade besök i församlingarna tillskrev jag en pastor härom. Han meddelade då, att en annan broder också kom dit vid samma tid, men hälsade mig ändå välkommen och föreslog, att vi båda delade kollekten. Jag skrev tillbaka, att jag avstod kollekten till förmån för den and-

Syster Ruth Hansson, Afrika.

Fridshälsning! O. U. 12-11. 1938.

Hade tänkt skriva torsdags natt, men blev hindrad av den sjuka modern. Jag skrev då flera brev medan jag vakade. Man får köpa tiden ty den går så fort. I natt sitter jag endast några timmar. Den första modern är nu mycket bättre men medan jag sitter och väntar på en annan moder börjar jag detta brev. Om fotot säger du i Andliga Fläktar att i bakgrunden synes det gamla sjukhuset, men det är vår stuga, den ser nu ut som ett ruckel, men är i alla fall vår stuga. Vitmyrorna ha gjort att den sjunkit i grunden så att vi ej kan komma inunder för att lägga gift till dem, som vi brukar göra. Att reparera den blir för dyrt. Försöker att bo där ännu ett par år, men innan jag går hem försöka vi bygga ett rum för Syster Rosa på det nya sjukhusområdet. Möjligen kan jag under min vistelse hemma få in en extra slant för systerhemmet. Man har lagt ner så mycket pengar på gamla hus så man blir trött på det när man ser att det ej håller. Genom vitmyrornas arbete i jorden under grunden blir denna så lös att huset lutar och spricker.

Det är riktigt underbart att se hur det nya sjukhusområdet växer, när vi tänka på huru vi för cirka ett år sedan stod både rådvilla och husvilla med endast 25 pund att börja bygga. Men vi gjorde det likväl, i Jesu namn, och nu ha vi 3 hus färdiga, 2 bygga vi på och ett annat planera vi för. Det är samma välsignelse som vilade över de fem bröden och två fiskarna varav tusenden blevo mätta. Samme Jesus i dag med samma kraft. Det är underbart att få vara med och se det. Inte vill jag leva på att se tecken och under, men det sporrar och har givet en större trosfrimodighet. Allt är Guds eget verk.

Mina eftermiddagar går med arbete på flickornas examen. Det är glädjande se hur de tillväxa och bliva lite mera utvecklade och ej så dumma och tafatta som förut. Beatrice, hennes man och barn äro nu här. De voro sjuka när de kommo. Deras hus har nu blivit målat. De få det mycket trevligt. De behövde komma in för undervisning igen, ty de äro vårdslösa i renhet, som de svarta gärna bliva då de lämnas åt sig själva en tid. De får det nu lättare att hålla rent då de ha ett större hus med vatten. De ha ett riktigt trevligt hus byggt av

---

re brodern. Vid slutet av det mötet bad en äldre broder: »Du har talat till mig Gud att jag skall taga tio afrikaböcker, men du vet att jag ej har sålt några böcker förut, men det går nog.» När mötet var slut kom denne broder och gav mig 50 kronor som förskott på böckerna. Man blir verkligen överraskad när man ser hur Gud giver akt på ens handlingssätt och sedan leder en in i de av Honom förberedda gärningarna. Det är stort när man lär att räkna ifrån sig även när egna behov finnas. När detta kan göras för kärlekens skull ger Gud mångdubbelt igen. Det är mera efter kärlekens och trons grundsatser att så göra för Gudsriket, än att på allt möjligt vis skrapa till sig om jag än fått ett uppdrag av Gud. En uppriktig vandring i tro och kärlek leder fram till seger och stora överraskningar.

C. F. I-n.

tegel med 3 rum och kök. Utanför finns ett förrådshus, melon och bananträd och en stor jordbit som de kunna odla, allt liggande invid stugan. De äro mycket lyckliga över att fått komma hit och vi bedja att de må bliva välsignade och till välsignelse. Beatrice har så mycket av Ellen Björklund över sig, så att man tydligt kan se spåren av hennes undervisning.

Söndag 20.

Brevet fick ligga en vecka. Jag blev avbruten och har det varit en upptagen vecka. Mitt i denna hettan ha vi en mängd av förkylningar. Nu är det åter sent och jag skall avsluta brevet. När det kommer äro ni uppe i julbrådskan.

24/11 1938.

Jag har nu beslutat lämna Old Umtali tisdagen den 6 december. Kommer till Durban den 10 december. Jag beräknar att vara borta två månader men kanske det blir nödvändigt med 3 månader. Ja, detta var i all hast. Hjärtliga hälsningar.

Ruth.

I Herrens tjänst.

Karlshamn 5 - 7 nov.

Mötena voro välsignelserika, inte minst sista mötet, som missionsstund, vilken också gav mig min resturs största kollekt, 55 kronor. Därtill kom 65 kronor för afrikaböcker och 5 kronor extra. Även utom församlingen stående vänner giva mig här ett gott handtag. Jag gästade vännerna Sandbergs hem och systrarna Hörberg deltog med i underhållet.

Karlskrona 8 nov.

Mötet var gott och ordet mottogs med glädje. Musikföreningen deltog med. Det förnams som en vederkvickelsens tid var för handen. Hade glädjen gästa pastor Randolfssons hem.

Emmaboda, Skruv, Vide. 9-14 nov.

Dyrbara och vederkvickande möten höllos på dessa platser och vännorna lämnade ett gott bidrag till Afrika. Ett stugemöte hos Syster Ruth Karlsson gav även rik välsignelse, och promenaden den 7 km. långa vägen på natten i månskenet var uppfriskande. Min fristad var även nu i Syster Magnussons trevna hem.

Kalmar 15 nov.

Redan från början av mötet märktes en frigörelsens ande, som bådar gott för vinterns arbete. Musikföreningen deltog. Hade nöjet bo hos fru Blomstergren då gamla ungdomsminnen fördes fram. Guds trofasthet var temat. En slant till Afrika gavs mig.

Mönsterås, 16 nov.

Pastor Ström stannade bussen mitt för prästbostället. Jag trodde först att när han gick till herrgårdsbyggnaden att han hyrt där, men fick så veta att det var församlingsfastighet, som de fått köpa för 12,000 kronor. Billigt pris. Mötet gott och en god slant genom afrikaböcker. I broder Engströms nya hem spisade vi frukost och hade en god stund innan jag reste.

Oskarshamn 17 nov.

Här stannade också pastor Halldén bussen och på sin cykel tog mitt resgods till sitt hem. Mötet dyrbart och några kvarliggande böcker blevo delvis utplacerade.

Västervik, 18 nov.

Resan gick även hit med buss. Pastor Widegård hemtade mig till

sitt hem. Mötet välsignelserikt och förordningar gjordes för de kvarliggande böckerna.

Loftahammar, 19-22 nov.

Färden hit företogs med motorbåt. Kaptenen kom och tog mitt bagage och frågade om det inte var Israelsson. Han var med på ett av mötena sedan. Mötena här och på Lilla Askö, där jag hade mitt goda, kära hem voro dyrbara stunder inför Herren. Vännerna har redan lagt grunden till sitt nya tempel. Själva ha de grävt bort allt grus för källaren. Det blir för dem en stor dag då de få träda in i denna lokal och prisa Gud. Hjälp dem med en slant. Broder Gösta Johansson hade nu sitt eget trevliga hem i en nybyggd villa intill föräldrarnas hem. Det var för mig en särskild glädje att få nedbedja välsignelse över dessa vänner, som jag för några år sedan fick nåd att leda till Jesus.

Linköping, 23 nov.

Broder Gösta J. körde mig till Gamleby. Då jag skulle lämna en bokpaket på posten var denna stängd. Gick då till baptisternas kyrka, som låg intill och bad vaktmästarinnan hjälpa till. Det gjorde hon. Kommen till Linköping gick jag till vaktmästarens för att få veta vart jag skulle bo. Gick och besökte en av mina vänner, som tog upp 20 kronor och gav mig till Afrika. Mötet gott, fast fåtaligt besökt. Kollekten likväl bra, och som fick ett tillskott genom några vänner som kommit i bil 3 mil borta ifrån. Syster Hedvig Karlsson fick jag gästa även denna gång. Ett annat hem bjöd på kväll.

Ödeshög 24 nov.

Med tåg och buss gick det hit i regnrusk och storm. Kom tidigare fram än meddelat var, fick därför taga bil något tillbaka igen. Överraskad blev vännerna Västvik, men glada trots det de nyss kommit hem från Göteborg. Goda samtal och ett gott möte med de få trogna som voro samlade. Broder Västviks energi, uppenbarat vid besöket, lovar gott för framtiden.

Boxholm, 25 nov.

Fick gästa vännerna Erikssons hem enär broder Kindstedt var förhindrad genom familjökning att taga emot. Gamla minnen om flydda tiders underbara erfarenheter rullades fram. Mötet dyrbart. Musikföreningen deltog och insamlingen god.

Sommen, 26 nov.

Enär mitt besök i Tranås ej ansågs lämpligt önskade en bönegrupp baptister få besöket. Ett underbart lovprisningsmöte blev detta möte, som hölls ute i en lantgård. Ordet mottogs med glädje och ett missionsbidrag upptogs, som blev 11 kronor. Det är dyrbart när inga skrankar skilja Guds folk. Bodde i vännerna Strömstedts hem och min trogna medarbetare Syster Lindh bjöd på kväll.

forts.

1939.

"Andliga Fläktar" har med detta års utgång haft sin första femårsperiod. Med glädje har under denna tid konstanterats att tidningens många läsare tagit emot dess budskap med glädje och tacksamhet.

Det har varit glädjande förstå att tidningen varit ett medel att uppehålla mitsionsintresset hos mina gamla goda medhjälpare och väcka nytt sådant hos andra. Ofta har insända bidrag givit tydliga spår av tidningens inflytande i denna riktning, så ock i ökandet av förebedjarnas skara.

För allt troget arbete som utförts av mina medhjälpare tackar jag min trofaste Frälsare. Det är underbart att vi kunna användas av Gud i Hans verk.

Tidningen kommer även ut under 1939 och på samma sätt som förut och till samma pris kronor 1: 20 pr år.

Jag sänder tidningen som vanligt till dem som haft tidningen till spridning under detta år, såvida ej annat meddelande ingår senast den 15 dec. d. å. Kan prenumerantantalet ökas så vore också detta en glädje.

Brodershälsningar C. F. Israelsson.

Björks Boktryckeri - Råå 1938